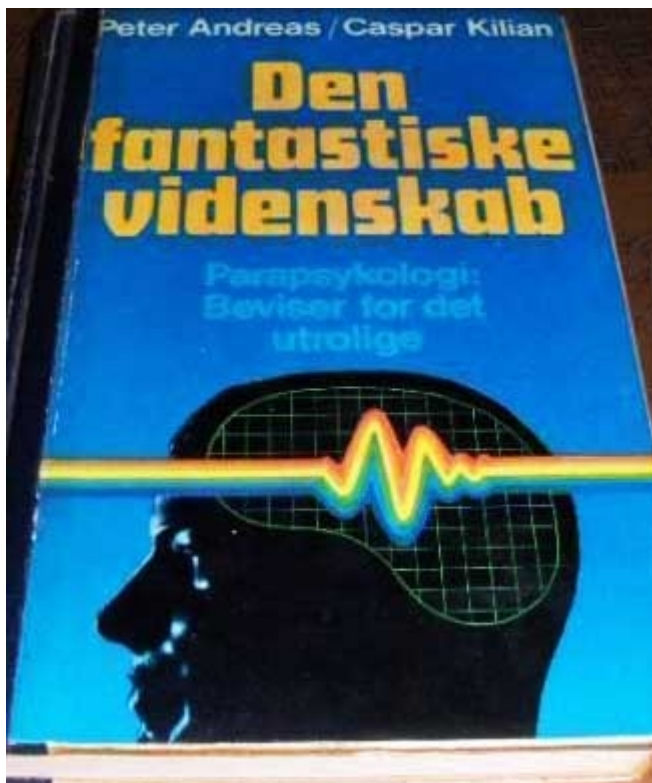

En bok om parapsykologi og påvisningen av *den realitet*:

(Man kan gjerne hoppe fram til 5. KAPITEL, "Sjælens rumfærd" (sjæl=astral-legemet)

(ps: -man sparer masse tid ved å heller lese Rampa-boken *DIT EVIGE SELV*, enn å "spikke teori-vitenskapelige fliser" som denne boken under gjør om samme tema, men har man tid kan man dog studere begge kilder! Rø-anmerkning)

Bagside/omslags text til bogen, fra oppr.1973, og her noen utdrag fra innholdet:

Bilder er i mappe; E:\runeDocs\Mine bilder\scannetFraBoker

Omslagstxt: "Sendte astronauten Mitchell hjerne-signaler til jorden etter månelandingen? Nej, det er en legende, men den har en kerne af sandhed. I dag er Mitchell chef for et forskningscenter for parafysik, hvortil Wernher von Braun er knyttet som konsulent. Legendedannelsen om "månetelepatien" er imidlertid kendetegnende for den stærkt stigende interesse for "grænsevidenskab". Andreas og Kilian kom på den tanke at ville sætte fokus på denne grænse-videnskab. Ikke blot fortælle om kendt stof, men trænge ind på helt nye områder, vise nye perspektiver der kan bevæge os til eftertanke om meget, der indtil nu har været ubegribeligt inden for medicin, fysik, psykologi og biologi - for slet ikke at tale om religion.

De er ikke bange for at blottlægge fænomener, som den etablerede videnskab hidtil har behæftet med tabuer. De vover fremfor alt at tænke videre og stille spørgsmål, hvor selv parapsykologer indtil nu har været tøvende, fordi de endnu må kæmpe stærkt for anerkendelse af deres disiplin.

Uden fordomme behandler Andreas og Kilian også spørsmålet om "det okkulte", rydder hindringer i terrænet og foretager en vandring ved grænsen mellem det trolige og det utrolige. De giver et interessant indblik i vore drømmes grænseland og "astralreise", og de sætter en ny "menneskemodel" ind i sammenhængen.

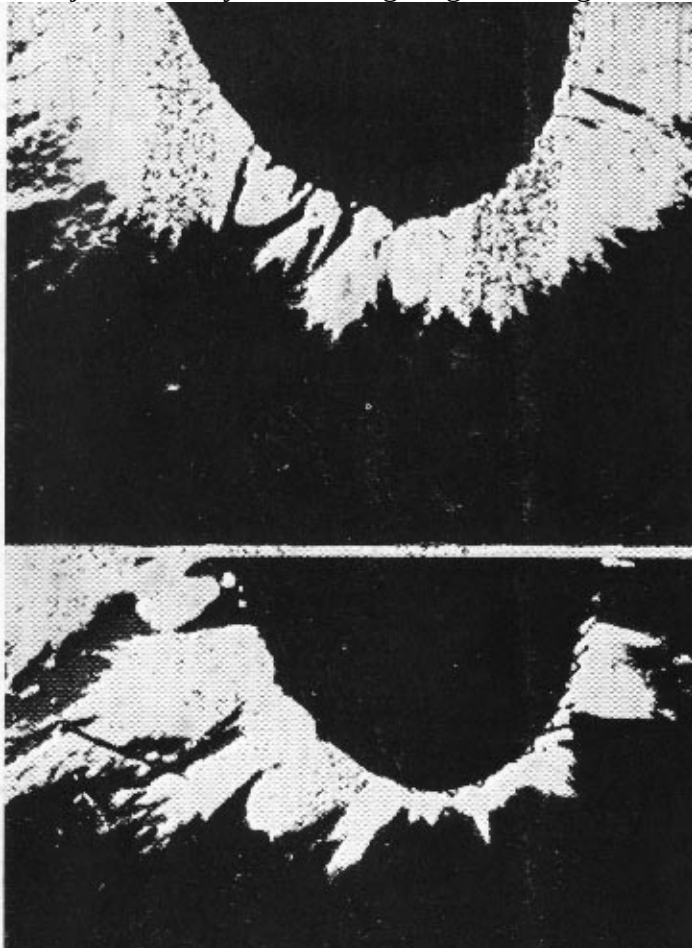
Forfatterne stiller denne model over for den videnskabelige mode skabning "det cybernetiske menneske" og udfordrer denne. Således viser de, at de er godt bekendt

med computerteknik og neurofysiologi og kan svare dem, der kunne lave en religion af dette. Det sker også på en instruktiv måde, når de gør os bekendt med f.eks. bioplasmaforskning, plantesjæle, psykofotografi eller "himmelmikrofonen". Læseren føler, at han træder ind i en helt ny verden gennem hidtil lukkede døre, og dog er han stadig klar over, hvor han står. Intet tvinger ham til at give afkald på sin kritiske sans.

Bogen slutter med en skildring af vor tids bestræbelser for at opnå en udvidelse af den menneskelige bevidsthed. Efter at have læst **DEN FANTASTISKE VIDENSKAB** har læseren utvivlsomt en anelse om, måske endog en fast overbevisning om, at vi styrer mod en revolution *af vor forståelse af naturen og af mennesket*.

PETER ANDREAS, født 1922, er journalist med videnskab som speciale. Han har også gjort sig bemærket som forfatter til en bog om "hvad ingen vil tro".

CASPAR KILIAN, født 1924, er fysiker af profession og videnskabelig medarbejder ved et tysk forsknings- og udviklingscenter.

En "geistheilera" fingerspids: øverst på den helbredende hånd (kraftig korona); nederst under hans koncentration til helbredelse på afstand (svagere korona). Når telekinese-medier koncentrerer sig om opgaven, konstateres ligeledes en intensivering af strålerne.

[Man kan gjerne hoppe fram til 5. KAPITEL](#)

"Sjælens rumfærd" (sjel=astral-legemet)

(for min egen del er denne bokens innhold nå så "selvsagt" og derav ikke lenger særlig interessant- men det var denslags bøker jeg leste da jeg var rundt 21, og enda delvis levde i illusjonen om at "livet" var en **bivirkning av materien**, slik dagens vitenskapsmenn fortsatt har som grunn-dogme, og denne boken i høy grad går på. Like etterpå kom jeg over "åndsvitenskapen"/[Martinus](#), og fikk med det et logisk perspektiv på "tingene". Rø-anmerknng)

Prækognition (also called future vision, future sight is a claimed psychic ability to see events in the future).

"Forhen kunne tilfælde af prækognition temmelig let affærdiges som "løs snak". Men undersøgelser som dem, der er foretaget af Barker og Stevenson, samt naturligvis den moderne parapsykologis laboratorieforsøg, gør det stadig mere umuligt. Hvad professor J. B. Rhine's forsøg med symbolkort syntes at vise i begyndelsen af 30'rne, bekræftes i dag af elektroniske testapparater.

Med de kan man eksempelvis producere tilfældighedsforløb afhængige af radioaktive nedbrydningsprocesser, d.v.s. absolut uforudsigelige kvantespring. Fysikeren Helmut Schmidt konstruerede i USA et apparat, som med frigjorte strontium-90-partikler bringer forskelligtfarvede lamper til at lyse. Apparatet anvendes nu af talrige forskningsinstitutter til at "indfange" prækognitionen og andre ESPfænomener. Man lader sensitivt begavede forsøgspersoner forudsige rækkefølgen af de lamper, som tændes. Med sit apparat opnåede Schmidt selv nogle resultater, som - hvis de beroede på tilfældet - kun kunne forventes i ét ud af ti milliarder forsøg. Statistisk set et højst signifikant resultat, som er videnskabeligt uangribeligt efter at det blev gentaget af andre amerikanske forskere.

Men i parapsykologiens laboratorier kommer man også gang på gang ud for forsøgsrækker med negative resultater. Den oversanselige erkendelse (ESP) må imidlertid ifølge hele dens natur optræde sporadisk. Det såkaldt anekdotiske materiale er altså uundværligt men må være vidnebekræftet. Man er i Amerika allerede nået vidt i så henseende. New York har nu et *Central Premonitions Registry*, som modtager rapporter om prækognition og sammenligner dem med det, der virkelig skete.

Det forudannede og selve hændelsen må stemme overens i detaljer. Lad os som eksempel tage en pige, der drømmer om sin fars død. Oplevelsen i drømmen præger sig stærkt i hendes hukommelse uagtet faderen på det tidspunkt er helt rask. Faktisk dør han få dage eller uger senere af et hjerteslag.

Her kan man naturligvis indvende, at datteren ubevidst følte en hjertesvækkelse hos ham. Der ville da "kun" være tale om telepati og ikke om prækognition. Men ser hun i drømmen en helt *fremmed* lokalitet (som hun nøje kan beskrive), hvor faderen virkelig siden hen synker død sammen, har vi åbenbart at gøre med en ægte prækognition.

Noget tilsvarende gælder Aberfan. Hvis de sensitive iagttagere f. eks. kun havde set en mørk sky - erfaringsmæssigt et symbol, hvormed en kommende ulykke hyppigt meldes til underbevidstheden - kunne man stadig mene, at de pågældende telepatisk havde følt en generel bekymring for Aberfans befolkning og dens sikkerhed. Men de så meget mere, særlig gang på gang mange børn -skrigende, fortvivlede børn.

Den græske admiral Angelos Tanagras, som stiftede det hellenske selskab for parapsykisk forskning, prøver at forklare prækognitionen med sin egen interessante hypotese. Ifølge den er de tilsyneladende forudannelser overhovedet ikke anelser, kun tanker og drømme de pågældende selv med telepatisk suggestion eller autosuggestion

sørger for går i opfyldelse.

Her er et tilfælde fra admiralens samling:

En mor drømmer, at hendes søn under en jagt, som er planlagt til næste dag, bliver skudt af en anden jæger. Om morgenen bøn-falder hun sønnen om ikke at tage med på turen, men han morer sig kun over det. Få timer efter ligger han dræbt af vådeskuddet.

For Tanagras er det et entydigt tilfælde af telepatisk suggestion: sønnen må i underbevidstheden have taget moderens advarsel med hjemmefra og telepatisk "givet den videre" til sin jagtfælle. Denne skød da - naturligvis ubevidst - på ham under indflydelse af forestillingen om en ulykke, som var blevet til aktiv suggestion.

Admiral Tanagras bruger også historikeren Herodot i sin bevisførelse. Herodot beretter om en næsten identisk situation ved kong Krøsus' hof.

Kongen drømte, at hans yndlingssøn Attis ville blive dræbt af et våben med jernspids. Han fratog derfor sønnen alle pligter som øverstkommanderende og lod samtlige våben med jernspids fjerne fra hans gemakker.

Efter alt, hvad man ellers ved om Krøsus, lyder det helt troværdigt, for den lydiske konge var i ganske særlig grad "okkulttroende". Siden hen lod han som bekendt Grækenlands orakler under-kaste en næsten moderne sammenligningstest. Budbringere skulle på samme tidspunkt stille det samme spørgsmål til syv forskellige orakler: "Hvad foretager kong Krøsus sig i dette øjeblik?" Delphi klarede sig bedst med det dobbelttydige svar: "Hvis du angriber perserne, vil et stort rige gå under". Det viste sig uheldigvis at være hans eget.

Men tilbage til Attis. Nogen tid efter kongens drøm skete der det, at Mysias indbyggere tryglede Krøsus om at lade sønnen nedlægge et kæmpevildsvin, der gjorde egnen usikker. Det nægtede kongen selvfølgelig. Attis indvendte da over for faderen, at et vildsvin jo hverken har hænder eller jernvåben, så hvad kunne der ske ham? Krøsus gav ham nu lov, omend modvilligt, men gjorde den frygiske prins Adrastos, der havde søgt tilflugt ved hoffet, ansvarlig for ynglingens særlige beskyttelse.

Vi aner allerede resten: Adrastos slyngede sit spyd mod vildsvinet, forfejlede kastet, ramte og dræbte vennen.

Ved hjemkomsten faldt den ulykkelige prins på knæ for Krøsus og bad om at blive brændt på bålet sammen med Attis. Men kongen tilgav ham ud fra den betragtning, at han ikke kunne bære nogen skyld for, hvad skæbnen havde pålagt ham at udføre. Alligevel dræbte Adrastos senere sig selv på vennens grav.

Her har vi utvivlsomt et skoleeksempel på Tanagras-teorien. Forudannelsen eller bedre udtrykt: det, der *anses* for at være det, bevirker en kraftig autosuggestion, som atter forårsager en ubevidst handling. Men admiralen går endnu videre og påstår, at mennesker med psykodynamiske kræfter virkelig kan bevæge og ændre stof. Når suggestionen eller "profetien" har sat sig fast i psykodynamiske menneskers underbevidsthed, stræber den herfra mod opfyldelsen. Ifølge Tanagras er der altså ikke så meget tale om en forudset ulykke - denne udløses overhovedet først gennem visio- nen.

Jagtulykken bevirket af suggestion, "overførslen" fra menneske til menneske, passer helt ind i den moderne dybdepsykologiske tanke-skema. På samme måde kan det måske forklares, at en buschauffør eller togfører kører galt efter at hans kone om morgenen har fortalt ham om en ond drøm og således forårsaget en autosuggestion. Men hypotesen svigter naturligvis over for kollektive ulykker med rent tekniske årsager. Heller ikke

Tanagras synes for alvor at mene, at en psykodynamisk begavet udløser det stenskred, som bevirker ulykken, eller at han kan få en del af et fly til at svigte eller endog sætte en slaggedynge i bevægelse.

At der optræder psykodynamiske kræfter, bliver i og for sig ikke bestridt; vi skal senere høre mere om dem. Men de har intet at gøre med ægte prækognition.

Store opfindere, videnskabsmænd og forfattere betegnes ofte som "visionære" eller "profetiske" fordi de var, hvad man med et slidt udtryk kalder langt forud for deres tid. Om franskmanden

Jules Verne har endog seriøse videnskabelige publikationer formodet, at han var i besiddelse af en overnaturlig synskhed, fordi han i en roman lod amerikanerne affyre den første måneraket fra Florida og heltene lande på Atlanterhavet. Der er så megen mere grund til at undre sig over denne overensstemmelse som amerikanerne på Jules Vernes tid slet ikke hørte blandt de teknisk førende nationer.

Og alligevel er det ingen prækognition, snarere hvad man kunne kalde en forudseende naturerkendelse - d.v.s. stadigvæk en af det menneskelige intellekts præstationer. Jules Verne har skønnet, at noget så spændende som opsendelsen af en bemannet måneraket måtte tilskrives et folk med pionérånd og let at begejstre. Datidens Europa havde ikke den indstilling. Af rent tekniske grunde var det - dengang som nu - nødvendigt at lade raketten starte syd for den 28. breddegrad, dermed kom automatisk Texas og Florida på tale. Afstande og transportveje har vel hos Verne som NASA talt for at vælge Florida. Landingen på havet var for Jules Verne simpelt hen et spørgsmål om det mest sandsynlige og passagerernes bedste chancer for at overleve.

Forfatteren havde utvivlsomt en meget stærk intuitiv indlevelsessevne og et fremragende deduktivt intellekt. ***Ægte prækognition har imidlertid intet med overvejelser at gøre, den er iagttagelse!***

Dyrenes "forudviden" er næsten legendarisk. Det synes ingenlunde bevist, at det *altid* drejer sig om instinktive handlinger til artens bevarelse eller om reflekser udløst af særlig følsomme sanseorganer. En sådan hypersensitivitet gør sig sikkert gældende, når mange arter - også insekter - søger bort fra hjemstedet før et jordskælv indtræffer. Eller når visse krebsarter før en storm kravler på land, mens gopler søger længere til havs. Men lad os her vogte os for den generaliserende påstand, at der ikke hos dyrene kan optræde ægte telepati eller prækognition.

Dr med G. R. Heyer fortæller i tidsskriftet "Neue Wissenschaft" (1-11, 1966) om sin terrier "Knurr" 's opførsel under 2. verdenskrigs bombenætter. Dr Heyer og hans kone havde i haven til villaen i Berlins Heerstrasse bygget et beskyttelsesrum. Det skete tit, at hunden styrtede derned så snart sirenerne hylede - endnu før dens ejere begav sig af sted. Men i andre tilfælde forblev den ganske rolig i huset. Og Knurr reagerede *altid* rigtigt! Blev den i huset, gjaldt angrebet en anden del af byen, men skyndte den sig til bunkeren, lå Heerstrasse i målområdet. Ægteparret stoledes til sidst helt på hundens adfærd.

Under en spadseretur den 13. december 1944 var Knurr pludselig væk . . . "simpelt hen løbet sin vej", skriver dr Heyer, "og det skete ellers aldrig, hverken før eller senere. Da den om aftenen stadig ikke kom hjem, stod vi over for en gåde. Klokken 20.30 ringede en veninde: Knurr var kommet over til hende, og hun bad os hente hunden, da hun ikke kunne overtale den til at vende hjem."

I samme øjeblik lød luftalarmen, og dr Heyer afbrød samtalen. *Den nat ramtes*

lægens villa af fosforbomber og nedbrændte til grunden! Nabohuset fik en fuldtræffer og blev totalt ødelagt.

Dr Heyer slutter sin beretning: ”Der var ikke sket noget med venindens hus, som lå cirka to kilometer borte. Og næste dag vendte Knurr glad logrende hjem til os.”

Superskarpe sanseorganer? - Der gik ofte lang tid mellem luft-alarm og angreb, så hunden kunne umuligt vide, hvor over Nordvesttyskland de fjendtlige maskiner befandt sig, og hvor de ville kaste deres bomber. Den 13.december om eftermiddagen var flyene for øvrigt slet ikke startet fra baserne i England.

Her må vi derfor antage, at der er tale om ægte forudviden. Hvis man nødig vil bruge begrebet ”viden” i forbindelse med dyr, kan man i stedet kalde det instinkt, men må så logisk drage det paranormale i det dyrepryskologiske instinkt område med ind i problemet. At dyr ikke kan ytre sig med artikuleret tale, kun med deres adfærd, betyder intet. Mange mennesker føler ligeledes, at ”et eller andet”, der siden viser sig at være fornuftigt, får dem til en handling eller til at undlade den. Vi taler da om intuition, og den er, i modsætning til inspiration, rimeligvis meget nært beslægtet med det, dyrene fornemmer.

Vi resumerer: der foreligger et overvældende stort *kvalitativt*, spontant bevismateriale for prækognitionen. Sammenlignet hermed står den kvantitative, statistiske bevisførelse med apparater som det af Helmut Schmidt konstruerede endnu langt tilbage. Men under ét betragtet kan der vel ikke længere råde fornuftig tvivl om, at ægte prækognition er en kendsgerning. Det er kun uklart, hvorledes den kommer i stand.

Det er straks påfaldende, at anelser og visioner optræder desto stærkere - ja, desto snarere kan forventes, jo dybere den sjælelige rystelse går, som udløser den senere hændelse. Sagt på en anden måde: de prækognitive signaler kommer lettest ”igennem”, når de vedrører et menneske, *den sensitive person har følelsesmæssig kontakt med*, eller de gælder en katastrofe, som vækker almindelig skræk og medynk.

Lederen af ”Central Premonitions Registry” i New York, Robert Nelson, har gjort den iagttagelse, at visse anelser begynder som svage indtryk, der gentager sig og samtidig bliver kraftigere, indtil de når deres højeste intensitet cirka to uger før en katastrofe. I Aberfan indtraf nogle af de stærkeste indtryk først en time eller to forinden.

(kommentar: som nettopp igjen viser at de oppfanger tanker fra de åndelige hjelperne, såkalte ”skytsengler” - som vedkomne stadig står i underbevisst kontakt med. rø-anmerkning)

Det er velkendt, at ESP-forsøg som regel kun lykkes, når følelser er involveret på en eller anden måde. Således beretter professor Hans Bender (Freiburg) om den måske bedst kendte sensitive person, hollænderen Gerard Croiset, at han behøver en ”spændingsfyldt situation med mennesker som målobjekt ... ” (i modsætning til forsøg med symbolkort) Deltagernes emotioner eller i det mindste levende interesse for sagen leverer drivstoffet til ESPsignalerne; de har åbenbart deres egen placeringsværdi.

Alt dette er meget vigtigt, men passer slet ikke ind i et mekanistisk-kybernetisk verdensbillede. Med den erkendelse tager vi da det første skridt mod helt nye perspektiver, der lader os ane en anden tingenes orden hinsides den synlige verden.

Kap2 er ikke med her.

3. KAPITEL

Søvn, drøm og klardrøm

Symbolske, telepatiske og ”delte” drømme - Søvnens og dens hemmeligheder - Søvnens laser - ”Varm” hjerne i REM-fasen - ”Klar-drømmen”, en nyudvundet dimension - Den klardrømmende ved, at han drømmer.

Der går mikrostrømme gennem vor hjerne, hvadenten vi er vågne eller sover. Disse impulsers ophør og dermed hjernens totale ”tekniske nedbrud” regnes af den moderne medicin for det sikreste tegn på, at døden er indtrådt. Hjernens tænkeprocesser er ledsaget af kemiske omsætninger og mikroelektriske potentialsvingninger. Nerveimpulser forplanter sig lynhurtigt fra celle til celle og slukkes igen - meget lig det, der sker i en computer.

Vi har allerede slået fast, at en computer ikke kan virkelig tænke. Den kan lige så lidt drømme, selv om drømmen - elektrofysiologisk set - ”kun” manifesterer sig som særlige mønstre i hjernens aktionsstrømme.

Hvis mennesket ikke drømte, ville det være meget sværere at tilskrive det en individuel sjæl, og næsten umuligt at spørge, hvilket ”stof” denne sjæl vel består af. Vor bevidsthed er i den grad koblet til vor vågne tilstand, at vi egentlig først kan studere den - og det endda højst ufuldkomment - når den ændres *hos os selv*, altså i drømmen. Vil man ikke tro det, behøver man blot at gøre en prøve med modsat fortegn og forestille sig, hvad medicin og psykiatri havde at sige om et drømmende menneske, hvis det var undtagelsen og ikke reglen!

Søvn og drømmen har da også siden forhistorisk tid været genstand for en prøvende og vurderende iagttagelse og tydning hos mennesket, der grubler over hensigten med tilværelsen. De eksperter, som nu erhvervsmæssigt befatter sig med dette område, psykologerne og psykiaterne, kan groft deles i to grupper:

Den ene gruppe går ud fra den af Sigmund Freud og efterfølgere udviklede psykoanalytiske konception, mens den anden - uanset Freuds store fortjenester i udforskningen af underbevidstheden - betragter den analytiske metodik som videnskabelig utilstrækkelig. Ingenlunde alle drømme har en symbolsk karakter. De telepatisk inducerede drømme er velkendte, den parapsykologiske litteratur nævner talrige eksempler. En spændende variant er de sjældne ”delte drømme” (*shared dreams*). **To mennesker drømmer, at de mødes på et fremmed sted, som de sammen undersøger. Næste dag fortæller de hinanden om det drømte og konstaterer, at drømmene passer sammen som brikker i et puslespil.** Et sådant tilfælde, der også kaldes ESP projektion (man ved ikke, hvordan den fremkommer), er naturligvis ligesom ved prækognitionen kun beviskraftigt, hvis det indeholder usædvanlige detaljer.

(ganske enkelt er det at de HAR vært sammen og delt samme astrale, åndlige ”sted” under natten, og begge husker oplevelsen. Rø-anmerkning – som kan henvise til Martinus her som sier at [drømmer bl a er HUKOMMELSER fra det han kaller ”nattbevisstheten”](#)). (les også om samme tema [i dette online tidsskrift](#))

Den amerikanske psykolog professor Hornell Hart foreslår, at man anstiller systematisk forskning på dette område og vælger kærestepar som forsøgspersoner. Hos dem er motivationen for at være sammen stærkest udviklet. Man kunne måske bruge hypnose til at inducere en drømmeprojektion.

Der gik mange år før nogen kom på den tanke, at et eksakt studium af søvnens faser egentlig burde prioriteres fremfor drømmetydningen. Først i 1950'erne begyndte en slags søvnforskning, men først langt senere vandt dens interessante resultater almindelig opmærksomhed. I dag er neurologer, psykiatere, farmakologer og andre i mange lande beskæftiget med at afsløre søvnens hemmeligheder.

(men havde de studert den åndelige videnskab, inkl. teosofi- ville de forstått dette ganske logisk, men DET vil de nok komme fram til etterhvert. Rø-anmerkning – hør foredrag om dette på [denne link](#), [pluss denne](#) på noen videoer om temaet.)

De første ”søvnlaboratorier” blev indrettet af amerikanske forskere. Her stiller frivillige sig til disposition som forsøgsobjekter mod en ringe betaling, en nyopredt seng og en god frokost. Undersøgelsen foregår med elektroencefalografer (EEG), som i forsøgspersonens hjerne måler de minimale potentialer, forstærker og op-tegner dem i en kurve. Man fandt ved disse målinger ud af, at alle menneskers søvn følger et bestemt mønster med en række forskellige karakteristiske faser.

Når et menneske lægger sig til at sove, viser EEG-kurven den allerførste søvnfase i afspændt tilstand med lukkede øjne, den så-kaldte alfa-rytme (8-12 Hertz) **6** Vi kan forholdsvis let vilkårligt producere disse bølger; øjnene lukkes, og man undgår bevidst alle tankemæssige billedforestillinger. Alfa-rytmen afbrydes, så snart øjnene åbnes. For ingeniør Edmund Dewan på det amerikanske luftvåbens forsøgsanstalt i Cambridge, + lykkedes det endog på den måde at sende morsesignaler. Han byggede et elektronisk filter ind i en elektroencefalograf, og filteret var således indstillet på ”hans” alfafrekvens, at der lød en summen hver gang apparatet brugte denne frekvens.

Amerikanske og sovjetiske forskere leder allerede efter mulige relationer mellem alfabølgerne og telepatien. På Langley Porter Neuropsychiatric Institute i San Francisco udløstes et klokkesignal, når forsøgspersonens alfa-rytme begyndte. Det vidste han intet om. Man bad ham derefter undlade at ringe. . . og det lykkedes! - fra nu af optrådte ingen alfabølger. Desværre lader det sig ikke gøre at til- og frakoble telepati på samme måde.

Efter alfa-fasen følger det indledende søvnstadium, en langsom, dyb gliden hen og synken ned i bevidstløshed og karakteriseret af EEG-kurvens theta-bølger (5-7 Hz). I denne fase kan ydre forstyrrelser relativt let trænge igennem og forbigående genoprette alfa-rytmen. Det kommer ofte til en fornemmelse af at falde, undertiden også bratte sammentrækninger i kropsmuskulaturen.

Cirka ti minutter senere viser delta-bølger (under 4 Hz) og kurvens hurtige udslag op- og nedad det lette søvnstadium. På grund af EEG-kurvernes udseende taler man om ”søvnspindler”. Bag de lukkede øjenlåg begynder øjnene langsomt at dreje sig: den første drøm sætter ind. Det er dog stadig ingen intensiv drøm mere en fantasiens lave svæven.

Større deltabølger signaliserer det tredje, middeldybe stadium forbundet med en yderligere afslapning af kroppen, hvis åndedræt, puls, temperatur og blodtryk går ned. Den sovende forberedes til den snart efterfølgende fjerde og sidste fase: dyb søvn (med

særlig langsomme deltabølger).

Men det mest interessante ved søvnen står tilbage. Tre-fire gange i nattens løb viger den dybe søvn nemlig for en tilstand, der får os til at spørge, om den overhovedet kan betegnes som søvn. Den hvilende krop ”vågner” pludselig til livlig aktivitet. Pulsfrekvensen og blodtrykket bliver uregelmæssig, der produceres adrenalin og iltforbruget stiger.

Centeret for denne aktivitet er hjernestammen, hvor temperaturen stiger så meget, at man næsten kan sige den er ”løbet varm”.

Men paradoksalt nok ledsages den livlige aktivitet af en påfaldende afspænding i muskulaturen. Hoved- og nakkemusklerne bliver så slappe, at hagen ikke holdes oppe selv om vi i denne søvnfase ikke snorker.

EEG-billedet minder om den indledende søvnfase, og da der tilsyneladende er en modsætning mellem aktivitet og muskelslappelse, kaldes perioden også ”den paradokse søvn”. Moderne videnskabelig litteratur anvender dog mere og mere begrebet *REM-ase* (REM - Rapid Eye Movements, hurtige øjenbevægelser), idet øje-æblerne bag de lukkede låg bevæger sig synkront og i ryk til siderne (ikke en langsom og ukoordineret bevægelse som under andet søvnstadium).

På amerikanske klinikker vækker man ”forsøgssoverne” i denne fase, og de oplyste, at de lige havde drømt noget. Det var som regel ikke andre stadiers Lidviskede og svævende drømmebilleder, men aktive, følelsesledsagede og stærke oplevelser. REM-drømmene kører ”som en film”. Den meget udbredte mening, at vi drømmer et meget hurtigt handlingsforløb, er for øvrigt ikke blevet bekræftet af laboratorieforsøg. REM4asens varighed og den drømmendes egen vurdering af tidsrummet stemmer altid overens.

De rullende øjenbevægelser ses endda hos mennesker, som fra fødslen var blinde og derfor ikke kan have visuelle drømme. Man har gættet på, at den sovende med øjnene følger drømmebillederne, altså handlingen i ”filmen”. Forklaringen er dog ikke helt tilfredsstillende. Den forestilling, at kropsfunktionernes ”varmløb” i REMstadiet er en følge af de livlige drømme, synes heller ikke berettiget. Det ser snarere ud til, at drømmene tværtimod først stimuleres af den øgede aktivitet i hjernestammen og hypothalamus.

REM-søvnen er fælles for alle pattedyr, også dem med relativ lille hjerne. Dyreforsøg viste en brat, undertiden ekstrem temperaturstigning i hjernestammen.

Resumé: en ”varm” hjerne, forøget stofskifte og celleaktivitet, livlige drømme og en EEG-kurve, der mere svarer til den vågne tilstand. Alligevel er mennesket i disse tre, fire eller fem natlige perioder af tilsammen cirka halvanden times varighed længere fra opvågningen og vanskeligere at vække end i nogen anden søvnfase.

Naturen har sikkert haft sine gode grunde til at bevare dette tidlige stadium i os. Vi kender ikke dens motivation, men kan i det mindste notere, at REM-søvnen er nødvendig for nervesystemets sundhed. Forsøgssoverne, som med gentagne vækninger blev hindret i at opleve REM-fasen, viste nervøs pirrelighed og tegn på nervesvækkelse uagtet man lod dem sove sammenlagt syv timer i de andre faser. Her kan de mange søvnafbrydelser dog også spille en rolle. I hvert fald viste de følgende nætters EEG-billede, at personerne ”indhentede” de manglende REM-drømme med forlængede drømmeperioder.

Vi kender alle den store skuffelse, når vi efter at være vågnet gør forgæves forsøg på at fastholde erindringen om det drømte. Jo mere vi anstrenger os for at huske det, desto mere svinder også de sidste rester af drømmen bort. Der findes mennesker, som føler, at alverdens visdom eller nøglen til deres livsproblemer lå i et eneste drømmebillede. Men i samme nu de vågnede blegnede det hele og forsvandt som dråber i tørt sand. Dermed være ikke sagt, at sådanne "visdomsdrømme" nødvendigvis foregår i REM-fasen.

En forsøgsperson vækket under REM-perioden kan i otte af ti tilfælde endnu detaljeret berette om den afbrudte drøm (det er mest en handlingsmættet drøm). Venter man ved vækningen, til der er gået 5 minutter efter øjenbevægelsernes ophør, kan personen kun meget fragmentarisk beskrive handlingen. Og 10 eller flere minutter senere er 95 procent af drømmen gået fuldstændig i glemmebogen.

Sådan er det normalt. Men der findes endnu en søvntilstand. Den optræder ikke så hyppigt og adskiller sig så tydeligt fra de hidtil omtalte former, **at man næsten kunne kalde den en ny bevidsthedsdimension**. Fænomenet optræder så evident, at man egentlig må undre sig over, hvor lidt den videnskabelige litteratur har at sige derom. Vi vil her kalde denne drømstype en klardrøm.

Klardrømmen adskiller sig på følgende måde fra "normaldrømmen":

Man ved, at man drømmer, men éns viden derom forbliver ofte i bevidsthedens baggrund.

Der indtræder ingen amnesi, d.v.s. man husker drømmen og det så klart, som var det noget man oplevede i vågen tilstand.

Mange personer bruger under klardrømmen størstedelen af deres normale hukommelse, kun den overfladiske vågne hukommelse forbliver frakoblet.

Normaldrømmen har tit en inkonsekvent handling, **klardrømmen slutter altid konsekvent.**

En klardrøm er meget realistisk, den fysiske verdens lovmæssigheder bliver som regel ikke overtrådt. Undtagelser fra reglen er "flyvedrømme" og den drømmendes evne til med viljens hjælp at manipulere lidt - altså ikke på en fantastisk måde - med omgivelserne.

Den drømmendes kritiske sans fortsætter næsten uændret, hvilket kan give sig paradokse udslag; således overvejer man som i vågen tilstand om det er farligt at gøre dette eller hint - uagtet man nøje ved det hele er en drøm.

Ceha Green, som leder *Institute of Psychophysical Research* i Oxford (England), nævner et godt eksempel på evnen til kritik og sikkerhedshensyn:

Jeg befandt mig sammen med X i et værelse i den anden ende af korridoren, hvor jeg fortalte ham om de klardrømme, jeg lige havde haft. Pludselig faldt det mig ind: "Og selvfølgelig er *dette* også kun en drøm!" X svarede med et uforpligtende smil. "Ja, måske er det en drøm, men hvordan vil du bevise det?" - "Det forholder sig uden tvivl sådan," sagde jeg og gik hen til vinduet, der var forsynet med tykke jernstænger. Udenfor fik jeg øje på borg-tårne og dybt nede landsbyens tage. "Nu vil jeg flyve," sagde jeg, og begyndte at bryde jerngitteret itu. Det knækkede som en blanding af chokolade og segllak, og jeg smed (no-kastet) stumperne ned på tagene.

"Det du laver kan blive ubehageligt for dig, hvis det ikke er en drøm," mente X, som stod ved siden af mig med et humoristisk udtryk. "Det er en drøm," gentog jeg eftertrykkeligt. Men samtidig overvejede jeg forsigtigt: "I værste fald kan det ikke komme til at koste mig mere end 50 pund sterling for teglstenene."

Skildringen indeholder de for klardrømmen typiske komponenter: evnen til kritik

kædet sammen med den overvejelse, om spøgen måske koster penge, hvis det alligevel ikke er en drøm, endvidere en (begrænset) fantasiudsmykning af et i øvrigt stærkt realistisk billede. Hvis fantasiens påfund udartede til det absurde, ville det have vækket den klardrømmende eller betydet, at han (hun) faldt tilbage til en "normaldrøm".

Vi anser det for meget sandsynligt, at mange mennesker har klardrømme og selv ved det mens drømmen foregår, men alligevel ikke "erkender" betydningen af denne tilstand og derfor atter mister den af bevidstheden. Er man først gjort opmærksom på, at man klardrømmer, kan man bedre iagttage det, der sker under drømmen.

Til klardrømmen findes rimeligvis et forstadium, mange sovende ikke kommer ud over. I det stadium er den drømmendes kritiske sans endnu vågen nok til at lade ham spørge: er det noget, jeg drømmer? Men drømmen fortsætter, og man glemmer spørgsmålet.

Eller den sovendes fornuft-jeg stiller sig over for drømme-jeg'et og siger: "Hvad &] her oplever er jo bare en drøm, det kan ikke være virkelighed!" Men drømme-jeg'et er stadig i stand til at svare: "Føl på tingene og overbevis dig om, at det er virkelighed!"

Diskussionen slutter kun, hvis det lykkes fornuft-jeg'et at vække den sovende. Men selv da spiller klardrømmen - eller rettere sagt dens forstadium - ofte sanserne endnu et puds: det foregøgler personen, at han er "vækket". I den tilstand kan det ofte hjælpe meget nøje at inspicere sine omgivelser (selv om det absolut er muligt, at drømmen i mellemtiden nåede en sådan grad af realisme, at det bliver praktisk taget umuligt at erkende situationen). Det sikreste er, siger amerikaneren Oliver Fox, at forsøge at tænke over "hvad du gjorde i går og hvad du har i sinde at gøre i morgen. Kan du ikke det, befinder du dig stadig i klardrømmen."

Omvendt er det meget tænkeligt, at man efter én gang at have erkendt den i klardrømmen opnåelige bevidsthedstilstand siden klardrømmer fuldt bevidst, ja endog prøver at benytte den nyvundne dimension til clairvoyante præstationer.

Oliver Fox, som i denne forbindelse taler om *dreams of knowledge*, forsøgte i klardrøm at "læse" de spørgsmål, der ville blive stillet ham til hans ingeniørexamen. Det lykkedes ham i beskeden grad for to detailspørgsmål (hvoraf det ene var meget uventet), der et par dage efter virkelig stod på spørgeskemaet.

Normalt er det for resten overmåde svært at "læse" noget i drømme. Linierne kan til at begynde med stå klare, men svinder under læsningen bort; hvert enkelt ord kræver anstrengelse. Til sidst går det hele i opløsning .

Der foreligger talrige eksempler på, at videnskabsmænd og filosoffer bogstavelig talt sovende fandt løsningen på vanskelige problemer, de forgæves tumlede med i dage- eller ugevis, og kunne huske den når de vågnede. Helt bortset fra de tilfælde, hvor den pågældende om natten gik omkring som søvngænger og uden at tage notits af omgivelserne satte sig ved et bord for at udføre en tegning eller skrive et notat. Her synes imidlertid andre lovmæssigheder at spille ind end dem, der gælder klardrømmen. Vi anser det for mere sandsynligt, at clairvoyante, telepatiske og prækognitive udtryk er beslægtet med klardrømmen. Her venter et meget stort felt på forskningen.

Kan en klardrøm fremtvinges bevidst? Mange mennesker forsikrer, at det er muligt, hvis man koncentrerer sig om det før man sover ind. Forsøg på [Oxfords Institute of Psychophysical Research](#) viste, at der under hypnose åbenbart optræder spontane klardrømme. Forsøgspersonerne kunne bagefter nøje huske drømmen, men ikke hypnotisørens suggestion. Også dette område forekommer os at være særlig egnet til

videre forskning.

Gør en klardrøm sig bemærket i encefalogrammet? Det vides ikke med sikkerhed. Men noget tyder på, at klardrømmene optræder navnlig under REM-faserne i nattens sidste halvdel, når den dybeste søvn allerede er forbi.

En russisk forfatter og filosof, P. D. Ouspensky, blev fascineret af den idé at skabe kunstige klardrømme og straks efter søvnens indtræden tage den vågne bevidsthed med ind i dem. Hvis man tør tro ham, lykkedes det så godt, at han til sidst selv kunne "vælge" sine drømme, idet han ud fra klardrømstadiet tankemæssigt gav stødet til det. Når drømmene først var blevet startet, gjorde de, hvad de ville .

Ouspensky mente for øvrigt, at et sovende menneske ikke kan gøre sig tanker om jeg'et *medmindre tanken selv er en drøm*. Af samme grund skulle den drømmende heller ikke kunne udtale sit eget navn.

Den engelske Tibet-rejsende Alexandra David-Ned fortæller om vismanden Tsong Khapa's lære, at han formanede sine elever til ikke at spilde tiden med unyttige drømme samt under søvnen bevare herredømmet over jeg'et. Den som sovende når til "lysets varetagelse" (i Buddhalærens betydning) og holder den fast, hans ånd vil i søvne forblive lysvågen.

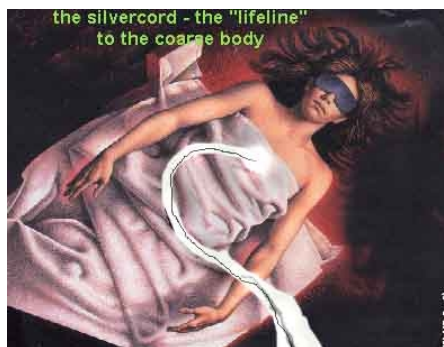
De tibetanske lamaers (præsters, munkes) overleverede udsagn unddrager sig ganske vist vor kontrol, men det kunne se ud, som deres "drømmehygien" står i samklang med meget enkle kristne bud - således det, at man ikke skal hænge dagens tanker på sin aftenbøn! Hvorvidt vi også skal følge Tsong Khapa, når han forkynder, at ethvert menneske er ansvarlig for sine drømme, er en anden sag, vi senere vender tilbage til.

Og [her](#) i oppsummering hva den innvidde tibetaner Lobsang Rampa sier om drømmer: <http://lobsang-rampa.net/ramvisd1.html#DR%C3%98MME> og noe på engelsk fra en annen Rampabok- "you forever" om samme tema- som er limt inn på slutten av dette hovedbokutdrag, på [direktelink her](#). Samt om "Astral travel and dreams (page 73)" i "[feeding the Flame](#)".

Resumé: forekomsten af klardrømme er rapporteret af så mange i hele verden, at vi kan acceptere dem som en empirisk kendsgerning. Vil man ikke følge os deri, må klardrømmen i det mindste anerkendes som en meget sandsynlig hypotese. Det er endnu uopklaret, hvilken rolle naturen har tildelt den, men vi formoder den kan tjene til at åbne et ekstra bevidsthedsplan for os.

En af de forskere, som antager den har en sådan funktion, er den amerikanske psykolog Charles T. Tart, der knæsatte udtrykket *high dream*. Den klardrømmende føler sig ifølge Tart på en vis måde "high" omend tilstanden adskiller sig fra den narkotiske rus. Eksempelvis bliver dyr og genstande aldrig personificeret i en klar-drøm, naturlovene aldrig radikalt omgået. Selv om den genstand, man drømmer om, ikke er behagelig, føler the *high dreamer* den altid som noget positivt og for ham værdifuldt.

Normaldrømmen og dens tydning kan vi trygt overlade til en diskussion mellem de psykologiske opfattelser. Vi er sikre på, at klardrømmen i alt fald ikke er en tilstand, hvori undertrykte eller uopfyldte ønsker afreageres. Den får på mysteriøs måde en dybere, mere gennemgribende betydning. Vi er undervejs mod noget, vi endnu ikke ved hvad er.

4. KAPITEL

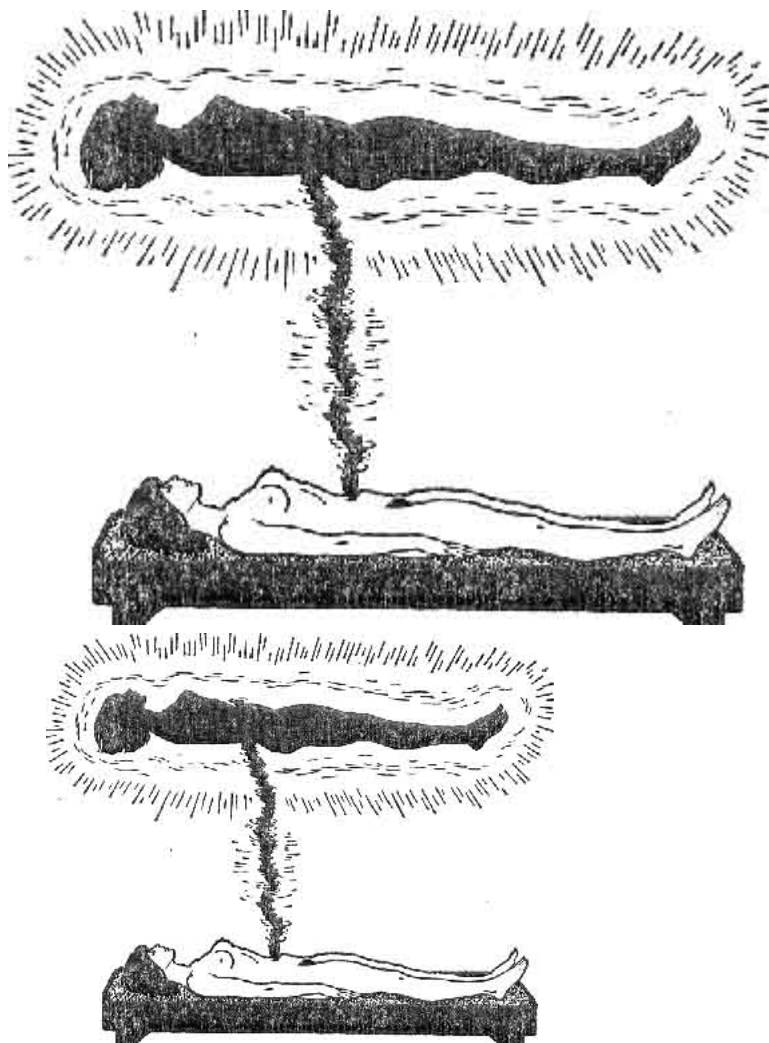
Sølvsnorens hemmelighed

”Dobbeltsjælen” - Den ikke-fysiske finsto/krop -Bilokation: eksemplerne pater Pio og Emille Sagée Patienter i narkose - Magnetisøren Durvilles forsøg - Et dobbeltlegeme på lærredet - Interviews bekræfter projektionens eksistens.

I det gamle Ægypten troede man på **”Ka”**, den mennesket tilhørende, *men af kroppen uafhængige ånd*, der kunne rejse frit gennem lufthavet. Gravhilleder viser Ka symbolsk gengivet som et væsen med ørnevinger. Man mente, at det fra tid til anden vendte retur til den mumificerede krops nærhed. Troen resulterede i, at man efterlod den døde kostbareste ejendele og standssymboler i graven.

Grækerne og navnlig orfikernes mysterieskole og pythagoræerne troede, at menneskets sjæl gik på vandring under søvnen. Nyplatonikerne kaldte denne dobbeltsjæl *”astroeide”*, mens Paracelsus talte om den *”sideriske”* krop. Hindupræsterne lærte ligeledes om sjælens vandringer under dyb søvn. Mange gamle overleveringer og praktisk taget alle de såkaldt okkulte lærer kender i en eller anden form et sådant dobbeltlegeme, der i søvn eller trance løser sig fra den materielle krop, ja undertiden foretager lange rejser. *(For ikke å snakke om de innvidde i Tibet, som havde full innsikt i dette tema med astral-reiser under søvnen, og for noens vedkomne; BEVISSTE/rene vilje-styrte astralreiser i full våken-tilstand- [link til mer](#) om det, og også på [denne linken](#). Rø-anmerkning)*

"sølvsnoren" er energikanalen mellom det fysiske og det astrale legemet.

Primitive folks shamaner (trolddomskyndige, medicinmænd) hensætter sig i en ekstatiske tilstand for at frigøre deres sjælekrop og gå på "himmelrejser", som de siden udførligt skildrer for stammefællerne. Det er værd at bemærke, at shamanismen over alt i verden, hos geografisk og etnologisk vidt adskilte folk, er præget af disse forestillinger. Shamanernes riter træder ofte symbolsk i stedet for sjælens løsrivelse. Troen blev selvfølgelig her og dér til overtro. Vil man skade sin fjende, skal man om natten snige sig til hans leje, lægge en maske over hans ansigt og bære den sovende til en anden hytte, så kan den tilbagevendende dobbeltsjæl ikke genfinde sit bosted ..

Det er helt forkert, at fænomenet kun skulle vedrøre etnologerne og ikke har nogen

interesse for vort oplyste samfund.

Tvært-imod er det højst sandsynligt udtryk for en næsten ukendt, men centralt vigtig kropsfunktion, som psykologien og medicinen hidtil overså eller spottende kaldte "astralrejsen". Først de to sidste årtier er engelske og amerikanske forskere begyndt systematisk at undersøge dette fænomen. (dette ble skrevet for 40år siden og i dag er dette ganske [mer kjent.](#))

Den krop, der så at sige træder ud af sig selv, har man kaldt æter-, astral-, stråle-, sjæle- eller åndslegemet, fluidal eller fantom. Nogle filosofiske lærere skelner mellem disse benævnelser; de gælder i hvert fald alle et *ikke-fysisk legeme*.

Vi foretrækker at tale om en finstof- eller dobbeltkrop, fordi disse navne endnu er neutrale og ikke kan identificeres med nogen bestemt lære.

Finstof- eller dobbeltkroppen er for det første en ren arbejdshypotese. Vi antager, at denne krop hverken er af tæt materiel natur eller nødvendigvis helt stoffløs, men består af et (ligeledes endnu hypotetisk) finstof af muligvis variabel, i hvert fald med vore instrumenter ikke målelig, ekstremt ringe tæthed. Vi bruger udtrykket "variabel" fordi der gives tilfælde, hvor en dobbeltkrop viser sig med så fast skikkelse, at samme person taler naturligt og handler kropsligt - **samtidig på to forskellige steder**.

En sådan helmaterielliseret dobbeltoptræden kaldes "bilokation". Veldokumenterede rapporter herom er ganske vist sjældne, men dog entydige nok til at blive taget alvorligt. *Fænomenet synes at vise sig desto oftere, jo dybere den naturlige "førstekrop" befinder sig i søvn eller meditation*; man har imidlertid også iagttaget, at *begge* legemer på deres forskellige steder tilsyneladende var ved lysvågen bevidsthed.

Et ofte nævnt eksempel af denne art skyldes den franske lærerinde [Emille Sagée fra Dijon](#). Hun måtte opgive at undervise på flere skoler, fordi eleverne så hende "dobbelt", snart her og snart dér, og det gav selvfølgelig anledning til megen uro. I et skolehjem i Neuwelcke ved Riga fordoblede hun sig for øjnene af klassen, der netop skrev på en tavle. En anden gang holdt "den ene" mademoiselle Sagée opsyn med en håndarbejdsklasse mens "den anden" plukkede blomster i haven!

Bilokationsfænomenet viste sig hyppigst i forbindelse med helgener: Antonius af Padua, Franz Xaver, Joseph af Cupertino, Alfons af Liguori m. fl., endvidere den indiske vismand [Lahiri Mahasaya](#) og den stigmatiserede kapucinerpater Pio. Fænomenet blev ofte set af *flere* personer og kan således næppe forklares som en religiøs ønskevision.

Maria Vinovska fortæller i sin Pio-biografi, at mens pateren sad i skriftestolen i San Giovanni Rotondo og påhørte en skrifte, sank han sammen i en slags krampe. Lidt efter vendte livet og ansigtsudtrykket tilbage. Pios medbrødre var vant til, at han "gik bort" på den måde.

En forlægger i London, som vi kender personligt, har stillet følgende til rådighed for bogen: "Efter en telepatisk oplevelse, som siden viste sig at være 100 procent ægte, besluttede jeg uden at fortælle nogen om det at gøre et par eksperimenter. Jeg ville se, om det var muligt for mig at se "på distance". Om aftenen før jeg sov ind forestillede jeg mig, at jeg gik gennem gaderne til en vens hus> åbnede døren og fortsatte op ad trappen til dagligstuen. Det overraskede mig, hvor let det lykkedes, og hvor klart jeg kunne erkende alting under "vandringen".

Eksperimentet fik et meget uventet efterspil. Da jeg næste dag virkelig besøgte vennens hus, bankede jeg på døren, og tjenestepigen Marys ansigt kom til syne i vinduet

ovenover. Men mærkeligt nok gik hun ikke som hun plejede ned for at lukke mig ind. Lidt efter bankede jeg igen, og nu åbnede min ven selv døren. Mary havde i mellemtiden lukket sig inde på sit værelse og nægtede at komme ud, men indvilgede omsider i at forklare grunden til den besynderlige opførsel. Det foregik gennem nøglehullet.

Sent om aftenen dagen før ville hun som sædvanlig stille de tomme mælkeflasker ved døren. Netop idet hun kom hen til dørtærskelen, så hun mig gå forbi - mere præcist: hun så mig komme op ad ydertrappen og gå lige igennem hende og døren, som stod på klem! Hun var skrigende løbet op på sit værelse og havde ikke lukket et øje hele natten.

Jeg forsøgte at berolige hende uden at det hjalp ret meget. Endnu længe efter vægrede hun sig ved at servere for mig, når jeg kom på besøg. Så snart jeg betrådte huset, løb hun til sit værelse og lukkede sig inde. Mary var for resten ingen dum tøs, men en ellers snusfornuftig kvinde over de tres!

Disse dobbeltkrop-fænomener vil psykologien være tilbøjelig til at tolke som illusioner eller psykens ønskebilleder; den skaber sig et dobbeltsæt for at komme ud af en stress-situation. Her tror vi afgjort, at skolepsykologien vurderer problemet for enkelt - *eller er den egentlige årsag frygten for det "okkulte"* (særlig stor blandt Psykologer)? Fra videnskabeligt hold ville det sikkert være mere ærligt at indrømme, at bilokations fænomenet ikke passer ind i nogen af **de hidtil godkendte læresætninger**.

Der gives naturligvis situationer, hvor mennesker (særlig børn) skaber sig et andet jeg for at tilfredsstille fantasien eller undgå ubehageligheder. Lignende hallucinationer kan optræde hos schizofreni-patienter og efter indtagelse af narkotika. Det er forholdsvis let erkendelige dissociationer og må ikke jævnføres med ægte dobbeltoplevelser.

Psykologer og medicinere ved ofte meget lidt eller ingenting om parapsykologiens forsøgsresultater. Det skal ikke uden videre lægges dem til last, for som regel ser man i den akademiske uddannelse bort fra videnskabens grænseområder. Den ægte forsker lukker sig ikke for bestemte facts eller - hvor disse endnu ikke står helt klart - for iagttagelser. Han indrømmer det også ærligt, når han ikke kan forklare en iagttagelse - det er for ham kun en grund mere til at søge videre. Hvis det iagttagne gang på gang modsiger, hvad man hidtil anså for "muligt", drager han konsekvenserne heraf.

Så snart det drejer sig om grænseområderne, handler desværre ikke alle efter disse grundregler. Man er hurtigt rede med bortforklarende påstande og forsvarer dem ud fra eget fagområdes snævre synsvinkel. Det er udtryk for det samme hovmod, som hånede Galvani, Marconi og andre store opfindere. **Så sent som omkring sidste århundredskifte erklærede sagkundskaben, at et apparat tungere end luften aldrig ville komme til at flyve ved egen kraft.** Tiderne skifter . . . de alt for menneskelige egenskaber består.

Men heldigvis er mange dobbeltoplevelser så veldokumenterede, at der ikke længere kan råde fornuftig tvivl om dem. De opfylder den primære betingelse, at fænomenet skal være iagttaget af en stor gruppe mennesker før vi kan opstille en arbejdshypotese. Gennem de sidste tyve år har seriøse forskere indsamlet og sorteret et vældigt materiale - de talrige rapporter i parapsykologiske institutioners arkiver ikke medregnet. Det er så omfangsrigt, at dobbeltprojektioner egentlig forlængst burde være kommet med i lærebøger og forelæsninger som en hypotese, der må tages alvorligt. Det er kun angsten for det okkulte, som spærrer vejen.

De helmaterialiserede bilokationer hører så absolut til undtagelserne. I langt de fleste tilfælde berettes om udtræden af finstoflige legemer, der enten ikke eller kun i clairvoyante øjeblikke kan ses af andre - f. eks. ved opvågningen om natten, og det altid kun i sekunder. De fleste af pater Pios dobbelt-manifestationer blev af de "besøgte" set i klardrøm eller ved opvågningen.

Der kendes mange tilfælde, hvor mennesker har fortalt, hvorledes de under en kritisk sygdom eller under bevidstløshed, eksempelvis under en operation, pludselig svævede med en anden krop (nu bæreren af den egentlige bevidsthed) over deres livløse fysiske legeme og ofte derfra i løbet af sekunder besøgte andre steder, f. eks. kære slægtninge.

Meget ofte drejer det sig om de pågældendes første *bevidste* ekstrasanselige hændelse overhovedet. Den gør som regel et stærkt, dybt rystende indtryk, og præges i hukommelsen for resten af livet.

Det første chok ved synet af den livløse egenkrop efterfølges ikke sjældent af en overvældende fornemmelse af frigjorthed og så den største forundring over, at dette andet "selv", som nu er jeg'et, lynhurtigt kan reagere på enhver tanke og følelse og udføre dem som en ordre.

Nuvel, vil skeptikerne sige, måske føler og oplever mange mennesker det sådan. Men det er alt for subjektivt, vi savner objektive beviser! Jamen, denne bevisførelse vil de forskere netop præstere, som grundigt beskæftiger sig med disse *out-of-body-oplevelser* (det engelske fagudtryk). Allerede for årtier siden udførte nogle pionerer højst interessante eksperimenter. . . som de lærde "overså" og end ikke prøvede at gentage.

Under studiet af dette fænomen kom den franske magnetisør H. Durville i tanker om, at Anton Mesmer (1734-1813) med "magnetisering" havde hensat patienter i en hypnoselignende bevidsthedstilstand og rapporteret deres oplevelser. Durville besluttede at efterligne sin berømte forgænger.

Han var så heldig blandt sine egne kvindelige patienter at have ni medialt begavede personer, der stillede sig til rådighed for eksperimenterne. Som ved hans behandlinger i øvrigt startede forsøgene med magnetiske strygninger langs kroppen. Han kunne efter eget udsagn fortsætte så længe med dem, til en fluidisk udstråling trådte ud af kroppen og begyndte at fortætte sig til en regulær anden krop. "Fantomet" lignede aldeles den fysiske krop og var oftest klædt i et gazelignende stof.

Durville iagttog også, at den fysiske krop forblev knyttet til sin kopi med en finstoflig "sølvsnor". Den var omtrent på en fingers tykkelse og kunne lynhurtigt blive længere eller kortere. "Navle strengen" tjente åbenbart til overførsel af indtryk og impulser i begge retninger. I moderne elektronik ville man vel kalde den en multiplekskanal. Franskmanden så den komme frem enten på den fysiske krops baghoved eller i solar plexus (over milten) med kontakt til de samme steder i dobbeltkroppen.

Den franske magnetisør lod forsøgene iagttages af clairvoyant begavede vidner, thi kun hos dem kunne det med nogen rimelighed forventes, at de var i stand til at se finstoflegemet. Værdien af hans skildring afhænger altså i høj grad af disse vidners pålidelighed. *Det skal dog understreges, at deres udsagn i alt væsentligt stemmer overens med beskrivelser af andre tilfælde.*

Det taler for Durvilles opfindsomhed, at han beordrede sine forsøgspersoner i

dobbeltkroppen (der nu efter den totale udtræden havde overtaget den fysiske krops intellekt og sanseindtryk) til andre værelser, hvor han lod dem udpege bestemte genstande. Herunder skete noget ejendommeligt: dobbeltkroppen stødte med arme og skuldre mod dørkarmen (under de første forsøg bevægede de sig endnu temmelig klodset), og medierne klagede over smertefulde stød. Durville rådede dem derfor til at gå gennem muren til det andet værelse. Og se, det lykkedes for dem uden besvær!

Dobbeltkroppen kunne også frembringe bankelyde, ja endda flytte små genstande.
Forklaringen på mange (langt fra alle) såkaldte spøgelses skal måske søges i en dobbeltkrops aktivitet.

Durville var en meget grundig mand, så han anbragte sine medier på en vægt for at konstatere et eventuelt vægttab hos dobbeltkroppen. Forsøget gav dog negativt resultat. I nyere tid har flere læger (Duncan MacDougali, [Nils-Olof Jacobson](#) ø. a.) gjort noget lignende, idet de lod sengeliggende døende anbringe på en vægt. I dødsøjeblikket viste den et pludseligt vægttab, som androg mellem 21 og 70 gram.

Så længe et vægttab også kan forklares rent fysiologisk, vil en skeptisk lægestand næppe lade sig overbevise af disse forsøg. Man må altså finde frem til andre forsøgsanordninger med trancemedier og moderne præcisionsvægte. Konstateres helt sikkert en vægtforskel, den være sig nok så ringe, må man konkludere, at dobbeltlegemet består af et finstof med enormt lille tæthed, men alligevel må være til stede i en næsten materiel betydning. Det er for fysikeren et meget vigtigt punkt, idet han så i alt fald ikke har at gøre med et "intet".

Til pionérbedrifterne må også regnes de eksperimenter, som i 1920'erne blev gjort med mediet Antonia Posich fra Graz (Østrig). Øjenvidnet Alfred Emil Lattinger skildrer, hvordan lederen af det ene forsøg, realskolelærer dr Ludwig Welisch, lod mediet tage plads på en stol i et kun svagt mørklagt værelse. Stolen stod cirka 2-3 meter fra en skærm, et stykke lærred imprægneret med bariumplatincyanyr - dengang brugt til at gøre røntgenstråler synlige med.

Lattinger fortæller: "Fru Posich faldt hurtigt i trance og blev nu bedt om at træde ud af sin krop og vise sig på skærmen. Til at begynde med før nogle lysreflekser hen over skærmen, men så kom den fulde silhouet af hende til syne, først i siddende stilling, derefter ... stående. På opfordring bevægede silhouetten hovedet, en arm, benene. Fru Posich's sjæl (*rettere: hendes finstofflige krop*) var blevet synlig for alle, også for de åndeligt blinde. Til sidst trak ... hun sig atter ind i kroppen, vi ved eksperimentets begyndelse havde bundet til stolen. Vi løste båndene, og da fru Posich vågnede, vidste hun intet om det, der lige var sket".

Lattinger fremhæver, at alle de tilstedeværende før eksperimentet begyndte omhyggeligt havde kontrolleret, at ingen i værelset betjente et projektiionsapparat. Det var for øvrigt dengang nogle store og klodsede apparater, man absolut ikke kunne skjule. Forsøgsanordningen udelukkede også, at effekten kunne skyldes f.eks. fotografering med infrarødt.

Her har den moderne eksperimenterende parapsykologi meget at indhente. Man må regne med, at den sovjetiske videnskab, som er stærkt interesseret i parafænomenerne, længe har været særdeles aktiv på dette felt *uden at offentliggøre resultaterne*.

Der står imidlertid informative resultater til rådighed også for den vestlige videnskab. Som tilfældet var med dr Barkers prækognitions-spørgsmål i Aberfan må man gå ud fra, at de pågældende fortalte andre om deres oplevelse *før* den blev bekræftet ved selv syn eller af tredieperson. Det giver et yderligere indicium, når dobbeltkroppen ses og

genkendes af andre.

Lad os antage, at en forsøgsperson oplever sin egen projektion til en slægtning eller vens for ham ukendte opholdssted. Der foreligger talrige sådanne tilfælde, hvor den oplevende person bagefter - og naturligvis før hændelsen bekræftes - *i detaljer* kunne beskrive alt, inklusive tapetmønsteret, på den besøgte lokalitet. Mange projektioner sker over store afstande; den oplevende skriver spontant til den besøgte ven eller slægtning et detaljeret brev om hændelsen, pr post krydser det et brev fra den "besøgte", som clairvoyant så projektionen. Heri ligger der et stærkt bevisindidum.

Som assistent hos professor J. B. Rhine, en af den moderne parapsykologis pionerer, undersøgte professor Hornell Hart i begyndelse af 1950 i alt 288 tilfælde nævnt i faglitteraturen. For de 99 tilfælde vedkommende kunne han endnu indhente en tilfredsstillende bekræftelse hos vidner. *I 20 af disse 99 tilfælde indtraf dobbelt-fænomenet under hypnose*, de fleste andre spontant - ofte i det øjeblik, hvor vedkommende intensivt tænkte på den siden besøgte person.

Hart konstaterede i 1953 med interviews af studenter på Duke universitetet i North Carolina, at de 27,1 procent bevidst havde oplevet deres egen projektion, over 70 procent i denne gruppe endda flere gange. Efter i en årrække at have studeret fænomenet, kom Hart til den slutning, at mindst 10 procent af befolkningen livet igennem oplevede mindst én projektion. Med rette peger han på, at bevidstheden samtidig må være i det fysiske legeme og et andet sted uden for dette, og at den blotte *iagttagelse* pr distance kun kan være clairvoyance.

Dr J. H. M. Whiteman publicerede 1956 nogle eksempler af 550, han havde samlet, for en stor part selvoplevede; tilfælde af mere mystisk karakter var sorteret fra. Whiteman understreger, at den projicerede persons kritiske refleksionsevne ikke alene bevares, men **endog forstærkes** på et tilsyneladende højere bevidsthedsplan. En viden herom findes i kroppen ved dens tilbagekomst.

Af andre, der har anstillet lignende undersøgelser, kan nævnes den sydafrikanske biolog dr John Poynton ved Natal University og den engelske matematiker Ceha Green, *Institute of Psychophysical Research* i Oxford. Med et meget omfangsrigt spørgeskema fastslog Poynton, at cirka to trediedele af de interviewede aldrig havde hørt om *out-of-body* oplevelser, hvilket gør overensstemmelserne mellem deres udsagn desto mere bemærkelsesværdige.

(husk denne boken er fra tidlig på 70tallet- i dag er det annerledes. Rø-anmerkning.)

Under en enquête (**meningsmåling**) i 1967 stillede Ceha Green studenter følgende spørgsmål: "Har De nogen sinde haft fornemmelsen af at befinde Dem uden for Deres egen krop?" 131 eller 34 procent svarede bekræftende. Under et senere offentligt rundspørge modtog Oxford-instituttet omkring et par tusinde svar. Cirka en trediedel af de "eksomatiske oplevelser" (som Green kalder dem) var hændt under narkose eller i bevidstløs tilstand. En officer fortalte om følgende krigsoplevelse: ". . . *det forekom mig, at jeg på samme tid kunne se sceneriet fra flere synsvinkler. Med andre ord, jeg svævede over min krop og var mig det bevidst ... men jeg erkendte også en langt svagere iagttagelsesevne fra siden. Jeg kunne betragte såvel kroppen, som den svævende krop ...*"

Hvis officeren ikke selv skabte dette tredje observationspunkt gennem den indre oplevelse, har vi at gøre med et relativt sjældent, men i faglitteraturen ikke ukendt tilfælde af ”multipleks bevidsthed.”

Der kunne let nævnes mange andre eksempler. Medicinen, biologien og skolepsykologien kommer ikke til at mangle arbejdsmateriale, hvis man blot vil være rede til en fordomsfri undersøgelse. Men man må også vise et beredskab til om nødvendigt at korrigere det hidtil gyldige billede af mennesket.

Tilhængere af Jung's skole tenderer mod at betegne dobbeltlegemet som symbol på en arketypisk sandhed. Med en sådan etikettering når man dog næppe ret langt, og det er tvivlsomt, om Jungs elever selv kan komme videre ad den vej. Helt forkasteligt ville det være, hvis Freuds tilhængere prøver at tolke dobbeltoplevelsen som et ”intrauterint trauma”, d.v.s. en hallucination udløst af erindringen om fosterets svæven i livmodervæsken før fødslen. Vi undgår dog næppe dette forsøg på at presse alt ind i et dogme.

Konklusioner:

1. Den pragmatiske iagttagelse peger klart mod eksistensen af en finstofflig dobbeltkrop og kan tjene som arbejdshypotese. Forsøg på at tolke denne universale erfaring som hallucination er uvidenskabelige, da de ikke tilgodeser den principielle forskel mellem psykopatologiske oplevelser og spontane hos helt sunde mennesker samt den tydelige *kvalitative* forskel mellem begge.

2. **Finstofflegemet er en tro kopi af den fysiske krop og** kan træde ud af denne; vi taler da om en projektion. Under projektionen bevares bevidstheden og den kritiske refleksionsevne, som dog undertiden går over i dubletten, der med en finstofflig energi- og informationsledning (”sølvsnoren”) forbliver knyttet til det fysiske legeme.

3. Finstoffkroppen er åbenbart forsynet med sanseorganer. En bekræftelse heraf vil betyde en total omkalfatring af vor hidtidige tænkning, fordi det da er nærliggende, at vi primært opfatter omverdenen med andelige sanser, hvis grovstofflige filter kun reagerer på elektromagnetiske bølger. Dette filter, men ikke det åndelige finstof, er da knyttet til den Newton'ske rum-tid ordning.

Et noget uklart skriftsted i Bibelen (Prædikerens Bog 12,6) drages gerne frem som bevis for ”sølvsnorens” eksistens. Det mener vi ikke er nødvendigt. Den dér nævnte snor mellem to legemer hører hverken til de bibelske mirakler eller eksisterer, for at hvert femte eller sjette menneske, som en gang livet igennem får en dobbelt-oplevelse, skal kunne huske den. Naturen har tildelt vore krops-organer ganske konkrete opgaver - hvorfor skulle det ikke gælde også her?

Med andre ord: det drejer sig ikke om ”mystiske” undtagelsestilfælde. Sagen vedrører os alle.

søvn og under/”natt”-bevissthet

”en ny verden” åpnes opp når man flytter DAGSBEVISSTHETEN til astral/ eller såkalt 4. dimensjon.

Drømmer skapes når bevisstheten koples ut og inn på dette nivået, altså når astralkroppen går ”inn og ut” av hjernen, og det skapes ”lekkasjer” mellom de to nivåene, hvilket kan bli ”bare rot”

3. Når astralkroppen er helt utkopleet går denne til denne kroppens hjemsone - det astrale frekvens- eller vibrasjonstilstand, der stoffet er mye lettere, sammenlignet med den grovfysiske tilstand. MEN NORMALT HUSKES INGENTING AV DET SOM SKJER PÅ DISSE NIVÅER.

2. Astral/følelseskroppen i ferd med å gå ut = dagsbevisstheten koplet ut- natt/underbevisstheten overtar, men videre da UTEN forbindelsen til ”hjernen”- og går bevisstheten raskt ut skjer ingen drømmer.

1 innsøvning og lett søvn= drømmer kan skje da astralkroppen enda har delvis dagsbevisst hjerneforbindelse

rune ø.2014

5. KAPITEL

Sjælens rumfærd

Goethe så sig selv til hest - ”Vardøger” ([link til eksempler](#)) - Prækognition eller dobbelt fænomen? - Det egentlige ”jeg” forlader kroppen - hører projeksjonen til den sunde søvn? - ”Sølvsnoren” som livs- og informationskabel - Dobbeltudtrædningerne sker for det meste ubevidst - Rejser gjennom to forskjellige dimensjoner - Kun få chancer for ”dobbeltkrop-spioner”.

Goethe skildrer i selvbiografien Digtning og Virkelighed en vision oplevet, da han som ung mand tog afsked med Friederike Brion. Idet han red bort fra Sesenheim, mødte han ”sig selv”, ligeledes til hest, men iført en ham ukendt dragt: blågrå med noget gyldent. Otte år senere red han atter til Sesenheim for igen at se Friederike ... og bar da netop denne dragt!

Ingen vil for alvor påstå, at Goethe hin dag virkelig så sin dobbeltgænger (og hesten) passere forbi. Det er langt mere sandsynligt, at han - endnu sjæleligt rystet efter afskeden - fik en særlig klar prækognitiv oplevelse. Hans oplevelse var paranormal; den lader sig heller ikke forklare som ”normal”, selv om vi antager, at Goethe otte år efter handlede under en psykologisk forklarlig opfyldelsestvang.

En anden prækognitionsform kan inkludere visse hørlige varsler. Sådanne oplevelser er særlig hyppige i afsides norske egne, hvor man taler om ”vardøger” (vagtmænd; en følgeånd, også kaldt fylgie). De optræder også andre steder i verden.

Ifølge fysikprofessor W. Jereide (Oslo) er det i Norge ”næsten et dagligdags fænomen”, at et menneskes ankomst varsles af dets ”vardøge”. Man hører dobbeltvæsenet åbne døren og gå op ad trappen, kort sagt udføre alle de handlinger, man normalt venter af en person ved hjemkomsten. Man har konstateret, at ”vardøge”-lydene altid starter i det øjeblik, hvor den tilhørende person begiver sig på vej eller beslutter at tage af sted. I mange tilfælde sker det så regelmæssigt, siger Wereide, at konen venter med at sætte maden på bordet til hun har ”hørt” han er undervejs.

[Les onlinebogen VARDØGER av Georg Hygen og klikk på glideskalaen for å bla fram på sider](#)

(Og denne boken er fra 1987 og finnes online via nasjonal-bibliotekets sider, og muligvis da ikke tilgjengelig fra andre land enn Norge?.)

De udløsende personer *kan* også være unge mennesker i pubertetsalderen (se 9. kapitel). Nils-Olof Jacobson skildrer et sådant tilfælde. En ung pige fik den kop, hun plejede at drikke kaffe af, til at klirre, når hun begav sig på vej hjem, eller en ske faldt ud af skuffen. Da hun var rejst til Stockholm, klagede hendes værtinde:

”Du kommer jo, før du kommer, og dørlåsen siger smæk, og du kommer ind og tager frakken af og rumsterer på gulvet, så går du forbi mig ind på dit værelse, og jeg går bagefter . . . og så er der ingen!”

Det er på forskningens nuværende niveau umuligt at afgøre, om det, der forårsager støjen, er et ”forudsendt” dobbeltvæsen. Måske spiller andre faktorer ind, om hvilke vi ved endnu mindre.

Til de ægte dobbeltoplevelser hører altid, at bevidstheden, det egentlige ”jeg”, befinder sig uden for den fysiske krop. Det er også tilfældet, når den oplevende person i skræk over sin helt usædvanlige situation (han tror f.eks., han er død) slet ikke erkender sin egen dobbeltkrop - ”under sig” ser han kun den ubevægelige fysiske krop ligge.

”Dobbeltkroppen, det er mig,” sagde Jane, en af Durvilles medier. ”Kroppen ... jeg ved ikke, hvad den er, men den er ikke mig.” Og hendes kollega Edmea forsikrede:

”Hele min person er i den lysende skikkelse. Kun den tænker, ved og handler.”

Durville: ”Hvad skal man kalde den lysende person?”

Edmea: ”Man behøver ikke at kalde den noget; det *er* Edmea, det er mig.”

Durville: ”Jamen, et eller andet navn må vi da give den. Skal vi sige astral, dobbeltgænger, fluidal . . . ?”

Edmea: ”Nej nej, ikke astral eller fluidal. Hvis De endelig vil, så sig dobbeltgænger, men det er ikke min dobbeltgænger, det er jo mig selv!”

Klarere kan det ikke udtrykkes, at jeg-bevidstheden tilhører vor finstofflige del. Det turde være parapsykologiens vigtigste erkendelse.

Et andet næsten regelmæssigt optrædende kendetegn er den forhen nævnte vidunderlige følelse af glæde og befrielse, som ikke sjældent fortsætter efter oplevelsen. Hyppigt bliver en slags sekundær bevidsthed tilbage i kroppen, den kan endda være fordelt på flere lokale centre (hjertet, hovedet osv.). Men også her befinder det egentlige jeg sig altid udenfor. I andre tilfælde har den udtrådte dublet midlertidigt intet kendskab til det fysiske legeme. I atter andre kan man ”udefra” helt uanfægtet følge endog smertefulde procedurer på sin krop.

Således skildrer den amerikanske forfatter Harold Sherman, hvordan han under en operation befandt sig ”ved stuens loft”(no;tak) og derfra så, at man gjorde en fejl: en tandlæge tilkaldt som anæstetist gav ham før det (relativt ufarlige) indgreb en for stor dosis kloroform. Pludselig blev det ”egentlige” Sherman-jeg vidne til, at lægerne fik travlt med at genoplive ham - og nu tænkte Sherman på sin mor. *Næsten i samme øjeblik befandt han sig derhjemme, hvor moderen netop arbejdede i køkkenet.* Han gik hen til hende og sagde noget, men hun hverken så eller hørte ham.

”Da gik det op for mig,” skriver Sherman, ”at jeg måtte befinde mig i en helt anden kropsform. Jeg måtte tilbage i min rigtige krop.” Næppe havde han tænkt det, før han lynhurtigt blev trukket tilbage til sit fysiske legeme. Så fulgte bevidstløshed, og han vågnede på operationsbordet.

Sherman kunne siden nøje beskrive den opererende læge og hvad der skete under operationen, ja endog gentage, hvad de to læger havde sagt imens.

Tilfælde af denne art er ikke sjældne og forekommer os at være klare beviser for, at de paranormale hændelser kan opleves ikke kun af medialt begavede mennesker. De er

særlig værdifulde, fordi svindel er helt udelukket. Selv den mest forstokkede skeptiker vil ikke kunne hævde, at den på operationsbordet fastspændte patient sådan ”uden om” har indhentet de informationer, han fremkommer med straks efter sin opvågning.

Fra det øjeblik dubletten træder ud, gives for den oplevende person ingen anden virkelighed end den finstoflige. Følgende eksempel viser, hvor stærkt denne overbevisning fornemmes:

En amerikaner - vi kalder ham her mister N. - kører en vinter-dag med hestetrukken slæde til skovs for at hente brændsel. På hjemturen lyder pludselig en jægers skud ganske tæt ved vejen. Hestene bliver sky, den højtlassede slæde vælter, og N. slynges med hovedet forrest ned på den hårdtfrosne jord.

Et øjeblik senere genfinder N. sig stående ved vejen tæt ved sin egen krop, som ligger livløs i sneen. Alt andet er uændret: snefnug falder fra himlen, hestene er indfanget og står prustende foran den væltede slæde ... nu kommer jægeren løbende for at hjælpe den forulykkede.

Så bliver det mørkt omkring N. Det næste han husker er, at han med smertende hoved vågner i sin ”gamle” krop. Men det lige oplevede var så håndgribeligt, så reelt, at han - nu igen stående på sine fysiske ben - begynder at lede i sneen efter sine fodspor og næppe vil tro, han ikke efterlod nogen.

Amerikaneren Sylan Muldoon refererer dette tilfælde nærmest for at overbevise sig selv om, at andre mennesker oplevede det samme som han. Muldoon boede i en landsby i Mellemvesten og havde allerede gennem 12 år været ude for dobbeltkrop-oplevelser før han ved at læse en bog af parapsykologen [Hereward Carrington](#) opdagede, at videnskaben interesserede sig for sagen. Han kontaktede Carrington, som snart fastslog, at man her var stødt på et usædvanligt naturtalent. *Muldoon kunne forlade sin krop uden at der samtidig indtraf en bevidsthedsændring.* Samme sjældne begavelse har hans landsmand [Robert A. Monroe](#), Virginia, sagkyndig i elektronik og kabelfjernsyn

Med det af Muldoon og Carrington i fællesskab skrevne værk ”Astralkroppens Udsendelse” og Monroes først 1972 trykte bog ”Manden med de to Liv” foreligger nu to digre dokumentationer af selvoplevede udenkropslige erfaringer, som enhver der virkelig vil have indsigt i disse ting, bør læse. Også Monroe havde gennem tolv år iagttaget sig selv - og i begyndelsen tvivlet på sin forstand! Takket være hans grundighed har vi optegnelser om 589 projektioner, hvor han omhyggeligt beskriver og analyserer sig selv og omgivelserne.

Både Muldoon og Monroe tror, at finstofkroppen under søvn frigør sig fra alle menneskers fysiske legeme, men kun nogle få centimeter. Hvis det er rigtigt, må vi her søge svar på mange endnu uløste spørgsmål om søvnens og drømmens egentlige væsen.

Hvilket formål har naturen vel med denne adskillelse? For det første et fysiologisk.

Muldoon er overbevist om, at den løsnede eller udtrådte fluide dublet fra atmosfæren optager bestemte livsfornyende finsubstanser, for hvilke den er en slags kondensator, og disse ledes gennem snoren ind i kroppen.

Neurofysiologerne ved faktisk stadig ikke, hvori søvnens restaurerende virkning består, især da der ikke kan være tale om en udhvilen af hjernecellerne; det ved man, fordi hjernens aktionsstrømme fortsætter under søvnen. Kan dobbeltfænomenet have noget at gøre dermed? Kan det forholde sig sådan, at sovemidler blokerer denne naturlige proces, så "tabletsøvnen" af *den* grund ikke har en virkelig forfriskende virkning?

Normalsøvnens fornyende virkning går i hvert fald larigt ud over en simpel hvile, og fysiologerne kan ikke sige hvorfor. Kroppens evne til selv helbredelse er ligeledes mere aktiv under søvn.

Det er i denne forbindelse interessant, at - ifølge Muldoon menneskets evne til projektion øges enormt under sult, frivillig faste eller en svækkende sygdom. Det ubevidste jeg registrerer den kropslige svækkelse og ligefrem udstøder dobbeltkroppen for med dens optagelse af "kosmisk vitalenergi" at udligne næringsmanglen eller svækkelsen. Inderen ville sikkert tale om en optagelse af "Prana". Genopladningsevnen øges med afstanden fra den fysiske krop.

Alt dette lader sig foreløbigt ikke bevise. Men man må uvilkårligt spørge sig selv, om ikke usynlige processer af den art spiller ind, når en patient bogstavelig talt sover sig fra en sygdom natten over.

Den kendsgerning, at konsekvent faste fører til døden - helgener og Yogi-Avatars måske undtaget - viser os vel, at på længere sigt er den kosmiske næring alene ikke nok. Men dubletten løser åbenbart også psykiske opgaver, det fremhæves i Monroes rapporter. Finstofkroppen skal tilsyneladende samle erfaringer under sin natlige færd. *Hvordan* den gør det, er et spørgsmål om individuel udvikling. Hos Monroe og Muldoon er det en bevidst proces, måske også hos mange andre, der dog foretrækker ikke at tale om det af frygt for at blive sendt til en psykiater. Hos de fleste mennesker forbliver disse erfaringer sikkert i underbevidstheden. Udtræden og drømmetilstand forløber jævnsides.

Billedet af vor natlige svæven omkring som smukke sjæle rummer utvivlsomt en vis komik. Men de paranormale ting må nu engang nødvendigvis være uvante og bizarre og appellerer let til smilebåndet. Beskæftiger man sig med dem uden at camouflere det med videnskabens jargon, må man være forberedt på at møde billig og ondsindet spot.

I virkeligheden går det nok ikke helt så mærkværdigt til. Det er ikke bevist, at alle mennesker regelmæssigt under søvnen foretager vidtstrakte astralrejser. I de fleste tilfælde forbliver den drømmende eller klardrømmende dublet nær kroppen.

Muldoon taler om et nær- og et fjernstadium under udstødningen. I førstnævnte er dobbeltkroppen hævet kun to-tre centimeter fra den fysiske. Med øget søvndybde kan den måske løfte sig nogle fod eller meter højere og svæve over kroppen. Imens svinger den ofte frem og tilbage, "sølvsnoren" er da altid den svingende bevægelses akse. Befinder de to kroppe sig tæt ved hinanden, er snoren på tykkelse med et kabel.

Der sker en nøje kopiering af kropsfunktionerne. Den fysiske krop giver via snoren åndedræt og puls videre til fluidalkroppen; omvendt strømmer herfra fortættet kosmisk vitalkraft til kroppen. Sansendtryk vandrer gennem snoren lynhurtigt i begge retninger. Hos frøken Sagée, hvis spontane dobbeltoptræden i vågen tilstand naturligvis er et særtilfælde, viste paralleliteten sig derved, at "den anden" mademoiselle f.eks. når hun spiste, stod bag "den førstes" stol og nøje gentog hendes bevægelser - dog uden kniv og gaffel. Men *tænkte* den unge lærerinde på en eller anden handling, kunne hendes dublet

udføre den selvstændigt (eksempler: plukke blomster, klasseopsyn).

Øges afstanden fra kroppen, bliver snoren tyndere og er i cirka fem meters afstand tynd som et hår (Muldoon); den mister også sin stivhed og udøver ikke mere den skubbende kraft, som ellers, tættere på, får astrallegemet til at bevæge sig hid og did over det fysiske legemes hvilested. Endvidere øges dublettens svingningsfrekvens, dens finstoflige tæthed reduceres og bliver til sidst så ringe, at den kan trænge gennem mure og andre faste ting. Først nu er fluidaikroppen virkelig fri og kan dirigeres af menneskets vilje. Sjælens rumfærd begynder. *Højest sandsynligt er de fleste af dublettens udflugter stadig fældet ind i en drøms handling.* Kun

Fig. 2: fremstilling af dublettens udtræden af den fysiske krop.

De færreste ”rejser” bevidst. Muldoon taler om dobbeltkroppens søvngængereri som den hyppigste tilsynekomst.

Hvor drager dubletten hen? Lad os følge Monroes ’beskrivelse. Hans ”rejser” gik først gennem en geografisk, tredimensional verden - det amerikanske hjemland. Dobbeltkroppen blev lynhurtigt båret gennem denne verden, så snart han tænkte på en målperson. ”Man er der i løbet af få øjeblikke. Hvis man vil, kan man se, hvorledes landskabet bevæger sig under én. Men det er lidt foruroligende sådan med hovedet forrest at flyve hen mod et hus eller træ og tværs igennem det . . . *Man kan ikke helt frigøre sig fra den fysiske erfaring, at disse ting er massive.*”

Tanken på målpersonen eller - under tilbageturen - på egen-kroppen virker som et ”automatisk navigationssystem” (Monroe), dog med risiko for bratte kursafvigelser, hvis en anden tanke dominerer ”blot i et mikrosekund”.

Monroe betegner dette erfaringsområde som ”skueplads I”, og den er i det mindste

stadig en til livserfaringerne svarende sfære med den tilvante rum-tid fornemmelse. **Her kan dubletten i visse tilfælde fortætte sig til synlighed eller endog føles.** Det gav Monroe selv beviset for, da han under en 'dobbeltudtræden' "besøgte" en god bekendt og kneb ham i siden. Resultatet var en tydelig blå plet, og han måtte love ikke at gentage spøgen.

Som tiden gik, førte Monroes rejser ham stadig oftere til et fra denne sfære helt adskilt og ganske anderledes område, han kalder "skueplads II". Denne er polyvisionær, uden "jordisk" tidsbegreb, så at sige ikke af denne verden. Monroe opfatter den som finstokkroppens *naturlige* omverden, her hører den egentlig hjemme. ([astral-planet /mer. Rø-anmerkning](#)) På "skueplads II" er tænkning og handling et og det samme. Tankens produkter bevares og danner således en selvskabt omverden ... Visse dele af denne sfære med en "grænseløs udstrækning" er befolket af "subhumane" væsener . . . Synet er en all-round udsigt til alle sider, hørelsen erstattet med en automatisk tankeopfattelse.

Den verden er et lukket område for det "normale" menneske, eller det husket ved tilbagekomsten fra drømmen intet om den. Oftest huskes kun selve flyveturen. Også dagen efter føler mange den vidunderlige glæde og befrielse, som drømmen gav dem. Den sovende "svømmer" i luften; nogle små spjæt er nok til at drive kroppen frem eller få den til at udføre dansende bevægelser, der ikke ville lykkes i vågen tilstand. I disse øjeblikke *ved* den sovende:

"Jeg bevæger mig, jeg kan flyve. Det er utroligt, men ingen drøm. Der er bare ingen, som vil tro mig".

Heri tager den sovende selvfølgelig fejl. Det er nok muligt, at hans dublet flyver, men *den drømmer samtidig*. Dubletten har så at sige taget drømmen eller klardrømmen med på rejsen og bestræber sig nu - omtrent som en skuespiller - på at fylde drømmen med mimik og liv. Og således undgår bevidstheden chok'et ved en fuld opvågningen i den adskilte tilstand fra kroppen.

Vi konstaterede, hvorledes en klardrøm kan skelnes fra en normaldrøm. Så længe den sovende ikke har fået sin fulde bevidsthed tilbage, kan en "ekskursion" ikke skelnes så klart fra klardrømmen. Men der består alligevel fine kvalitative forskelle: den uden-kropslige oplevelse er ledsaget af en endnu stærkere realitetsfølelse, af et højere bevidsthedsplan; i modsætning til klardrømmen, så indeholder den heller ingen rene fantasibilleder. Den astralrejsendes synsfelt er bredere.

Forfatterne er imidlertid ikke enige. En af Ceha Green interviewet person erklærede, at hun under en projektion kunne trænge gennem væggen, men ikke i en klardrøm. "Ved projektionen minder kroppens tilstand om astronauternes - man har ingen fornemmelse af tyngde".

Oliver Fox og Ceha Greens forsøgspersoner sagde enstemmigt, at de ved slutningen af en projektion vågnede i en tilstand af katalepsi (kropsstivnen). Dette kendetegn mangler ligeledes ved klar-drømmen.

Dublettens vidtstrakte ekskursioner synes meget ofte at bevirke en katalepsi i den fysiske krop. Også det er naturligvis medicinsk højst interessant. På vor videns nuværende stadi kan ingen sige, om bestemte tilfælde af permanent søvn - i reglen som følge af et alvorligt chok - eller skindød med kropsstivhed lader sig forklare med en unaturligt langvarig eller kraftig dublet-projektion. Hvis det er rigtigt, at nogle af de få ægte fakirer kan lade sig levende begrave i ugevis i en lufttæt, tilnaglet kiste for på en aftalt dag at blive gravet op og fra en - velsagtens selvhypnotisk frembragt - total stivhed vende tilbage til livet, tør man sikkert bag dette fænomen også formode en slags projektion.

Eller tænk på Lazarus, om hvem Jesus sagde: Han sover kun!

For den, der *bevidst* tilstræber en langvarig projektion, er den tilbageblevne krops dødlignende stivnen den store psykologiske barriere. Monroe og andre skildrer udførligt deres frygt for ikke at kunne vende retur til egenkroppen, og den uerfarnes angst for at han er død. Hvis vi kan stole på den okkulte overlevering, er det den ”skrækkens tærskel” de oldægyptiske mysterieskolers elever skulle overvinde, før de hørte til de virkelig indviede. (samme i tibet- les [denne](#) art.)

Belønningen var den bevidste ekskursions aldrig før kendte frihedsfølelse, ”overvindelsen af døden”.

Paul Brunton går i sin bog ”Gådefulde Ægypten” ind for, at sarkofagen i den store Gizeh-pyramides kongekammer var beregnet til astralrejsendes højtidelige start. Teorien er ikke så urimelig endda. Man behøvede ikke at forsyne et ligkammer med komplicerede luftskakter. Eller tænkte farao Cheops arkitekter allerede på vort århundredes turister?

Kan man uden at være et ”naturtalent” som Muldoon, Monroe eller Fox bevidst frembringe en dobbeltprojektion? Alle forfatterne svarede uden tøven ja. De benyttede noget afvigende metoder sigter alle på forhånd mod *at tage den fulde bevidsthed med over i den anden tilstand*.

Monroe anbefaler sine læsere, at de efter forudgående total afslapning knyttet til en selvinduceret svingningstilstand forestiller sig, at de bliver lettere og lettere og svæver opad. Imens kan man tænke f.eks. på en ballon, et startende fly, vindmøllevinger eller en elevator - dog kun, hvis det ikke giver ubehagelige fornemmelser. Den således udløste drøm vil da signalisere til dubletten, at den kan løsgøre sig fra kroppen.

Gang på gang dukker denne ”opadstræben” umiskendeligt op i de forskellige beretninger om udenkropslige hændelser. De pågældende har tit fornemmelsen af at passere gennem en tunnel eller tragt ud i ”det fri”. Oliver Fox følte det, som forlod han sin krop gennem en slags ventil i hovedet.

Friedrich Andres fortæller om shaman-eleverne i Hollandsk Guayana, at de gennem flere uger forbereder deres første ”himmel-rejse” med balanceøvelser på liner udspændt i forskellig højde. De unge mænd skal ét døgn holde næsten total faste og opfordres til at ryge uafbrudt, tygge tobaksblade og drikke tobakssaft. Fasten, nikotinforgiftning og udmattende danse samt balanceøvelserne forbereder dem til den ekstatiske rejse. Læremesteren indskærper dem, at de til sidst *ad en vindeltrappe* vil stige op til himlen.

Shamanernes riter har efter vore begreber ofte en frastødende karakter. Men fjerner vi deres magiske dekorationer, forbliver altid en fælles kerne: sjælekroppens frigørelse fra den fysiske krop, rejsen til det hinsidige eller guderne og hjemkomsten derfra. Det er sikkert ingen tilfældighed, at folkeslag og stammer i hele verden gennem århundreder udviklede riter med dette ene og samme mål. At shamanen næsten altid samtidig udfører en symbolsk opstigning - på en pæl, i et træ eller til et højtliggende plateau - gør kun hensigten mere tydelig.

Shaman-praktikken synes at vise, at en projektion desto lettere kommer i stand, jo mere kroppen er svækket med faste, forgiftning eller sygdom.

Kan ekskursionerne også være farlige? *Nej, aldrig hvis de sker spontant*. Alle rapportører understreger, at dubletten med usvigelig sikkerhed vender retur til det fysiske legeme, ja om nødvendigt trækker den sig lynhurtigt tilbage, og sølvsnoren kan ikke knække under eksteriosationen. Det er noget andet med den *kunstigt* frem-bragte projektion; her som ved anden pseudookkult praktik, må letsindige selvforsøg frarådes.

(visse narkotiske stoffer – bl a LSD- gør samme- utskiller astralkroppen, men

er man ikke moden, får det farlige eftervirkninger. Rø-anmerkning).

Begynder man at bestige bjerge i et ukendt terræn og uden den fornødne træning, må man selv tage risikoen.

Monroe advarer stærkt mod selvforsøg også fordi den én gang vækkede evne til bevidst projektion ikke efter ønske lader sig "frakoble". Det lykkedes amerikaneren lejlighedsvis (og her danner han sikkert en undtagelse) kun at stikke sine finstofflige arme eller ben "ud af kroppen". Det andet sæt lemmer sank da ned til siden - et tegn på, at de stadig måtte være påvirket af tyngdekraften, d.v.s. var delvis materielle.

Kroppens tilbagekomst ledsages ikke sjældent af en "faldende" drøm. Hyppigt og især når dubletten som følge af en forstyrrelse i omgivelserne pludselig og uvilket kaldes retur, opstår ved "gen-foreningen" et harmløst, men ret ubehageligt muskelchok, undertiden føles også, at "en streng i hovedet er spændt for hårdt". Men uforstyrret kan denne tilbagevenden mærkes som en meget behagelig, pulserende proces.

Dublettens udtræden sker på brøkdelen af et sekund. Den indsovende oplever undertiden, at han lige før søvnen indfinder sig, endnu engang hentes tilbage til vågen bevidsthed; det sker med en lynhurtig, smækkende lyd, som synes at opstå tæt ved øret eller endog i hovedet. Den lyder snart som et brændestykkes eller en gnists knitren, snart som når en ballon revner eller en hunds arrige gøen. Adviseres finstoffkroppens frigørelse af denne lyd? Monroe kan i hvert fald oplyse, at en "sydende bølge" i kroppen altid indleder en -- *hos ham* fuldstændig - projektion.

De ekstrakropslige hændelser hører inden for den eksperimentelle parapsykologi til de hidtil mindst udforskede fænomener. Vil det ændre sig, når den hemmelige efterretningstjeneste får den idé at uddanne "dobbeltkrop-spioner"? Teoretisk er denne mulighed nærliggende, men i praksis heldigvis meget usandsynlig. Først og fremmest findes der meget få egnede personer, som af etiske grunde næppe vil melde sig frivilligt til den slags opgaver. Desuden er rejserne til "skueplads I" - i modsætning til "skueplads II", dublettens naturlige element - ifølge overensstemmende udsagn fra Muldoon og Monroe særdeles anstrengende - omtrent som når en dykker "skal svømme uden iltapparat ned til havhunden". Så også fra den side er sat grænser for et misbrug.

Dobbeltkroppens eksistens blev allerede i oldtiden taget som bevis for, at sjælen lever videre efter den fysiske død. ***Og frihedsfølelsen under en bevidst oplevet ekskursion er virkelig ofte så overvældende, at man føler: sådan vil det også være efter døden -jeg behøver ikke længere at frygte den.***

Dertil kunne føjes talrige beretninger om dødsscener, hvor vidner clairvoyant kunne se "sølvsnoren" bryde ved den fysiske krop og således frigøre det allerede svævende dobbeltlegeme.

Vi kan subjektivt føle os overbevist om, at det forholder sig sådan. Rapporterne er alt for mange og i det væsentlige for overensstemmende til, at der kan være tale om hallucinationer. Alligevel egner de sig ikke som videnskabelige beviser for udødeligheden. Der består stadig den mulighed, at finstoffkroppen langsomt går i opløsning efter adskillelsen..

Foreløbigt kan kun siges, at det empiriske bevis for en tidsbegrænset fra kroppen løst bevidsthed, gør dens fortsatte eksistens efter døden logisk og sandsynlig. Dermed er i det mindste argumentet, at en tilværelse udover døden strider mod naturvidenskabens iagttagelser, bragt til at vakle.

6. KAPITEL

Den usynlige hjerne

*En abehjerne lever uden krop - 14 milliarder neuroner i vor hjerne
- Korttidshukommelsen og den aktuelle hukommelse - Hvorfor drømmer vi? -
Videnskaben vil bryde hukommelsens kode. Hvorledes fungerer hjernen? - "Dualismen
er død" - Forbereder man os skånsomt på "sandhedens erkendelse"? - Der hører en
hjerne til finstokroppen - Hvad er tænkning? - Den tredimensionale hukommelse.*

I den amerikanske by Cleveland ligger en hjerne på operations-bordet. Den er næsten helt skilt fra sin krop. Neurokirurger var syv timer om at fjerne kraniet og gennemskære hvirvelsøjlen. Kun pulsårerne forbinder den nu med kroppen. Man snitter dem over og øvede hænder tilslutter en hjerte- og lungemaskine.

Kirurgernes tålmodighed belønnes: hjernen lever videre, elektroencefalogrammet (EEG) viser normal funktion.

Hjernen tilhørte en rhesusabe, og det første vellykkede forsøg med isolering af hjernen fra den øvrige krop blev ledet af dr. Robert J. White. Det blev for længst et kapitel i den moderne medicins historie.

Ingen vil bestride, at der hæfter noget uhyggeligt ved en sådan operation - især når man hører, at dr White senere svarede bekræftende på en journalists spørgsmål, om man kunne gøre det samme med en menneskehjerne.

Neurokirurgien har de senere år gjort vældige fremskridt, og vil man vide, hvad hjerneforskningen kan sige om mennesket, må man kende dens resultater.

Den store hjernes bark indeholder 10 til 14 milliarder nerveceller, også kaldt neuroner. De er fældet ind i cirka 100 milliarder så kaldte gliaceller, som danner et støttevæv ("nervekit") og sørger for hjernens stofskifte. De seneste undersøgelser på Manchesters universitet viste, at neuronerne begynder at formere sig allerede cirka 15 uger efter æggets befrugtning. Efter 27-30 uger har fosteret samtlige et voksent menneskes nerveceller. Men hjernens vækst fortsætter de første 18 måneder, derefter med langsommere tempo. Enhver af de 14 milliarder neuroner er med såkaldte synapser (kontaktsteder) knyttet sammen med hundreder andre. Det giver billedet af et efterretningsnet af ufattelig fin og mangfoldig struktur. Dets antal af mellemkontakter bestemmer åbenbart det, vi kalder intelligens. Hver enkelt celle minder om et lille bitte jævnstrømsbatteri, men indeholder flere potentialer. Pirres en celle eller cellekontakt, strømmer der mikroimpulser fra cellekernen gennem fiberlignende udløbere kaldt neuriter eller dendritter, af hvilke atter hver enkelt er et biokemisk kunstværk.

Hvis det var muligt naturtro at gengive dette vidunder i en glas-hjerne, ville vi se et helt firmament af lysprikker, ITsende baner og felter, som - alt efter tænkeproces eller

bevidsthedstilstand - lynhurtigt ændrede eller forlejrede sig.

Pirringen af en neuron skyldes formentlig ioner. Der afgives jævnstrøm, som momentant forvandles til vekselstrøm, der bærer signalet videre til impulsledningens yderste ende. Sammenlagt ville alle et menneskes nervebaner give en 300.000 kilometer lang ledning - svarende næsten nøjagtigt til afstanden mellem Jorden og månen. Og alligevel har dette vældige system et meget lavt energiforbrug; det svarer til cirka en 25 Watt glødelampes.

Neuronen løser endnu en opgave: at producere ribonukleinsyre (RNS) og protein. Inde i cellerne og deres dendritter findes net-formede strukturer tæt besat med ribosomer; de sørger for dannelsen af neuronernes celleprotein, og det leverer så at sige brændstoffet til impulsledningsfunktionerne.

Selv om vi i dag ved meget mere end det om hjernens anatomiske og biokemiske indretning, vides stadig ikke nøjagtigt, hvorledes hukommelsen fungerer, omend vi ganske godt skelner mellem dens forskellige arbejdsfaser.

Der er for det første korttidshukommelsen. Den er henlagt til visse cellegrupper og har en oplagringstid på cirka 20 til 24 sekunder. Tænk i denne forbindelse på, hvor længe eller rettere, kort-varigt vi gemmer et urs timeslag ”i øret”, eller hvor længe bilisten under kørsel gennem byens tætte trafik bevarer de i sidegaderne ventende vogne i sin optiske hukommelse. Hvis han ikke vil huske det og et uheld eller andet usædvanligt ikke fanger hans opmærksomhed, sletter mikrostrømme hans korttidshukommelse herom i løbet af disse 20 sekunder.

Der findes muligvis et andet forstadium, hvor cellerne fastholder *input* et eller to døgn, sorterer det uvæsentlige fra og giver resten videre til langtidshukommelsen. Denne mellemstation kalder vi den *aktuelle hukommelse*: vor viden om de mange små ting i hverdagen, alt det der hurtigt ikke mere er aktuel brug for og som derfor må glemmes. *Ellers ville vor hjerne snart være stopfyldt med en masse komplet unyttige informationer.*

Nogle forskere mener, at den aktuelle hukommelse slettes under søvn og drøm, omtrent som en computer gør det med de bearbejdede informationer, så den står klar til at modtage en ny programmering. Hvad der stadig er brug for, sammenlignes med og ordnes efter det allerede tilstedeværende materiale. Det *kan* være sådan, at denne slette- og samordningsproces sker ved hjælp af billeder, d.v.s. dybdehukommelsens symboler. At her også medvirker en stræben efter at opfylde ønsker, ifølge Freud årsagen til *alle* drømme, vil ingen bestride.

Selve prægningen i hukommelsen er hovedsagelig en biokemisk proces. De af hjernen modtagne impulser giver engrammer: molekulære strukturændringer i neuronernes protein, og det svarer helt til, at et lydbånds jernkorn skifter plads under indspilningen. Hvad der egentlig sker, når hjernen imprægneres med huskestof, hører til de mest spændende, men også uløste videnskabelige problemer. Vi har allerede afsløret naturens genetiske kode. Inden for det næste tiår kender vi sikkert også hemmeligheden ved hukommelsens kode.

(kommentar; helt fejl- nå snart 50år etter denne boken ble skrevet, sitter den såkalte naturvitenskapen fortsatt fast i blindsporet om at ”tanken dannes og lagres” i hjernen. Jf. den åndelige vitenskapen ([Martinus](#)), er ikke livet noe som ”dannes” i hjernen, eller FYSISK overhodet, men bakgrunnen for dette må den interesserte selv søke opp, da det er for omfattende å komme videre inn på her. Rø-anmerkning.)

Den amerikanske biokemiker dr Georges Ungar anser det for bevist, at indlærings- og huskeprocessen er af rent kemisk natur. Man kan dressere rotter til at holde af en bestemt lyd eller nære skræk for visse lyseffekter. Dr Ungar og hans kollega, professor

Mark Rosenzweig, konstaterede, at egenskaber påført med dressur kan overføres til andre dyr, når de injiceres med et RNS-ekstrakt fra førstnævntes hjernemasse. Deres forsøgsresultater beragtes dog endnu som ret usikre.

Dr Ungar mener, at hukommelseskoden består af 20 aminosyrer. På samme måde som DNS-dobbeltspiralen indeholder den genetiske kode, kunne disse aminosyrers specielle sammenkædning til peptider betegne et ord eller begreb i vor hukommelse. De 20 syrers permutation ville give hjernen en total kapacitet på 10 milliarder ord eller begreber.

Vi må imidlertid fra første færd være klar over, at opklaringen af hukommelseskoden bringer os et foruroligende langt skridt nærmere det manipulerede og programmerede menneske. Mellem denne konstatering og antagelsen, at menneskehjernen *er* bygget som en computer, ligger der dog helt afgørende, men gerne oversete forskelle.

Funktionelt giver hjernen et kybernetisk billede med perfekt arbejdsfordeling. Storhjernen er af to tykke nervestrenge delt i to indbyrdes forbundne hemisfærer og bærer alle forstands- og sansefunktionerne. Dens enkelte centre eller regioner er ansvarlige for syn, hørelse og tale, for lemmernes motoriske bevægelser, den intellektuelle refleksion og association. Sidstnævnte udgør et menneskes egentlige intelligens. Alle disse storhjerne-områder har nær kontakt med thalamus og den såkaldte *formatio reticularis*, en netagtig struktur inde i hjernen. Den vågne bevidsthed kan lokaliseres til disse to organer og er ikke, som man forhen mente, knyttet til storhjernebarken's intelligenssektorer.

Det var den første afvigelse fra computeren. Den næste finder vi i storhjernebarkens panderegion. Pandelappernes cellegrupper indeholder det, vi forstår ved personligheden, de overvåger samordningen af tanker og følelser, koncentrationsevnen og evnen til at vurdere abstrakte situationer, men navnlig den planlæggende, skabende trang og impuls. Kirurgiske indgreb i denne region er ligesom lobotomien en farlig og derfor omstridt metode.

Computeren har ingen pandelapper, derfor heller ikke det, der udgør menneskets personlighed.

I hjernestammen, særlig i thalamus, hypothalamus og hypofyseområdet, findes de organer, som skal sørge for organismens enkle og ubevidste processer: blodtryk, temperatur, vandhusholdning, sekretioner og meget andet. Alle disse funktioner afvikles med en perfekt regulationsmekanik, hvori hormonerne spiller en afgørende rolle.

Hjernen indeholder altså absolut livsvigtige organer, og ligesom bevidsthedscenteret har naturen anbragt dem i kraniets nedre midte, d.v.s. på det bedst beskyttede sted. De blev utvivlsomt skabt på et meget tidligt udviklingsstrin, og man kunne da formode, at bevidsthedens grundform "er ældre end selve hjernen", altså ældre end den intelligensbærende storhjernebark. Det strider mod den nugældende lærdom, som går ud på, at bevidstheden skal forstås som en følgeudvikling (et epifænomen) af den kropslige evolution.

Men der er endnu flere gåder og modsigelser.

De seneste undersøgelser tyder på, at der findes to forskellige relæsystemer for informationsstrømmen. Det ene system er ubevidst, det andet træder i funktion, når *formatio reticularis'* bevidsthedscentre kobles til. Interessant nok er en informations "følelsesværdi" af betydning for *begge* systemerne.

I årevis var det blandt psykologerne et omstridt problem, om man videnskabeligt overhovedet kunne tale om en ubevidst erkendelse. Lød det ikke ulogisk, at noget man opfattede alligevel ikke blev opfattet bevidst?

Vished fik man først under nyere forsøg med elektroder anbragt i issehuden. Man udsatte patienterne for meget hurtige sanseindtryk, der lå langt under bevidsthedstærskelen. Ikke desto mindre viste encefalogrammet tydeligt, at stimulanserne ankom til storhjernebarken og blev fastholdt dér nogen tid. Man kunne ud fra kurverne se, at de dybe regioners bevidsthedscentre *ikke* var koblet til. Men så snart bevidsthedstærskelen blev overskredet, ændredes kurvebilledet.

De informationer, der således kommer til hjernen, men ikke til bevidstheden, træder endog i kontakt med associationsfelterne. F.eks. lod man en student brøkdelen af et sekund se ordet *line* på en lysskærm, hvorefter man spurgte, hvilket ord han tænkte på. Han svarede: *Valparaiso*. Hvorfor? Det kunne han ikke forklare, men siden viste det sig, at *Valparaiso* var navnet på et passagerskib (eng. liner), han havde rejst med. Her har vi en typisk association; de pågældende hjerneregioner må altså være koblet til allerede i dette før-bevidste stadium. Måske deltager de på samme eller lignende måde under skabelsen af vore drømme, og de ekstrasanselige indtryk registreres først af underbevidstheden. Her fra når de - om overhovedet - først bevidstheden efter at have passeret underbevidsthedens associationsområder og deres billeder.

De ubevidst modtagne impulser trænger hurtigere og mere sikkert frem til bevidstheden, hvis det overførte begreb er følelsesladet. Da man angreb mennesker med provokerende ord under bevidsthedstærskelen, kom ændringer i encefalogrammet og forceret hjertefrekvens endnu **før** forsøgspersonen med tryk på en knap viste, at ordene på skærmen var nået op på bevidsthedsplan (signalerne blev langsomt forstærket).

Den amerikanske parapsykolog Douglas Dean har efter et lignende princip udviklet et eksperimentelt telepatisystem, hvor modtageren er sluttet til en plethysmograf (viser ændringer i blodets volumen), og *senderen* overfører teksten med en binær kode: følelsesimpuls = prik, manglende impuls = streg. Deans metode har den meget store fordel, at modtagerens bevidste intellekt holdes udenfor, så han ikke kan forfalske det telepatiske budskab; kun det ubestikkelige apparat registrerer impulserne.

Funktionen forudsætter imidlertid, at sender og modtager der hinanden godt, at de har et personligt indbyrdes forhold. Den omstændighed, at det tilsyneladende er nok, hvis senderen koncentrerer sig om navnet (ikke opholdsstedet!), gør muligvis metoden egnet som kommunikationsmiddel mellem jordstation og astronauter.

De psykologer, der kun tilskriver underbevidstheden rollen som magasin, indrømmer nødtigt eksistensen af en intelligent underbevidst følelsescensur. Men i grunden arbejder langtidshukommelsen efter det samme princip. Vi glemmer ting, der ikke interesserer os, som lader os kolde, men bevarer for livet alle de situationer, hvor følelsen spiller en hovedrolle.

*

Det naturvidenskabelige establishments store fejlgreb ligger i, det kun ser sit eget erfaringsområde og kun vil lade det have gyldighed. Hvis man anstrengte sig på at tilgodese bevidsthedens og drømmens *oplevede* verden og i det mindste tog de talrige beviser for ESP ***og menneskets finstofdoublet til efterretning***, ville der pludselig åbne sig helt andre perspektiver. Man ville da ganske naturligt blive konfronteret med det spørgsmål, om ikke i mennesket snarere sker et *samvirke* mellem de to komponenter, den fysisk -kybernetiske og den finstofflige krop.

Iagttagelserne af finstoffkroppen fører os logisk til den antagelse, at mennesket også må have en finstofflig hjerne. Den må som de øvrige finstofflige strukturer være en

tro kopi af det fysiske tænke-organ og fungere parallelt med det, men er det ikke uendeligt overlegen, fordi kun den fysiske hjerne har evnen til en moralsk vurdering af de indgåede informationer, til at udøve en fri vilje og udvikle højere bevidsthedsformer.

(egenlig fejl; moralen "ligger" ikke i hjernen/det fysiske nivået, men på bevissthetens EGENTLIG plan= **i polorganene i overbevisstheten**, der fx indre samvittigheds-konflikter i personen/vesenet, er en "kamp" mellem den primære og den sekundære pol, eller med andre ord, mellem selvvoppholdelses-polen og den HUMANE/'motsatte' pol, jf. Martinus-analysene. Rø-anmerkning).

I det billede står psyke og krop ikke længere som dualistiske modsætninger; de danner mere en sammensmeltet helhed af to parallelle komponenter, omend den ene - finstofflige - frivilligt kan løsrive sig. Man kan i den fysiske hjerne også se en transducer, der "forvandler en slags energi til en anden omtrent som fotocellen omdanner lys til elektricitet" . . . "Hjernen er altså en anordning, som virker mellem et felt med psykisk energi og et andet med materiel energi" (Jacobson).

Det er der en masse beviser for. I grunden er det de samme gerne oversete, men uomstødelige kendsgerninger, som forhindrer, at mennesket lader sig efterkonstruere med elektroniske elementer. Menneske-maskinen er ikke i stand til hverken at tænke eller føle endsige (no: 'for ikke å si') være nyskabende. Det vil fremgå af nogle eksempler.

A. bliver af sin arbejdsgiver bebrejdet for dårlig opførsel i nogle situationer. Omtalen af en episode, der er særlig pinlig for A., får ham til at rødme. Længere fremme i samtalen står A. til regnskab for noget lignende. Men denne gang føler han sig helt uskyldig og forbliver kold og rolig.

Vi ved, at frontal- og temporaihjernen påvirker vegetative funktioner såsom blodkarrenes udvidelse, spytksekretionen ø. a., og at vrede har noget at gøre med hypothalamus. Alle disse reaktioner kan udløses med elektriske strømstød. Men ingen kan tilskrive en gruppe neuroner evnen til at skelne mellem pinlige og ikke pinlige situationer for derefter at lade signaler herom tilgå de vegetative centre! Det drejer sig i alt fald ikke om en reflektiv, af den associerende hjernedel styret proces, thi ellers måtte vi kunne rødme bevidst. - Sker det nogen sinde, at en computer rødmer?

Adfærdspsykologiens anden forsyndelse er, at den ikke mere kender agerende, men kun reagerende mennesker. Typisk i så henseende er en amerikansk læges oplevelse. For at teste en bestemt teori simulerede han syg og lod sig indlægge på en psykiatrisk klinik, hvor han siddende i sengen flittigt gjorde notater flere gange daglig. Det lagde man ikke særlig mærke til, men sygeplejersken skrev dog til sidst i hans journal: *Patient engages in writing behavior - "Patienten viser skriveadfærd"*.

Hvorfor kommer ubevidste impulser hurtigere op til bevidsthedstærskelen, når de har en følelsesværdi? Hvorfor fungerer eksperimenter med ESP eller Psi-kræfter langt bedre, når man tror på et positivt resultat eller i det mindste anerkender metoden? Hvorfor føler vi os grebet af ét musikstykke, mens et andet lader os uberørt? Hvordan skal forklares, at hypnotiserede meget længere husker de tilfældige sanseindtryk, korttidshukommelsen normalt kun fastholder i 20 sekunder, så de f.eks. nøje kan nævne tallet på telefonmasterne, de gik eller kørte forbi? Hvorledes lader hypnosen sig *overhovedet* forklare inden for mekanistiske rammer?

Sagt mere enkelt: hvorledes skal tænkningen forklares?

"Som en spontan udløsning af neurongrupper," svarer biokybnetikerne, så vi må

spørge videre: ”Står det os ikke frit at dreje vor vilje i enhver ønsket tænkeretning, også den mest umulige, eller bare lade tankerne gå deres egne veje?”

Tænkningens ”bygge-sten” kan på et eller andet tidspunkt være os indprogrammeret; hvad vi gør med dem, er noget andet. Selv om vi var primitive jægere og fiskere med ”tabula rasa” i hovedet, rådede vi - som alle primitive - sikkert over en nedarvet evne til ekstrasanselig erkendelse, der endnu mindre lod sig tolke med behavioristiske normer.

Hvor mennesket kan iagttage sin ESP-evne - ***som ved de ”udenkropslige” oplevelser - konstaterer det ofte en tænke- og iagttagelsesevne, der går langt ud over det normale.*** Altså også her tydelige tegn på en struktur, som er den fysiske hjerne overlegen.

Nu vil man vel spørge, om da ikke i det mindste hukommelsen er kybernetisk. Jo, sikkert i sin funktionalitet. Men lad os igen kigge bag kulisserne.

Dr Wilder Penfield og medarbejdere på den neurokirurgiske klinik i Montrealla fastslog ved talrige hjerneoperationer, at når patienterne fik stimuleret visse hjernecentre, kunne de bogstavelig talt genopleve langt tilbageliggende og ellers forlængst glemte hændelser. De fik den samme følelse af angst, lykke eller grebthed, som ledsagede den virkelige oplevelse - måske helt tilbage i barndommen. Det var en tredimensionel oplevelse, noget helt andet end den gængse ”flade” og ret farveløse fremkaldelse fra hukommelsen, når vi tænker på noget, som er sket.

For eksempel blev en kvinde sat tilbage til en julegudstjeneste i sin fødeby i Holland. Hun var i kirken og hørte salmesangen som blev den spillet for hende fra et lydband.

Hvorfor sker der her så meget mere end ved den blotte erindring? Hvis den komplette tredimensionale ”film” var magasineret i hjernebarkens protein-molekyler, skulle vi jo med samme lethed og viljestyrken kunne hente den frem igen. Det kan vi bare ikke. ***Vi må derfor lede efter en struktur, som er den fysiske normalhukommelses oplagringsevne en hel dimension overlegen.***

Den finder vi i teknikken, nemlig hologrammet. Et hologram er et tredimensionalt elektronisk ladbillede frembragt af laser-stråler i bestemte krystaller og igen med laser gjort synligt. Hologrammet har en næsten ubegrænset magasineringssevne. Hvis finstofhjernen har den samme eller lignende struktur, vil der heller ikke være sat nogen grænser, bl.a. som følge af stoffets termiske bevægelse.

Den tredimensionale, af hele følelseskalaen ledsagede genopleven af tidligere situationer ved hjælp af elektrostimulation eller farmaceutika, minder os om det kendte forhold, at mennesker i umiddelbar livsfare og **inden for få sekunder ser hele deres liv passere revue.** Den amerikanske psykiater Russel Noyes (Iowa universitetet) samlede mange tilfælde af denne art. En mand, som med faldskærm sprang fra 1000 meters højde og styrtede ned med udfoldet skærm, men overlevede, fortæller: ”*Hele mit liv drog forbi øjnene. Jeg så min mors ansigt, alle husene jeg havde boet i, militærakademiet, vennerne - simpelt hen det hele.*”

En behavioristisk orienteret videnskabsmand må forklare alt det som en aktivering af visse neurongrupper i storhjernens bark. Det forekommer os mere sandsynligt, at finstofhjernen totalt gennem-bryder en ellers blokerende spærring; det sker som følge af stimulationen eller det enorme følelsesopbud ansigt til ansigt med døden.

Ved en sådan ukontrolleret proces bryder jeg-fremmede finstoflige fantasmer med igennem muren. Det kan resultere i meget ubehagelige hallucinationer, f.eks. under en LSD-rus, forgiftninger af anden art, ja endda langvarig mangel på søvn. Det sidste lader os formode, at der i hjernen også opstår giftige affaldsstoffer, som på endnu uopklaret måde nedbrydes under søvn og drøm.

Men afgørende er og bliver den frie vilje. Det er med den, vi behersker hjernens og

kroppens kybernetiske apparatur som kunstneren sit instrument. Vi er programmerede væsener, men med det alt afgørende plus: den frie vilje. Lad os ikke tillade nogen at nedvurdere den til en bagatel. For det er viljen, som gør os til menneske. Skinner-behavioristerne glemmer, at der ud over de omverdensbetingede hverdagshændelser findes en anden dimension, hvori vor samvittighed bliver til.

7. KAPITEL

Planterne lyver ikke

En Philodendron som løgnedetektor - Planter er bange for ild - Planter hukommelse: en morder genkendes - Blomster besvimer før de plukkes - Vækst fremmes af bøn - Planter stemmer sig ind på pulsfrekvensen - Idé til et rum forsøg.

Cleve Backster regnes for den førende amerikanske ekspert hvad angår de såkaldte løgnedetektorer. Den tidligere CIA-mand har siden 1965 ledet et forskningsinstitut i New York, hvor han underviser politi- og kriminalfolk i brugen af disse polygrafer (som apparaterne egentlig hedder). De måler ændringer i blodtrykket, puls-og åndedrætsfrekvensen samt hjernens elektriske impulser. Man har længe vidst, at emotionel bevægelse ledsages af en ændring i hudens elektriske modstand og taler i denne forbindelse om en "psykologisk reflekse"

En dag i 1966 havde Backster lige vandet en Philodendron i laboratoriet, da han fik den ide' at undersøge, om plantens opsugning af vandet kunne aflæses på polygrafen. Hurtigt anbragte han med gummibånd to elektroder på et blad og sluttede dem til apparatet. Det næste minut skete der ikke noget særligt. Men så bevægede kurvetavlens tegnestift sig et kort øjeblik på en måde, der - det vidste Backster af årelang erfaring - svarede til et menneskes reaktion, når det mærker en kortvarig følelsesimpuls.

Backster var forbløffet. Hans polygraf havde registreret noget, man egentlig ikke skulle kunne vente hos en plante! Nu blev han nysgerrig og besluttede at finde ud af, om philodendron'en også kunne vise en slags skrækreaktion. Det hedder i hans rapport:

"jeg begyndte altså at true plantens velbefindende og dyppede først et af bladene i en kop kaffe. Der skete ikke noget. Jeg prøvede med musik. Stadig intet på kurven. Så tænkte jeg: nu brænder jeg den fordømte tingest! Det var kun en tanke, men polygrafens tegnestift formelig sprang i vejret. jeg tog et par tændstikker frem og førte dem nogle gange tæt forbi planten. Den blev meget urolig".

Fig. 3: Cieve Backster slutter polygrafen ("løgnedektoren") til en plante.

En plante havde altså reageret allerede mens Backster *tænkte* på ild - og reageret som panikslagen. Omvendt reagerede tørstige planter med "glæde", idet Backs ter besluttede at vande dem.

Talrige forsøg fulgte efter denne første opdagelse, og resultaterne bestyrkede Backster og hans medarbejdere i deres overbevisning, at planterne ligeledes har en slags ESP; han kalder den *primary perception*, og den giver sig udslag helt ned på celleniveau.

Nogle af de første eksperimenter foregik med et af Backster konstrueret helautomatisk apparatur, som hældte levende rejer ned i kogende vand. Man kunne

således overlade alt til teknikken og forlode laboratoriet før forsøget begyndte. Ydermere blev rejernes nedhældning besørget af en Random-mekanisme (tilfældighedsmanipulator), så ingen vidste, hvornår det ville ske. På den måde var en telepatisk forbindelse menneske-plante-polygraf udelukket.

”Til stede” i laboratoriet var kun en philodendron. Da Backster kom retur, fandt han sin forventning bekræftet: planten havde reageret umiskendeligt på rejernes ”henrettelse” - statistisk udtrykt med en fem gange større hyppighed end det ville være tilfældet efter en sandsynlighedsberegning.

Et af Backster opfundet ”plantemord” fik et endnu mere dramatisk forløb. En forsøgsperson blev ved lodtrækning valgt ud af seks og skulle ”for øjnene” af en plante rive en anden plante itu. ”Gerningsmanden” var imens alene med de to planter; Backster kendte heller ikke hans identitet. Efter ”mordet” førtes alle seks personer en for en ind i laboratoriet. Det bebladede vidne forholdt sig helt roligt, mens de fem passerede forbi. **Men så snart den sjette person viste sig, blev planten vildt forfærdet. Den havde genkendt sin artsfælles morder!** Backster slutter her ud fra, at planterne også har en slags hukommelse.

Tjekkoslovakiske deltagere i en international parapsykologkongres i Moskva juli 1972 fremviste en film taget ved lignende eksperimenter. Man så forsøgsplanterne reagere med voldsomme udslag, når små dyr blev dræbt i deres nærhed. Det skete også, hvis man rev kviste af planter og brændte dele af dem. Efter biologisk gødsning kom tydelige positive, kraftige, rolige og regelmæssige udslag. Her har der måske åbnet sig et meget lukrativt forskningsfelt for næringsmiddelindustrien.

Blomster og grønsager viser en reaktion lige før de bliver plukket, og den minder om besvimelse. En af planterne i Backsters laboratorium reagerede endog, når man slog et æg ud i nærheden. Dygtige gartnere og husmødre ”med grønne fingre”, som man siger, er åbenbart mennesker, som til væksterne formidler lykke, tilfredshed og velvilje, mens deres sorger og depressioner virker tilsvarende negativt på dem.

Man har endvidere opdaget, at tankekoncentration og bøn virker på planternes vækst. Ved et forsøg den 4. januar 1967 anstillet under strenge videnskabelige betingelser konstaterede den amerikanske kemi-ingeniør dr Robert Miller, at ”effektiv bøn” kan øge væksthastigheden til det ottedobbelte.

Hans objekt var en potte med rajgræs, og væksten blev målt med et specielt konstrueret apparat. Dr Miller havde hentet sin ”bøn” hos ægteparret Ambrose og Olga Worrall i Baltimore, kendt for deres paranormale helbredelser. Mr og Mrs Worrall ”så i ånden”, at rajgræsset groede meget hurtigt - de brugte omtrent samme metode, når de heibredte deres patienter. Og her er resultaterne. Væksthastighed før bønnen: 0,00625 inch (1 inch - 2,54 cm) i timen; efter at bønnen begyndte: 0,0525 inch pr. time - en forøgelse på ikke færre end 840 procent! Herefter kan det næppe overraske nogen at høre, at planter øjensynlig udvikler et ”resonansforhold” til deres omgivelser, særlig til bestemte personer og fortrinsvis dem, der passer dem. Backsters målinger viste, at planterne ”stemmer sig ind” på et menneskes hjertefrekvens. Under de første forsøg på Rockland State Hospital i Orangeburg (N.Y.) reagerede planterne heftigt, når deres sædvanlige plejer blev kaldt ind i værelset, provokeret og ophidset af eksperimentatoren.

De sovjetiske forskere er som bekendt meget interesseret i hypnose. De sluttede en encefalograf (måler hjernens elektriske aktivitet) til en geranium og anbragte i nærheden en ung pige bragt i hypnose. Da eksperimentatoren gjorde pigen komplimenter for

hendes smukke udseende, smilede hun - og i samme nu viste encefalografen en tydelig reaktion hos planten. Tegnestiften reagerede igen, men helt anderledes, når man suggererede pigen til at tro, hun stod i en snestorm uden overtøj og frøs.

Den sovjetiske psykolog W. Pushkin berettede februar 1973 om et eksperiment hvor en hypnotiseret person blev gjort skiftevis glad og nedtrykt - en med personen "afstemt" geranium reagerede i nøjagtig samme rytme.

En amerikansk forskergruppe ledet af dr Marcel Vogel arbejder nu med at undersøge, om planter egner sig som sensorer for psykopatologiske sygdomme. Man går ud fra den antagelse, at en plante fra menneskets bioelektriske felt optager f.eks. schizofreni eller epilepsi og røber det med en karakteristisk reaktion, der kan aflæses på polygrafan.

Andre eksperimenter med planter anbragt i et Faraday-bur (kammer isoleret mod alle elektromagnetiske bølger) bekræftede Backsters formodning, at den "primære perception" ikke kan afskærmes. Der skulle herefter ikke kunne råde tvivl om, at planternes ESP i alt fald ikke er af elektromagnetisk natur. Og ligesom tilfældet er med telepati og clairvoyance må vi også her formode, at disse signaler næsten uden tidsstab tilbagelægger selv de største afstande.

I et interview med det ansete amerikanske tidsskrift *Psychic* fremsætter Backster det forslag, at man sender en plante "samstemt" med en person i kredsløb om Jorden. Nede på Jorden skulle personen da under eksperimentelle betingelser og uden at han var indviet i hensigten med forsøget "provokeres" og ophidses, om nødvendigt tilføjes et lille elektrochok. Radiosignaler fra polygrafan sluttet til planten i satelliten eller rumstationen ville da eventuelt vise en reaktion og gøre det muligt at måle signalhastigheden tur-retur. Backster regner med, at signalerne ankom til jordstationen på halvdelen af den tid, de normalt ville være om at tilbage-lægge distancen frem og tilbage. Kun radiosignalet fra rumstation til Jorden krævede tid (fordi det er af elektromagnetisk natur), mens psi-signalet fra menneske til plante rejste helt eller næsten tidløst.

Et sådant forsøg ville det sandsynligvis endda være bedre at starte med end en anordning, hvor astronauten må være aktivt medvirkende. Som Ed Mitchells "måne-eksperiment" viste, kommer det for let til tidsforskydninger i programmet, eller astronauten belastes med andre opgaver. Det ville ikke gælde en plante. Man kunne som ideal forestille sig en plante overtage rollen som en for intellektuelle overvejelser aldeles immun modtager på Jorden, efter at den før astronautens afrejse var bragt i "resonans" med ham.

Backster stødte som alle pionerer på en masse mistro og modstand. Men samtidig fik han tusindvis af breve fra videnskabsmænd, der privat bad om flere informationer. Desuden er startet lignende forsøgsrækker på flere amerikanske universiteter. Alle disse undersøgelser er først lige begyndt, og det hører til forskningens regler, at et fænomen skal være iagttaget talrige gange under videnskabelige testbetingelser før det kan anses for bevist.

Men meget tyder allerede på, at Backster og andre er kommet på sporet af en immateriel informationskilde. Den forekommer i hele naturen ned til de encellede væsener, påvirkes af vore følelser og kan bringes i harmoni med dem. Hvis det virkelig bekræftes, vil det betyde en revolution i vor erkendelse af naturen.

8. KAPITEL

Den parapsykiske model af mennesket

Akupunktur og skolemedicin - Virker nålene på ukendte energi-kanaler? - Kirlian fotos viser en aura - Gådefulde "cut-away-effekt" - Hjælpemiddel til tidlig diagnose? - Den parapsykiske model: krop, bioplasma og finstof.

Ifølge overleveringen skal kinesiske sårleger for mere end 5000 år siden have fastslået, at soldater ramt af pileskud blev helbredt både for deres sår og samtidig for sygdomme, de havde lidt af i årevis. Omhyggelige undersøgelser viste, at den del af kroppen, pilen ramte, og pilens indtrængningsdybde stod i et ganske bestemt forhold til disse mærkværdige helbredelser.

Kinesiske læger opdagede senere, at de kunne frembringe de samme virkninger med små træpinde stukket ind i patienternes hud på bestemte steder. Endnu senere brugte man torne, bronze og jernnåle. Omkring 2950 f. Kr. vidste man besked med de forskellige metalleres særlige virkning.

Den ny lægemetode, som vi nu kalder *akupunktur*, fik snart en fast plads i det gamle Kinas naturfilosofiske system. Alt efter det valgte kroppssted, indstiksdybden og metallet virkede nålene enten efter det mandlige princip *Yang* stimulerende på det tilhørende organ, eller beroligende med det kvindelige princip *Yin*.

Som århundrederne gik, blev akupunkturen en højtudviklet videnskab, der krævede op til ni års læretid. De kinesiske læger fandt efterhånden frem til ikke færre end 700 indstikssteder fordelt på i alt 12 (nogle akupunktører siger 14) såkaldte meridianer eller energifelter, der går langs kropsoverfladen. Hver meridian har direkte forbindelse med et af kroppens vigtige organer og gennemstrømmes uafbrudt af livskraften Chi. Efter akupunkturmedicinens opfattelse opstår sygdom når denne kraftstrøm eller balancen mellem Yin og Yang af en eller anden grund forstyrres.

Hvad de nævnte 700 punkter kan betyde fysiologisk var længe en gåde for skolemedicinen. Målinger viste kun, at huden her har en lavere negativ modstand og større elektrisk ledeevne.

Vi oplever i dag, hvad man kunne kalde akupunkturrenæssance. Selv om den aldrig helt uddøde i Det fjerne østen og uhindret kunne studeres i Japan eller på Formosa, blev vor medicin først interesseret, da der 1971 i Mao-Kina blev publiceret troværdige, af europæiske læger delvis dokumenterede beretninger om resultater af moderne akupunktur-praksis.

Man hæftede sig især ved, at man på store hospitaler brugte akupunkturnåle til at bedøve patienterne endog før store operationer. Nålene sad i bestemte kroppsdele under hele operationen og blev bevæget lidt til siderne. Det forårsagede en lokal bedøvelse eller total smerteløshed. Patienten var hele tiden ved fuld bevidsthed, blodtabet skulle være meget mindre end ved operationer under narkose og helbredelsen skride hurtigere fremad. Europæiske læger var vantro vidne til, at en patient, der netop havde fået fjernet et lungeblad, rejste sig fra operationsbordet, taknemmelig trykkede lægernes og

sygeplejerskernes hænder og forlod salen på egne ben.

Guld- og sølv nålens virkning suppleres ofte med afbrænding af visse urter (*moxibustion*) på kropsstedet. Pulsdiagnosen spiller en meget vigtig rolle. En fuldt udlært kinesisk akupunktør må kende 12 forskellige pulssteder (svarende til de 12 meridianer) og talrige pulsvarianter. Patientens puls tages flere gange før og under hver behandling.

Den vestlige medicin må formode, at akupunkturen - om overhovedet - kun virker på nervesystemet. Det regnede Kinas moderne uddannede læger også med, da de i 1950'erne og 60'erne med megen skepsis begyndte at undersøge forfædrenes lægemetoder. Det forbløffede dem, at de 700 indstikpunkter ikke havde nogen påviselig sammenhæng med kroppens nervecentre. De positive resultater var ingenlunde begrænset til nervøse lidelser såsom migræne, også organiske blev lindret eller helbredt. De senere år har kineserne med akupunktur opnået bemærkelsesværdige resultater på døvstumme børn.

Metoden er naturligvis blevet angrebet af vestlige læger, der stadig strides om dens værdi. Hvor kritikken gælder kliniske observationer, er den vel berettiget; således kan man på denne måde ikke effektivt nok bedøve vestlige patienter. Men akupunkturen angribes også fordi man ikke kan forklare dens virkningsmekanisme.

”Vi har ikke mindst anatomiske eller fysiologiske bevis for eksistensen af et sådant system (af meridianer og punkter)”, skriver den amerikanske læge dr William S. Kroger i *Medical Tribune*.

Nej, selvfølgelig ikke. Hvis der gaves sådanne beviser, havde vor skolemedicin for længst taget nåleterapien med i lærebøgerne. Men at de ikke foreligger betyder kun, at metoden må formodes at virke på et andet plan end anatomi og fysiologi.

Hvis guld- og sølv nålene ikke indvirker primært på nervesystemet, hvad kan da komme på tale? - Yin og Yang var blandt de gamle kinesere en tilstrækkelig forklaring, i dag kræves mere ren besked. Når det ikke drejer sig om nerveimpulser, må nålene påvirke et system af energikanaler, som står i snævraste velselvirke med bioelektriske nervefunktioner. Et sådant system har man hidtil ikke kunnet påvise men eksisterer det, kan dets betydning ikke overvurderes.

Genopdagelsen af højfrekvens-fotografiet har måske bragt os opklaringen et stykke nærmere. Det sovjetiske forskerægtepar Semjon og Valentina Kirlian lagde mærke til, at der på overfladen af fotograferede objekter viste sig nogle ejendommelige lyseffekter, når de var anbragt i et højfrekvent vekselfelt. På et sådant fotografi ses et blad eller en finger omgivet af en kraftig strålekrans, en ”aura”, med et helt fyrværkeri af kulørte protuberanser.

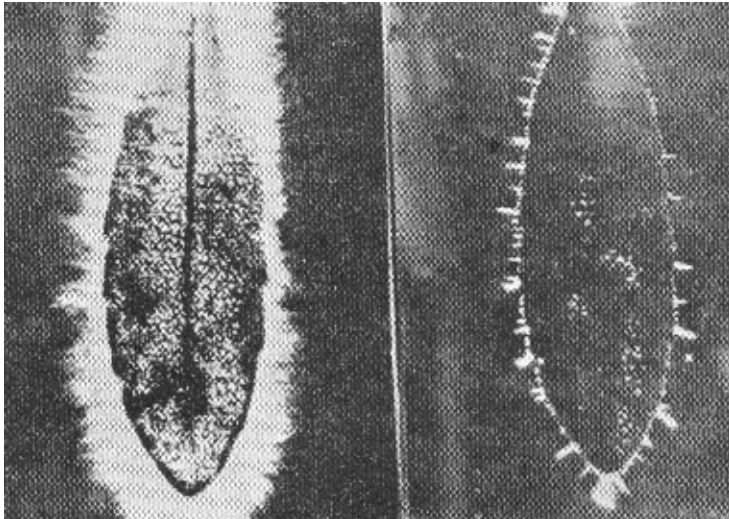

Fig. 4: "Kirlian-foto" (i højfrekvent felt) af et blad. Fra det friske blad til venstre stråler en kraftig korona; den bliver efterhånden svagere (til højre) og ophører til sidst helt. (Flere -klikk billedet)

Under et langvarigt og vanskeligt forsøgsarbejde udviklede ægteparret et fotoapparat til frekvenser mellem 70 kHz og flere MHz; det krævede dog meget stærke felter.

Højfrekvensbillederne giver os måske nøglen til en forståelse af akupunkturs virkning. Meridianer og stikpunkter kan være dele af et "halvfysisk" energetisk system, et energinet, der hidtil var ukendt for vor lægevidenskab.

I Sovjetunionen blev Kirlian-fotografiet officielt anerkendt allerede for ti år siden. (70-80tallet) Magthaverne anser vel metoden for ideologisk ufarlig, resultaterne lader sig tilmed tolke som en bekræftelse på den materialistiske verdensanskuelse. Derovre taler man ikke om en sjæl eller astralkrop, men om bioplasma, der bliver synlig på Kirlian-billederne og åbenbart gennemstrømmer hele den fysiske krop. Det formodes, at denne bioplasma består af ioniserede partikler. Den ses også hos de mindste levende væsener under et til metoden koblet elektronmikroskop.

Er man i Sovjetunionen nærmest tilfældigt kommet på sporet af en årtusindgammel gåde? Det afhænger selvfølgelig først og fremmest af, hvad man forstår ved "aura". Her er det nok bedst at skubbe alle forudfattede meninger til side og spørge efter selve udstrålingens natur.

Da vestlige forskere omkring 1970 første gang hørte om Kirlianfotografierne, blev de yderst skeptiske. Og i dette tilfælde var det ikke deres bonerthed, som lod - og delvis endnu lader - dem tvivle på de ret sensationelle rapporter.

Sovjetiske videnskabsmænd er som bekendt ikke bange for at opstille dristige nye teorier . . . men vi erfarer ikke ret meget om bevisførelsen. Hvad angår Kirlian-fotograferingen måtte den vestlige verdens skepsis blive øget af, at sovjetiske videnskabsmænd nok snakkede en masse om den ny opdagelse, men vægrede sig ved at røbe eksakte tekniske data og lade vestlige besøgende komme ind i Kirlian-laboratorierne.

Men så kom man i tanker om, at den geniale fysiker og opfinder Nikola Tesla (1856-1943) med den af ham konstruerede spole havde frembragt lyseffekter på sin krop og endda fotograferet dem. Efter flere års studier offentliggjorde de tjekkiske fysikere Prat og Schlemmer i 1939 en nøje beskrivelse af "elektrografien" (som de kaldte den) vedføjet ganske tilsvarende billeder. Det synes imidlertid ikke at have interesseret andre. En læge i London, dr Thomas Kilner, havde så tidligt som 1911 opfundet en lyskærm, der gjorde auraen synlig. Han mente, at metoden kunne anvendes til diagno-

sticering af sygdomme. Når han gennem skærmen betragtede sine patienter, der stod nøgne med mørk baggrund, så han dem omgivet af tre forskellige "aura-ringe" med vekslende størrelse og farve.

Teslaspolerne frembringer kraftige elektriske felter ved hjælp af høje spændinger og frekvenser på flere hundrede kHz. Bringer man felterne i kontakt med kroppen, kommer det langs overfladen til en såkaldt kold emission af elektroder, og der danner sig et ioniseret luftlag, en "plasma" med lysfænomener. Man kan også kalde det en elektroluminescens. Sker pludselige ændringer af frekvensen eller andre forstyrrelser i det homogene felt, opstår protuberanser af samme slags som dem, man ser på Kirlian-billederne.

Fysikerne kender dem så udmærket i forvejen som "de Lichtenbergske figurer", og det må derfor undre, at man da de første forsøgsresultater var offentliggjort spottende kaldte dem "ignorant leg med en teslaspole". *Man lod sig heller ikke anfægte af, at lys-effekterne ændrede karakter i takt med forsøgspersonens pludseligt skiftende sindsstemninger.* Disse svingninger kunne uden videre forklares med, at der samtidig skete en følelsesbetiget ændring af hudens elektriske modstand, og de lysende årer i et blad eller dets korona skyldtes simpelt hen fugtighed.

Kun én ting lod sig ikke så let bortforklare: sovjetiske forskere præsenterede gæsterne for Kirlian-billeder af blade, man forinden havde klippet et segment af - ***alligevel viste billedet et helrandet blad*** (stedet var dog lidt blegere gengivet). Dette "cut-away-fænomen" kunne umuligt opstå af en ioniseringseffekt. Røbede billedet den faktiske eksistens af en "fantomkrop", som var identisk med den ydre bladplade og levede videre efter at et stykke af bladet var amputeret, ville det unægteligt få den største biologiske og parapsykeiske betydning! (nettopp- man ser DER det eteriske legemet!! Dvs. en soldat som har fået skuttet af ene benet og dør, har begge i behold på astral-planet. Mer om det [i denne gode bog](#). Rø-anmærkning.)

Professor V. M. Injushin på Alma-Ata-universitetet sørgede for endnu en overraskelse, da han sommeren 1972 viste vestlige fysikere nogle filmeksperimenter med bioplasma. Han og medarbejderne havde fotograferet levende organismer med en film følsom for ultraviolet lys. Omhyggelige forholdsregler sikrede, at apparaturet ikke blev udsat for nogen elektriske eller termiske påvirkninger. Alligevel kom der tydelige belysningseffekter på billederne.

Her drejer det sig ikke om Kirlian-fotos, der jo har et højfrekvent felt som forudsætning. Ved prof. Injushins eksperimenter er snarere tale om en fotografisk anvendelse af "Kilner-effekten". Injushin, som regnes for den førende autoritet på bioplasmaforskningens område, mener hermed at have bevist, at de vestlige (og nogle af hans sovjetiske) kollegers tvivl var ubegrundet.

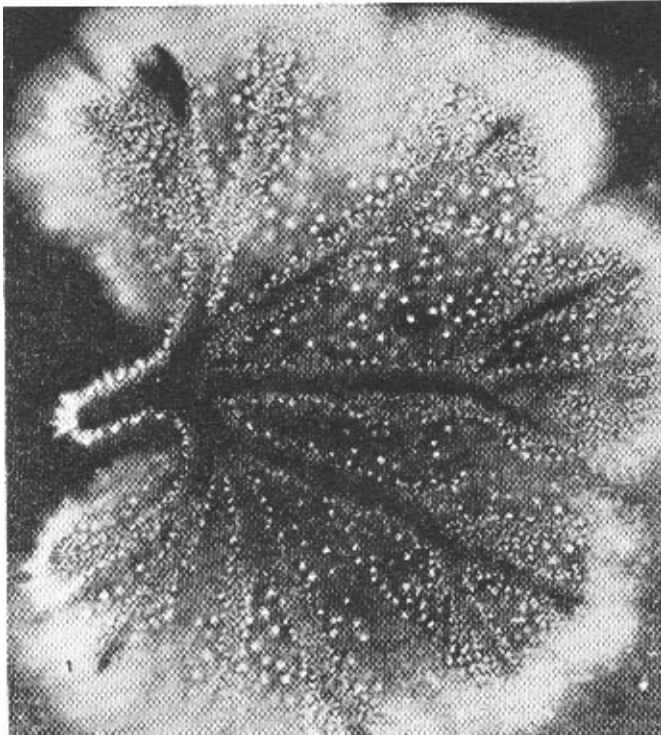

Fig. 5: På dette blad kommer (foruden koronaen) den indre strukturs lysende punkter særlig stærkt til udtryk. De kan skyldes bladets naturlige fugtighed, men det er uforklarligt, at enkelte punkter ofte viser sig og atter slukkes.

Da man i Sovjetunionen fulgte sagen op og meldte om andre emotionelle, fysiologiske og psykiske indflydelser, der skulle kunne måles med Kirlian-metoden, tog et par amerikanere, parapsykologen dr Thelma Moss (Los Angeles) og hendes kollega Ken Johnson det som en udfordring til selv at konstruere et Kirlian-apparat og undersøge påstandene. Dr Moss havde besøgt Sovjetunionen for at indsamle alle tilgængelige oplysninger. Det viste sig, at de sovjetiske data og diagrammer var ubrugelige, men omsider lykkedes det dem at bygge apparatet. Det havde endda, sammenlignet med russernes, den fordel at kunne arbejde med lavere frekvenser (100-4000 Hz).

Deres første resultater kom 1972 fra University College i Los Angeles og universitetet i New Mexico (USA): blade med samme farver som i USSR, menneskefingre med den samme korona. Fascineret iagttog de to amerikanere, hvorledes udstrålingen skiftede til rødbrunt, når forsøgspersonen blev bragt i en stress-situation. Efter indtagelse af spiritus blev koronaen større og fik en let rosa nuance. Derimod lykkedes det ikke at gentage "cut-away-effekten", men det kunne skyldes, at man benyttede en lidt anden teknik.

Fig. 6: Kirlian-fotos af et blad. Det manglende segment nederst til højre kom ikke med på "spøgelsesbladet". Hidtil har ingen vestlig forsker kunnet bekræfte den sovjetiske påstand, at en manglende del af bladpladen er synlig på Kirlian-billeder.

Nu eksperimenterer både lærde og lægfolk med Kirlian fotografering i England, Tyskland og Østrig, og de har generelt bekræftet, hvad fra sovjetisk side blev hævdet om synlige kemisk-biologiske og psykofysiske ændringer i bioplasmaen efter nydelse af kaffe, droger, alkohol osv. eller ved skiftende sindsstemninger. Men der er stadig tvivl om de påståede parabiologiske og psykologiske virkninger, nemlig:

1. Eksistensen af "cut away-effekten", som skulle gengive et ikke længere tilstedeværende segment af et blad eller det yderste af en amputeret finger;
2. at de 700 stiksteder på kroppen indgår i en bioplasma-organisme og svarer til visse lysprikker på Kirlian-billedet, samt
3. at koronaen også reagerer på telepatiske signaler, bestemte sygdomme før deres optræden, på solpletternes aktivitet m. m.

Vi er tilbøjelige til at tro, at punkterne 2 og 3 vil blive i det mindste delvis bevist, før eller senere. Til indiciene hører bl.a. et forsøg refereret af dr Stanley Krippner i New York. En student havde med samme korte tidsintervaller taget Kirlian-fotos af et frisk blad. Et andet sted koncentrerede et medium (overvåget af en kontrollant) sig i uregelmæssige, af en Random-mekanisme valgte intervaller om det samme blad. Når billederne var taget inden for koncentrations-perioderne, var bladets korona altid lysere og bredere.

Det kan meget vel forholde sig sådan, at koronaen nok er af fysisk natur, men moduleres af finstoflige påvirkninger. Det ville være ikke mindre bemærkelsesværdigt.

Til den sovjetiske videnskabs fortjenester hører, at den - selv om den ikke opdagede

noget egentlig nyt - med stor energi kastede sig over studiet af nogle af den øvrige verden ignorerede eller glemte iagttagelser, udviklede nye tekniske metoder og med dem stødte frem i helt nye retninger. Foruden deres mangel på fordomme kom det sikkert også de sovjetiske forskere til gode, at tiden var moden til et sådant gennembrud. For halvtreds år siden ville ingen have fået den idé at lede efter en sammenhæng mellem lyseffekterne og akupunktoren, endnu mindre havde man formodet telepatiske indvirkninger på en ionplasma eller undersøgt udstrålingen fra "helbredende" fingre.

Alle hidtidige erfaringer med Kirlian-fotografiet tyder på tilstedeværelsen af en bio-aura. Den kan ikke være identisk med finstof-dubletten, dertil har den stadig for meget materielt ved sig.

Vi må snarere antage, det drejer sig om en "superfinmateriel" eller "semimateriel" substans, et pulserende energihylster, som strømmer gennem hele kroppen og fylder den med livskraft - som kan udvide sig, trække sig sammen, optage og afgive kraft.

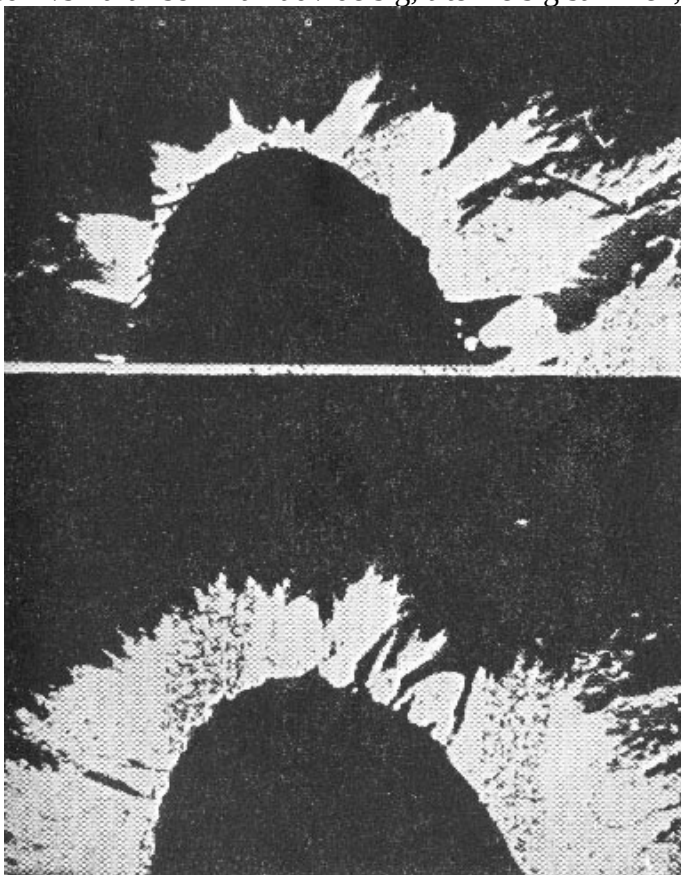

fig. 7: En "geistheilens" fingerspids, øverst på den helbredende hånd (kraftig korona), nederst under hans koncentration til helbredelse på afstand (svagere korona). Når telekinese-medier koncentrerer sig om opgaven, konstateres ligeledes en intensivering af strålerne.

En tysk kunstner og metallurg, Freiherr Karl von Reichenbach, havde allerede i midten af forrige århundrede postuleret eksistensen af en kraft, han kaldte *Od*. Hans årelange forskning med mennesker, planter, krystaller og metaller blev *a priori* fordømt af datidens videnskabelige establishment (med Berzelius og Liebig som de hæderlige undtagelser). Hans beskrivelser af mediale menneskers "odlys" ("bitte små flammer", "lysende røg" etc.) ligner forbløffende meget det, vi i dag finder på Kirlian-billederne.

Også Reichenbach var, omend mere metodisk, gået ud fra ældgamle førvidenskabelige overleveringer nævnt allerede i Hippokrates' *Vis Medicatrix Naturae* og kendt som polynesiernes *Mana*, okkulte skolers *astralys*. Man kunne argumentere, at også den gammeltestamentlige "røg" på et guddommeligt-kosmisk plan var meget nært

beslægtet med disse begreber.

Men tilsyneladende er variationerne mere mulige i materiel retning. Man kender således en "ektoplasma" - en gazelignende, overordentlig fin og blød struktur, som kommer ud af materialisationsmediers kropsåbninger, når de er i trance, og i modsætning til bioplasmaen er en håndgribelig masse. For bioplasmaens vedkommende optræder også en celleudstråling.

Desværre lader den meget skrøbelige ektoplasma sig vanskeligt undersøge; ved kraftigere lys søger den med stor fart retur til mediets krop. Forskere som professor Charles Richet og dr von Schrenk-Notzing kunne dog med sikkerhed dokumentere eksistensen af denne substans, som for øvrigt reagerer på tanker.

(mer om dette tema i [denne bogen](#))

Alt hvad vi ved om sjælekroppen (finstofkroppen) peger mod, at den eksisterer uafhængig af den fysiske krop. Og alt, hvad vi ved om bioplasmakroppen, peger mod, at den er *bundet* til den fysiske krop. Vi vil her vende tilbage til franskmanden Durville, som fastslog, at der ved "magnetiseringen" af medier i et mørklagt, rum dannede sig en hvidgrå sky uden for legemet (vi formoder, det var bioplasma). Først efter nogen tid antog skyen kroppens form og havde da en lysende blå eller orange udstråling. Dubletten svarede ganske nøje til den fysiske krop og var knyttet til den med en lysende energistreng. Når "skyen" fortættes, betød det åbenbart, at finstofkroppen nu var brudt ud og havde iført sig bioplasmaen. Med fortsat magnetisering kunne Durville beordre dubletten til at begive sig ud af værelset eller huset. Men under udførelsen af ordren delte fantomet sig: den lysende substans flød tilbage til den fysiske krop, mens finstofkroppen, der nu var blevet hvid, forlod værelset tværs gennem murværk og lukkede døre.

Hvis Durvilles iagttagelser er rigtige, bekræfter de, at bioplasmaen er en halvmateriel substans - meget friere end kroppen, men ikke så fri som sjælen.

Bioplasma-auraen er altså ingen sjæle-aura, men det udelukker ikke, at der findes en sådan eller en mellemting. Englænderen dr Robert Crookall tror, at der under en projektion og i nærheden træder en del af bioplasmaen (han kalder den *vital life force*) ud af kroppen, men at den ikke kan fjerne sig ret langt fra den. En "rejsende" finstofkrop må først gøre sig fri af den fysiske krop.

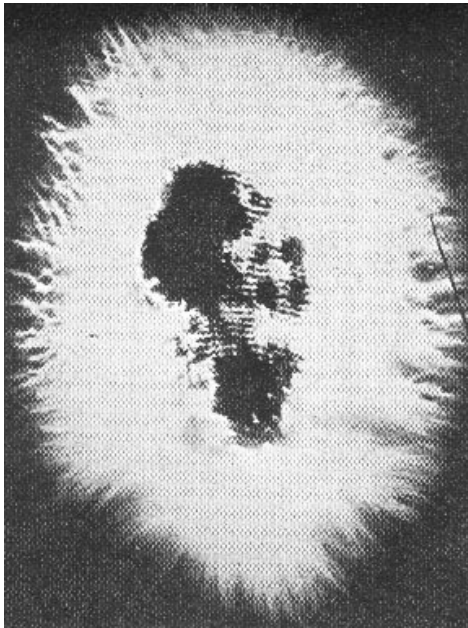
"Efter døden", forklarer dr Crookall, "opløses bioplasmaen, som regel i løbet af nogle timer eller døgn". Og på nogle fotografier af døende, navnlig når de blev taget med pladekamera og relativ lang belysningstid, ses faktisk skyagtige hvide pletter, man med god vilje kunne anse for at være den frigjorte sjæl. Det turde dog her snarere dreje sig om fri bioplasma. Ved eksperimentel seriefotografering i England og Frankrig havde "skyerne" hver gang en anden form og opløstes til sidst helt.

Det spændende ved denne energikrop er, at den trods sin åbenbare elasticitet og stedse skiftende form har en til kroppen nøje tilpasset, overordentlig fin struktur. Skal vi her søge forklaringen på akupunkturs effektivitet?

Durville har i det mindste anet eksistensen af et sådant energi-legeme, da han om det fortættede "fluidal" (mediernes udtrådte bioplasmakrop) sagde: "Det synes sammensat af utallige lysende partikler, at være i uafbrudte svingninger, som stråler til alle sider". Han skelnede mellem to slags stråler: dels en dynamisk, som cirkulerer inde i legemet og frembringer strømme, der "gennem-strømmer det i bestemte retninger fra den ene ende til den anden"

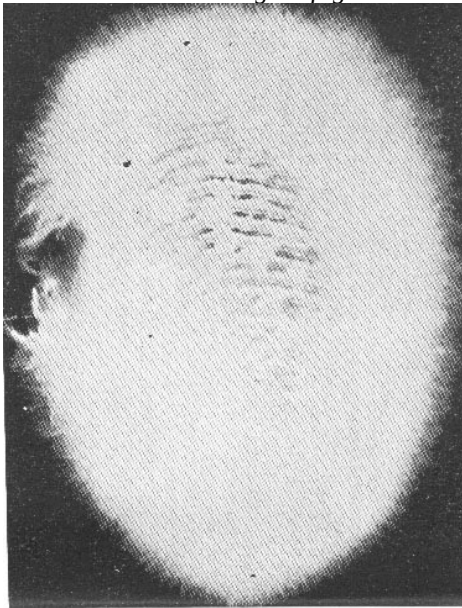
(vi kommer her uvilkårligt til at tænke på akupunkturs meridianer), og dels en statisk stråling ved hudoverfladen. Sidstnævnte danner en aura omkring kroppen - "en fluidistisk atmosfære, hvorfra uafbrudt strømmer effluvier, der synes at komme fra

hændernes porer”.

↑ Fig. 8: Fingerspids hos patient med kronisk leverlidelse før heibredelsesforsøg med "håndspålægelse" (sløret, iturevet korona).

↓ Fig. 9: Samme patient efter forsøget; koronaen er blevet større og kraftigere.

Sovjetiske forskere har med det af dem opfundne tobiskop eller biometer overbevisende demonstreret bioplasmakroppens lysende energipunkter. De to instrumenter er begge stiftformede (sidst-nævnte en zinkcylinder foret med et dielektrisk materiale og forsynet med indsat kobberstang) og viser med lyseffekter hudpartiernes ændrede biokemiske egenskaber og højere elektriske ledeevne. Man kan på den måde bioenergetisk kortlægge hele menneske-legemet.

Alt sammen synes at underbygge den gammelkinesiske opfattelse, at vor krop er gennemtrængt af et finmasket net af energi-strømme. Den tibetanske lægekunst går i øvrigt ud fra en finstofflig energikrop gennemdraget af hundreder større og mindre kanaler. De tre største snor sig i en spiral omkring hvirvelsøjlen - billedet ligner yogalærens

så kaldte Kundalini~rafts baner. Herom ved den vestlige medicin intet eller meget lidt.

Hvornår begynder vi at interessere os for disse ting? Mulighederne er så mangfoldige, at man næppe kan opregne dem. Man måtte først og fremmest undersøge, om "aurafotografiet" kan tjene lægerne som hjælpemiddel ved diagnoser. Her må også Kilnerdiagnostikkens lysskærm, den østrigske læge Zeileis' højfrekvensterapi og -diagnosemetoder drages med ind i forskningen. **Med et meget mindre beløb end det, der nu årligt tilflyder den farmaceutiske forskning, kunne man fastslå, om en sygdom i anmarch virkelig, som sovjetiske videnskabsmænd påstår, viser sig først i bioplasmakroppen og derfor kan diagnosticeres med Kirlian-metoden på et meget tidligt stadium.**

(det samme skrev [Lobsang Rampa \(dansk pdf\)](#) 10 år før denne herværende bogen kom ud.rø-anmerkning)

Med et tilkøbt elektronmikroskop kunne man også følge virkningen af medikamenter og andre behandlinger (med tilsvarende mindre risiko for patienterne). Det er muliglieder, vi mener burde være en stærk udfordring til lægevidenskaben.

På et forskningsinstitut i Novosibirsk (USSR) fandt biologer i 1972 frem til, at planters og dyrs celler optager den svage lysenergi (bioplasmaenergi?) som udgår fra nabocellerne. I to identiske glas-rør med meget tynd væg blev fyldt den samme næringsvæske og i det ene af glassene anbragt en bestemt virus. Efter nogen tid havde de deri udløste symptomer forplantet sig til det ikke-inficerede glas! Nu som før indeholdt det sidstnævnte *ingen* virus; næringsvæskens celler havde altså gennem glasset sendt "informationer" om angrebet.

En sovjetisk forsker, A. G. Gurvitsch, var allerede i 20'rne inde på, at der måtte eksistere en spontan organisk stråling uden påviselig fysisk årsag. Han kaldte den mitogenetisk stråling. Det gik ham som så mange andre, der forskede i grænseområderne: videnskaben glemte eller ignorerede hans forsøgsresultater. Et halvt århundrede senere tog Injushin arbejdet op igen og kom - som ægteparret Kirlian - med nu avancerede tekniske hjælpemidler og i en mere "moden" tidsalder straks et stort skridt videre.

Men det vigtigste turde være, at den i Alma Ata fotograferede ikke-fysiske udstråling røber en informationsbærers egenskaber. Injushin formoder, at overførslen sker med hologrambærende "mikrobioplasma".

Drejer det sig mon i grunden ikke om det samme fænomen, når Gleve Backsters planter frustreres eller opfatter en trussel mod andre organismers liv i nærheden, afgiver og modtager ikkefysiske, informationsbærende signaler herom? Er det en ikke-vegetabilsk bioplasma, som optager og opfylder menneskets "bøn" om hurtigere vækst? Må vi da ikke acceptere, at hele den organiske natur er besjælet eller gennemtrængt af en energi- og informationsbærende livsessens - nemlig bioplasmaen? At den optræder i tilsvarende finere form hos højereudviklede væsener? Visse personers hænder skal kunne helbrede med en form for udstråling; Kirlianfotos af fingerspidserne viste både i Sovjetunionen og Amerika en klar forskel før og efter behandlingen af patienter med håndspålgelse. Her er bioplasmaen åbenbart også delagtig, i vekselvirke med kropselektriske og -magnetiske felter.

Hvis antagelserne bekræftes, vil de kunne åbne meget vigtige nye aspekter for mange forskningsområder, navnlig mikrobiologien. Bioplasmaforskningen kommer måske på sporet af hidtil ukendte livsprocesser. Vi bør betænke, at den sovjetiske videnskab arbejder meget energisk med opklaringen af disse relationer.

Vore overvejelser begyndte med den kybernetiske model af mennesket. Vi betragtede det på samme måde som den moderne neurofysiologi og behavioristik gør

det: som en højst kompliceret, af en computerhjerne styret nervemaskine. Ved nøjere betragtning fastslog vi, at billedet kun lader sig forsvare som almengyldigt med en nedvurdering af følelseslivet og den frie vilje som værende lutter strømstød, idet man ser helt bort fra de ekstrasanselige erfaringer.

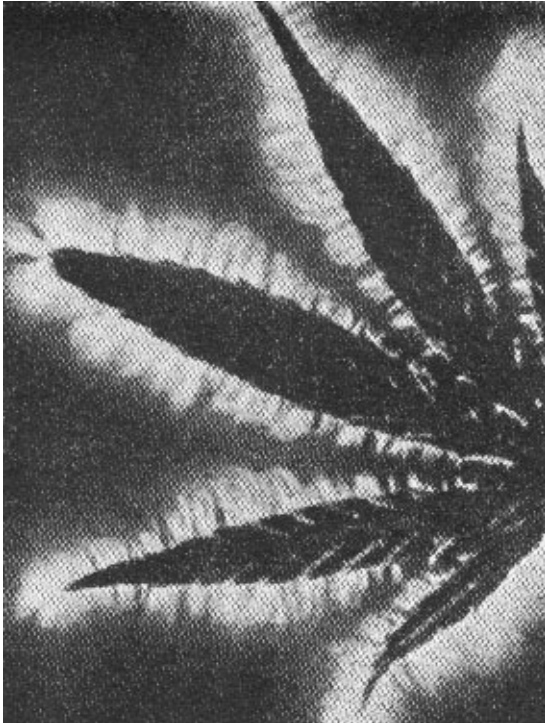

Fig. 10: Dette billede illustrerer særlig tydeligt det ekstrasanselige indtryk af den levende natur, som det formidles gennem Kirlian-fotografiet. Clairvoyante eller mennesker i narkosis ser undertiden levende objekter på lignende måde. Man kommer uvilkårligt til at mindes den "brændende busk", som Moses fik øje på!

I mellemtiden blev vi i stand til at stille en antitese op mod denne model - nemlig den parapsykeiske model af mennesket. Den består af:

1. **Den fysiske krop.** Små elektriske impulser sørger for funktionernes afvikling. Hver celle, hvert blodlegeme har sin egen lille bitte elektriske ladning. Slettes disse impulser i hjernen er det ensbetydende med døden. Symbolsk kunne vi også tale om en bioelektrisk krop.

2. **Bioplasmakroppen.** Vi skal her ikke straks forestille os et separat legeme, men snarere et hylster af halvmateriel karakter bestående af højtaktiverede subatomare substanser. Bioplasmaen har formentlig en lede-, resonans- og reaktionsevne over for tankemæssige, ekstrasanselige og kosmiske indvirkninger. Dens tilstand er udslaggivende for den fysiske krops sundhed. Bioplasmaen er sædvanligvis knyttet til kroppen, men forlader den efter døden.

Bioplasmakroppen står i snævert vekselvirke med såvel den grov-som finstoflige krop og danner en slags bro mellem dem. Men at den også har quasi-materielle egenskaber viser Monroes evne til at strække sin dublets arme og ben ud af den hvilende fysiske krop, til de langsomt sank ned ved siden. Idet han nu pressede "dobbelt-armene" mod gulvtæppet, mærkede han en let modstand, hyppigt endog søm, savsmuld og puds nedenunder.

3. Finstoffkroppen (sjælekroppen). Har samme skikkelse som den fysiske krop og er en nøjagtig kopi af alle organer. Den er ”sædet” for den egentlige personlighed og underbevidstheden for så vidt den lader sig lokalisere. Den kan bevæge sig uafhængig af den fysiske krop, *med hvilken den er forbundet med en finstofflig livstråd ”sølvsnoren”*.

Tredelingen er tænkt som et skema og gør ikke krav på at være endegyldig. Vi er jo først lige begyndt at tangere den ydre rand af det, en fremtidig metabiologi og fysik ved meget mere om. Al dogmatik ville her være ilde anbragt. Det viser sig måske, at det sande menneskebillede er langt mere mangfoldigt end vi hidtil har anet.

Den parapsykeiske model af mennesket er selvsagt noget andet end det klassiske billede af trekløvet krop-sjæl-ånd. Vi nævnede allerede, at vi i sjælens indre formoder eksistensen af en endnu finere struktur, en åndskerne. Men det hører ind under det transcendent erfaringsområde; ved betragtningen af vor model må vi foreløbig klare os foruden. **Den parapsykeiske model viser, at det ”egentlige” menneske består af finstoff og danner så at sige en matrice (støbeform) for stoffet.** *Til langt ud i fremtiden får naturvidenskaberne mere end nok at bestille alene med at forarbejde denne for dem så revolutionerende indsigt.*

For øvrigt: er det rigtigt, at den udtrådte og drømmende dublet, der måske er hævet kun få centimeter fra den fysiske krop, svinger lodret eller vandret, kunne det da ikke forholde sig sådan, at disse rytmiske svingninger sker synkront med menneskets øjenbevægelser i søvnens REM-fase? Det må undersøges, om også jaktationen (patientens urolige kasten sig hid og did i sengen) skyldes lignende påvirkninger.

Foreløbigt er det rent spekulative overvejelser. Men skulle de vise sig at stemme, blev den gådefulde hensigt med den arkaiske hjernestammes højtryksaktivitet hver nat måske lettere at forstå. REM-søvnen og -drømmen, dublettens svingninger i den fysiske krops nærhed kunne betragtes som snævert med hinanden forbundne arkaiske processer, som en opstigen og tilbagevenden af ældgamle, men nu som altid livsvigtige processer i vor evolution.

13. KAPITEL

Hvornår virker sjælen, hvornår ånden?

Det paradokse Gordon Davis tilfælde - De hersidige er stærkere end de hinsidige - Musikmediet Rosemary Brown og hendes kritikere - En tvivlsom James Bond - Et psykologisk forsøgsområde er tabu - Klinisk død fortæller ”derovre fra”.

Vore sjælekræfters forvirrende uudgrundelighed kan næppe illustreres bedre end med en episode, der er gået ind i parapsykologiens historie som ”Gordon Davis tilfældet”. Det begyndte 4. januar 1922 da dr. S. G. Soal, internationalt kendt og anset britisk matematiker og psykolog, mødtes i en privatbolig i London med trance-mediet mrs Blanche Cooper til en eksperimentel seance.

I modsætning til klarsyn (clairvoyance) og klargørelse tales om trance, når et mediums normale personlighed fortrænges af en fremmed, det sker snart delvis og snart totalt. Foreligger åndelige sygdomme, kan den anden personlighed være en fraspaltning eller ”dissociation” af sjælens ubevidste dybder. Men skal denne psykiatriske norm anlægges også på åndeligt helt normale medier? Utvivlsomt kun, når der foreligger holdbare grunde til det. Ellers må stå åbent, om der ikke kan være tale om en udefra kommende, af mediet helt uafhængig åndelig personlighed. Videnskabelig set er denne ”spiritistiske” hypotese dog ikke helt så bekvem at arbejde med.

(iallefall ikke når man fortsatt tror på grunddogmet; at jeg'et/bevisstheten "dannes i hjernen"- rø-anmerkning).

Hos mediet Blanche Cooper optrådte som et ekstra fænomen en såkaldt ”direkte stemme”, som hørtes over hovedet på de tilstedeværende. For at gøre stemmen hørlig, måtte Soal bruge en lille taletragt af samme type som den, der anvendes ved spiritistiske seancer. Disse stemmer er meget sjældne, men måske kun fordi man savner dertil egnede medier. En af de få var englænderen [Leslie Flint](#), i hvis nærhed der opstod stemmer, tilsyneladende uden nogen som helst hjælpemidler. Ganske tilsvarende stemmefænomener omtales af etnologer, der iagttog shamaner i trance. Som sagt: en stemme begyndte pludselig at tale gennem den lille ”trompet”, og dr Soal huskede udmærket stemmen fra tidligere år. ”Husker du”, spurgte den med et tonefald og accent, Soal betegner som meget typisk og umulig at forveksle, ”at jeg er Davis, Gordon Davis?”

Soal gik omkring århundredskiftet i skole med en Gordon Davis. De havde sidst set hinanden, da de i 1916 mødtes på en jernbane-tur fra Shenfield (Essex) til London, og siden mistet kontakten. Soal vidste, at Davis' forældre boede i byen Rochford. Efteråret 1920 hørte han af en eller anden, at Davis faldt i slutningen af verdenskrigen. Det bedrøvede ham, men kun kort tid.

”De døde taler til de levende. Ja, det er en mærkelig verden, hvad?” fortsatte stemmen. ”Jeg er bekymret for min stakkels kone og børnene”.

Soal: - Jeg hørte, at du skulle være faldet. Kan du bevise, at du er Davis?

Davis: - Husker du vor gamle skole? Hvordan jeg altid var den klogeste?

Soal: - Prøv at fortælle mig, hvor du dengang boede.

Davis: - I i nærheden af malthuset. Husker du vor sidste samtale?

Soal: - Ja. Hvor var det?

Davis: - På banerejsen. Vi to havde et lille kollegium om vagttjenesten...

Det var forbløffende. Et fabulerende medium ville på dette sted have sagt, at de ved mødet i 1916 udvekslede skoleminder eller talte om familien. Faktisk deltog dengang begge i et officeraspirantkursus - Soal ved artilleriet og Davis ved infanteriet. Davis arbejdede netop på et foredrag om en vagtposts pligter, og det var blevet deres samtaleemne.

Den 9. januar, fem dage efter, bad Soal om en ny seance. Denne gang erklærede Blanche Coopers kontrolånd ”Nada”, at od-kraften ikke strakte til en ”direkte stemme”, men hun ville selv meddele de af Gordon talte sætninger. (Det er her uvæsentligt, om man tror eller ikke tror på mediets ”kontrolånd”, vi hæfter os alene ved udsagnene).

Gennem ”Nada” beskrev Davis nu sin sidste bolig i London (”ikke i Rochford”), den

lå i en gade begyndende med bogstavet E. Det var en ret nøje beskrivelse af huse ud- og indvendig inklusive vaser og billederne på væggene.

Soal havde - som altid - omhyggelig protokolleret begge seancer. Alt synes at tyde på, at han havde fået eksperimentalbeviser for den menneskelige personligheds viderelevn efter døden.

Men tre år senere, i februar 1925, erfarede Soal meget overrasket, at skolekammeraten Gordon Davis *ikke* var død; han levede som ejendomsmægler i Southend-of-Sea, og hans hus på Eastern Parade nr 54 svarede nøje til beskrivelsen, den "afdøde" gav Blanche Cooper tre år forinden. Mens Davis læste seance-protokollen, udbrød han: "Det er netop de ord, jeg ville have brugt!"

Det var ikke alt. En nøje granskning af skolevennens private notater og forretningskorrespondance viste, at Davis den 4. januar 1922 (første seance), mens han endnu boede i London aldrig havde været i huset i Southend, men nok hørt, at et hus var til salg på denne adresse. 6. januar 1922 kiggede han på det, men først elleve måneder efter købte han huset og flyttede ind i Southend.

Bygningen beskrevet af "Nada" under den anden seance måtte have været Eastern Parade nr 54 i Southend. *Boligindretningen* svarede ikke til den daværende, derimod til, hvad Gordon Davis *ville vælge* efter sit senere køb af huset. "Nada" havde rigtigt beskrevet også vægbillederne, uagtet Davis først senere købte et af dem (et maritimt motiv), og to andre var slet ikke malet på det tidspunkt!

Tilfældet Gordon Davis kaster et interessant lys over en gammel kontrovers mellem animister og spiritister.

Hvis man nemlig peger på, at de under seancen med Blanche Cooper modtagne informationer stammede fra en *levende* person (d.v.s. Gordon Davis), indrømmer man samtidig, at de kom fra og manifesterede sig som en personlighed *uden for* mediet. Denne person kan logisk ikke have været den vågen-bevidste Davis men må betegnes som en finstoflig projektion eller afspaltning af hans sjæl, der af en eller anden grund følte sig draget mod Soal.

Under andre omstændigheder kunne man gætte på, at mediet telepatisk havde "tappet" Davis' psyke og givet de modtagne informationer videre. Men det ville ikke forklare skolekammeratens stemme, der lød gennem tragten og blev genkendt af Soal. Hans sikre identifikation af stemmen og talemåden mere end udelukker den dristige teori, at Blanche Cooper med en helt utrolig synsk kraft kunne fornemme retrospektive (mellem 1900 og 1916 liggende) og prækognitive facts samt ydermere producerede den "rigtige" stemme.

Men antager vi, at den via mediet manifesterede Davis-stemme var en finstoflig afspaltning (i sjældne tilfælde sker dobbeltudtrædninger også ved personernes uformindskede samtidige kropsaktivitet), bliver de prækognitive indtryk lettere at forstå. Vi hørte allerede, at dubletoplevelser er kædet sammen med fremtidssyn.

Også for Leslie Flints vedkommende har nogle levende personer i nogle tilfælde manifesteret sig som "stemmer". Hvergang viste en efterforskning, at stemmerne tilhørte mennesker, der lå døende eller i dyb søvn.

(både for 'døende eller i dyb søvn'- er jo bevisetheden da over i de åndelige legemer. Rø-anmerkning).

Tilfældet Gordon Davis taler derfor stærkt *imod* den animistiske fællestese, at "alt lader sig forklare med underbevidstheden". Det viser snarere, at de mediale fænomener virkelig kan have en objektiv værdi og ikke, som de fleste psykologer påstår, er en symbolsk oplevelse af ens egen sjæl, hvilken man helst tilskriver evnen at kunne indhente informationer gennem telepati og clairvoyance.

Vi kan lære endnu mere af dette kuriøse tilfælde. Soal anså sin skolekammerat for død og tænkte før seancen ikke særligt på ham. Den i hans underbevidsthed værende overbevisning, at Davis faldt i krigen, må på en eller anden uforklarlig måde (ubevidst "aktive-ret" under seancen?) have øvet en stærk suggestiv tvang på den modtageberedte Davis - en tvang, der var praktisk taget ensbetydende med hypnose. En hypnotiseret antager som bekendt den rolle, man tildeler ham og kan ikke med egen viljestyrke komme ud af den. Den Davis, man anså for død (rettere: hans finstoflegeme) må med en sådan hypnotisk tvang være blevet foranlediget til at manifestere sig på en måde svarende til, hvordan en "virkelig" død ville have opført sig.

Det giver endnu en interessant konklusion. "Af sig selv" er underbevidstheden ikke i stand til at dele sit indhold op i ting, som har eller ikke har deres oprindelse i den materielle verden. Den vil efter sine egne regler ordne det hele under hensyn til herkomsten. Vi kender ikke dens regler - nogenlunde sikkert er kun, at de har noget at gøre med de indgående informations evne til at lade sig associere. Vel at mærke under den forudsætning, at det ubevidste forbliver overladt til sig selv og ikke "manipuleres".

Lad os antage, at mennesket ved sin død aflægger det fysiske legeme og lever videre i en finstofkrop. Gennem et medium forsøger det nu at komme i forbindelse med jordiske mennesker. En sådan kontakt må da egentlig være undergivet de samme eller lignende betingelser som Gordon Davis' "dublet". Vedkommende må være meget stærkt udsat for psykiske udstrålinger og overbevisningerne hos dem, han kommer i forbindelse med, ja bliver måske hypnotisk behersket af dem.

Ofte gentagne iagttagelser under seriøs parapsykologisk forskning har faktisk talrige gange bekræftet, at den indre udstråling hos dem, et medium - rettere sagt dets trancepersonlighed - sidder overfor, kan være af den største betydning for seancens forløb. Det giver det engelske trancemedium mrs Gladys Osborne Leonard ([bok](#) av henne og samme i [lydbog](#)) et interessant eksempel på. Hendes "kontrolånd", en pige ved navn Feda, blev bebrejdet, fordi hun så tit gav et falsk "budskab". Hun forsvarede sig: "Seancens deltagere får mig til at sige det! De tvinger mig ligefrem, de vil høre det, de er for stærke. Jeg *må* sige det!"

Når Feda befandt sig "uden for" mrs Osborne Leonard erklærede hun, at hun nøje vidste, hvad der var rigtigt og forkert. Og når hun var "i mediet", kunne hun tit ikke huske det. Men noget falsk kom der først ud af det, når der fra den pågældende seancedeltager udstrålede et stærkt ønske om kun at høre, hvad han eller hun gerne ville høre.

Vi fik måske nu opklaret, hvorfor så mange mennesker opsøger et medium og vender tilfredse hjem. De fik deres ønsker at høre, forklaret som udsagn eller spådomme.

Det er altså ingenlunde nødvendigt, at mediet er uærligt, selv om det naturligvis sker, at medier, hvis evner begynder at svigte, griber til småsvindel - navnlig desværre, når de har været genstand for megen beundring og publicity.

Hvis ikke underbevidstheden "af sig selv" kan skelne mellem materielle og immaterielle ting, kan den rimeligvis heller ikke skelne mellem det "hersidige" og det "hinsidige". Den har altså på sin vis hjemme begge steder. I stedet for at bruge de geografiske begreber "hersidig" og "hinsidig", er det nok bedre at tale om en "synlig og usynlig virkelighed", således som nogle moderne teologer gør det.

Men hvorledes kan vi da overhovedet få opklaret, om et medialt udsagn er af transcendent herkomst eller kun et produkt af underbevidsthedens fantasi? Det kan vi kun, hvis der gives kontrollable informationer, der ikke var noget levende menneske bekendt, eller hvis vi over et længere tidsrum modtager overbevisende udsagn om

særpræg ved personligheden. Under eftersøgningen heraf, altså under arbejdet med medierne, må forskeren have en åben, fordomsfri holdning til problemerne. Han må ikke selv være "motiveret", og især må han kunne holde sine egne tanker under kontrol!

Siden midten af 1960'erne har vi været vidne til et paranormalt fænomen, der stadig gentages og udvider sig, som ikke optræder i lukkede seancerum, men offentligt i koncertsale, og som endda kan købes på grammofonplade: Rosemary Browns musik.

Rosemary Brown, der stammer fra Balham (en forstad til London), hører i sit "indre øre" musikalske kompositioner og er over-bevist om, at de stammer fra Liszt, Brahms, Beethoven, Schubert, Debussy, Rakhmaninov og andre store, forlængst døde komponister. Hun prøver at spille det hørte på klaveret og noterer det straks på nodepapir, imens hendes hånd bevæger sig meget hurtigt. Hun har i tidens løb modtaget over 500 kompositioner.

Kritikerne peger på, at de savner det musikalske geni og i alt fald ligger langt under, hvad disse mestre optimalt præsterede. Men - de beskylder ikke Mrs Brown for at svindle eller være sindssyg. Alle, der kender hende, karakteriserer hende da også som en helt naturlig, livlig, fornuftig og beskeden kvinde. Risikoen for at blive gjort til grin af sagkyndige ville desuden være alt for stor til, at nogen svindler eller psykopat turde vove sig ind på det gebet.

Rosemary Brown får også visuelle indtryk: hun "ser" sine gæster i ånden. Liszt var den første, der viste sig, og han blev hendes egentlige mentor. Efter at hun havde vænnet sig til hans tilsynekomst (opfattet clairvoyant), begyndte han at føre hendes hænder hen over klaverets tangenter. Hun siger, at Liszt trænede hende så længe i metoden, til hun nu sidder ved klaveret og spiller uden egne anstrengelser.

I sin bog ["Unfinished Symphonies"](#) skildrer Rosemary Brown, hvordan hun som syvårig fik en vision af Franz Liszt, som fortalte, at han en dag ville komme tilbage og "bringe musik" med til hende. Liszt holdt ord, og det var ham, der siden kontaktede hende med de andre komponister.

De åbenbarer sig hver på en typisk måde. Mens "Liszt" kan utålmodig med sin elev, være lunefuld, undertiden også noget utolmodig med sin elev, er "Schubert" altid venlig, beskeden og glad, og "Bach" en streng lærer uden humor. Hun så også sjældent et smil på "Rachmaninov"s ansigt, "Debussy" derimod er morsom og snaksalig. "Brahms" viser sig tit, taler godt engelsk og er meget tålmodig. Senest er Stravinsky (død 1971) kommet til.

"Beethoven" lod Mrs Brown høre to ny symfonier og et kor-værk, og "Schubert"s "Ufuldendte" blev fuldendt gennem hende.

Det er jo såre let og fristende at smile medlidende, og det vil mange læsere sikkert også gøre. Men hvorom alting er: hun har vakt international opsigt, ja endog vundet en vis berømmelse.

Hvad skal vi mene om dette tilfælde?

Normalpsykologen vil formode, at kompositionerne skyldes enten trang til selvhævdelse eller et uopfyldt ønske om fremragende klaverspil, ytrende sig som en slags multipleks selvhypnose. **Den første mulighed kan vi vist se bort fra, da hun virker meget beskeden og tilfreds**, hvorimod man ikke kan udelukke, at hun lider af et fortrængt, sent fremspirende ungdomsønske suppleret med en "opfyldelsestvang" (visionen af Franz Liszt). Rosemary lærte at spille klaver i sit nordengelske barndomshjem og elskede musik. Hun blev tidligt enke og måtte alene forsørge sig selv og børnene; først senere fik hun tid til at sidde ved klaveret.

For Mrs Browns vedkommende kunne til nød foreligge et tilfælde af selvhypnose. Men når den berømte Edgar Cayce i selvinduceret trance fik medial adgang til en

universal medicinsk viden, er noget lignende da ikke tænkeligt også på det musikalske område?

Principielt kan det ikke udelukkes. Men ellers har de to tilfælde næsten intet tilfælles. Rosemary Brown går *ikke* i trance og husker alt bagefter; hun modtager kompositionerne i normal vågen tilstand og har gjort det i mere end ti år. Hendes personlighed bliver heller ikke fortrængt af en ”afspaltning” - der skulle for øvrigt i så fald ikke være én, men et helt dusin! De enkelte komponister har desuden (via hende) forskellige håndskrifter. Endelig er Rosemary Brown i det daglige en udpræget medialt disponeret kvinde.

Det taler alt sammen mod formodningen om en fra underbevidstheden opstigende ”fortrængning” stammende fra barndoms-eller ungdomsårene.

Men lad os alligevel fejle alle psykologiske og parapsykologiske betæneligheder til side. Vi ignorerer også en manifestation i nærværelse af ”stemmemediet” Leslie Flint (fordi den ikke skete under videnskabelige forsøgsbetingelser), hvor man kunne høre, hvad der skulle være flere kendte komponisters stemme (bl.a. talte Chopin med slavisk-fransk accent); de bad i velformede vendinger om, at man betragtede deres virke gennem Rosemary Brown som bevis for menneskets viderelevn efter døden. Når alt kommer til alt er i dette tilfælde alene musikken det afgørende kriterium.

At spille og improvisere på klaveret er én ting - at komponere noget helt andet. Mrs Brown havde endog besvær med at skrive noder og vidste intet om instrumentering for orkester. Adskillige engelske og amerikanske musiksagkyndige har underkastet de mediale kompositioner en kritisk analyse. Langtfra alle var gode, men de fleste gode nok til, at de ikke kunne stamme fra hende selv. Det hedder i deres responsum, at hendes musikstykker faktisk er karakteristiske for de pågældende komponister og langt overgår hendes egne beskedne musikalske evner. Eksperterne var særlig forbavsede over, hvorledes hun som autodidakt kunne beherske så mange forskellige stilarter.

”Hvis Rosemary svindler, gør hun det på en brillant måde”, erklærer den engelske komponist Rodney Bennet. ”Hun måtte have gennemgået årelang uddannelse. Noget af hendes musik er miserabel, andet vidunderligt. Selv ville jeg ikke have kunnet skrive de falske Beethoven-kompositioner. Det er en relativ let musik, typisk for komponistens intellektuelle konstruktioner - men den synes at have den rigtige kvalitet, man kan kende alle komponister på.”

En anden musiksagkyndig, Roy Douglas, var særlig imponeret af Mrs Browns Brahms-musik. ”Det forekommer mig ekstremt usandsynligt, at hun skulle være så fortrolig med Brahms' kammermusik, at hun skulle kunne lave en forfalskning, der ligner hans musik for strygere så meget. De har tillige dette ”noget” af sart vemod, der er så typisk for de Brahms'ske kvartetter, og som efter min mening umuligt kan være kopieret af en kvinde med så begrænsede evner”.

Man blir mistænksom ved at høre, at ”Liszt” lejlighedsvis hjalp Mrs Brown med at tælle hendes indkøbsregninger sammen. Det passer ligesom ikke rigtigt ind i vore forestillinger om en berømt komponists ”ånd”; han måtte, synes vi, i det mindste føre sig frem med en vis værdighed. Men sådanne ”menneskelige” ledsagefænomener optræder hyppigt i medialtilfældene ... og bliver altid brugt af kritikere og spottere til at gøre grin med hele sagen. Her må man indvende, at en beregnende svindler straks havde indset denne risiko og næppe ville have blottet sig unødigt med den slags frit opfundne trivialiteter.

Et andet eksempel, som udviklede sig parallelt med tilfældet Rosemary Brown. Oktober 1970 fik Peter Fleming, broder til den 1964 afdøde ”James Bond”-forfatter Ian Fleming, besøg af en ældre herre, som forelagde ham et tykt maskinskrevet manuskript

med titlen ”Take Over: A James Bond Thriller”. Hans datter Vera havde nogen tid med ”automatisk skrift” skrevet tekster, der skulle være blevet hende dikteret af afdøde forfattere, blandt dem var [Sir Arthur Conan Doyle](#), H. G. Wells, Edgar Wallace, Bernard Shaw, Ian Fleming og Somerset Maugham.

Den såkaldte automatskrift er et meget hyppigere fænomen end den i trance optrædende medieform. Mediet skal blot lade sin jeg-bevidsthed træde i baggrunden og være helt afspændt med blyant og papir liggende parat. Hånden begynder at skrive - først ofte tøvende og usikkert, siden med forbløffende fart; meget hurtigere end med den normale håndskrift fyldes ark efter ark. Psykologien kalder automatskriften ”et stigrør for underbevidstheden”. Det er den også, blot siger definitionen os intet, hvis vi ikke med sikkerhed kan vide, *hvorfra* underbevidstheden har hentet sit materiale! Da håndens skrivende bevægelser startes af hjerneceller, må de deltage i processen.

Mange englændere havde i 1970 hørt om Rosemary Browns musikalske ”transmissioner”, og det kan meget vel tænkes, at det fik Vera til at forsøge det samme på det litterære område. Hendes produktion stammer fra hinsidige forfattere. Der *kunne* være tale om ubevidste personlighedsspaltninger. Men den omstændighed, at Vera konsekvent fra først til sidst bruger moderens håndskrift peger også mod en litterær beskæftigelse hos sidstnævnte.

*

Wemher von Braun giver eksemplet. Han har i flere interviews udtrykt sin faste overbevisning om, at menneskets sjæl (efter den fundamentale naturlov, at energi kan omdannes, ikke forsvinde) så lidt som alt andet i naturen kan forsvinde sporløst.

Bortset fra det nævnte tabu har de seneste årtiers problematik i forbindelse med det *objektive* bevis for den personlige viderelevn efter døden fået de fleste akademiske parapsykologer til at beskæftige sig med langt mindre vigtige opgaver. Men måske skifter billedet, hvis bevisjagten kan overlades til elektroniske hjælpemidler (sml. 4. kapitel). Den umiskendeligt voksende interesse for de udvidede bevidsthedsformer turde dog være nok så vigtig. Vi står på tærskelen til en tidsalder, der er disponeret for at betragte tingene som en helhed.

Kun få mennesker har *bevidst* oplevet tilstanden umiddelbart hinsides den kliniske død - før de blev bragt tilbage til det hersidige liv og i kraft af deres personlighed kvalificerede sig som pålidelige vidner. Disse få menneskers udsagn har utvivlsomt den allerstørste værdi.

*

Stefan von Jankovich, diplomingeniør i Zurich, blev den 16. september 1964 under et voldsomt bilsammenstød ved Bellinzona slynget ud af vognen og lå bevidstløs på kørebanen med 18 knoglebrud. Hvad herefter skete, har han nedfældet i en saglig og samtidig dybt bevægende rapport.

Han skildrer sin oplevelse i tre faser eller optrin, der her gengives summarisk.

Den *første fase* begynder efter nogle minutters total bevidstløshed med en opvågnen ”uden for kroppen” og den indre vished:

jeg dør.

Men v. J. føler ingen angst, kun en ”lykkelig nysgerrighed” efter at erfare, hvad der nu vil ske. Han mærker, at han svæver, hører saliggørende musik og ser de dertil knyttede farver, former og bevægelser. ”På en eller anden måde fik jeg fornemmelsen af, at nogen trøstende bar eller førte mig stadig højere ind i en anden verden, jeg nu som novice havde adgang til”. Indfældet i absolut fred er det, som svæver han højere og højere.

Langsomt udvides billedet til stadig større harmonier, med stadig stærkere klange,

former, bevægelser og ubeskriveligt skønne, krystalklart lysende farver. Det er overgangen til den-:

Anden fase. v. J. ved nu, at han svæver over ulykkesstedet. ”Jeg så dernede min livløse, hårdtkvæstede krop ligge i nøjagtig samme stilling som den, jeg senere fik beskrevet af lægen og læste i politi-rapporten. Jeg kunne ganske tydeligt se vor vogn og folk stå omkring ulykkesstedet ... kunne tydeligt høre, hvad de snakkede om. Lægen knælede ned ved min højre side og gav mig en indsprøjtning ... Jeg iagttog ... mens han konstaterede, at mine ribben var brækkede. Han sagde: 'Jeg kan ikke give ham hjertemassage'. Et par minutter efter rejste han sig og sagde: 'Det går ikke'. Han talte bernertysk og et lidt komisk italiensk. Han sagde: 'Der er ikke noget at stille op. Han er død’”.

I dette øjeblik var v. J. sikkert klinisk død, men - som han selv udtrykker det - endnu ikke helt død. På besynderlig måde kunne han følge alt, hvad der skete, fra cirka tre meters højde over sin krop - uden egne emotioner, i en tilstand af himmelsk ro og harmoni. Til sidst så han en anden mand ”i badebukser og med en lille taske i hånden” komme derhen; efter et ordskifte med lægen knælede han også ved siden af ”liget”.

Så bevægede hans bevidsthed sig igen væk, men han havde følelsen af ikke at være alene. Tonevældet og farvespillet blev stadig kraftigere og indhyllede ham helt. Solen blev stadig mere strålende og pulserende. Her begyndte den

Tredie fase. v. J. oplever sig selv som ”et fantastisk firedimensionalt teaterstykke sammensat af utallige billeder og visende scener fra mit liv. For at nævne en slags størrelsesorden anslog jeg dengang tallet til 2000, men der kan have været 10.000 eller måske kun 500. De første uger efter ulykken kunne jeg endnu med sikkerhed huske de 150-200.

Hver scene var fuldstændig afrundet. Instruktøren havde på sælsom vis sat hele dette teaterstykke sådan sammen, at jeg først så mit livs sidste scene, altså min død . . . mens den sidste scene var min første oplevelse, nemlig fødslen. Hver scene var afgrænset, det vil sige havde en begyndelse og en slutning. Kun rækkefølgen var omvendt”.

I *princippet* følger von Jankovichs skildring den som ekfori kendte genoplevelse af glemte scener i øjeblikke med dødsfare eller under visse sygdomstilstande. Den væsentlige forskel ligger i, at hans oplevelse allerede tilhører en højeredimensioneret verden. Det fremgår tydeligt af følgende:

”Jeg så alle scenerne på den måde, at jeg var *ikke blot hovedpersonen, men samtidig også iagttageren* . . . som svævede jeg over det hele i et firedimensionalt rum og kunne medopleve alt, på samme tid fra oven, fra nedenunder eller fra siden. Jeg svævede over mig selv. jeg betragtede mig selv fra alle sider og lyttede til min egen røst. Jeg registrerede med alle mine sansorganer, hvad jeg så, hørte og følte”.

”Min sjæl var som et meget følsomt apparat. Min samvittighed bedømte straks min handling og vurderede mit jeg, det vil sige afgjorde, om denne eller hin gerning havde været god eller ond”.

Vidnet havde ingen real tidsfornemmelse, og rimeligvis har kun sekunder ”til livssiden” betydet, at ”sølvsnoeren” ikke bristede, så den kliniske død var gået over i den absolutte død. Mens han befandt sig i den fjerde dimension, forekom sekunderne at være så lange som dage eller uger. Hvad han oplevede ”derovre”, vil han aldrig kunne glemme.

Injektionen i hjertet, som den anden læge gav ham, hentede Stefan von Jankovich tilbage til kroppens smertefulde virkelighed. Han overlevede ulykken som et andet menneske med helt nye erkendelser - som en åndeligt genopstanden fra dødsriget.

så litt fra kap. HIMMEL-MIKROFONEN

Under omspilning af radioudsendelser til lydbånd havde amerikaneren George Hunt Williamson i 1952 opdaget, at der kunne komme ”fremmede stemmer” med på båndet. Da det rygtedes, fik han talrige breve fra folk i hele USA, der havde oplevet det samme fænomen. Allerede dengang lagde man mærke til, at stemmernes ophav (Williamson troede, det var væsener på andre himmellegemer) ligesom læste de menneskers tanker, de talte til. Man savnede imidlertid egnede undersøgelsesmetoder, og sagen gik i glemmebogen. ”Gennembruddet” kom først syv år efter.

Sommeren 1959 opdagede den fra Baltikum til Sverige indvandrede [Friedrich Jurgenson](#), at han under optagelse af fuglestemmer i haven fik uforklarlige lyde og menneskestemmer på båndet. Forbløffet, men også nysgerrig begyndte Jurgenson at anstille nogle forsøg, nu i sin bolig i Stockholm. Ligesom fra Willamsons lydbånd (J. vidste på det tidspunkt intet derom) hørtes råb af fremmede stemmer. Han henvendte sig til radioeksperter, og sammen foretog de en række indspilninger uden at finde en naturlig forklaring på gåden. Stemmerne præsenterede sig til sidst som et hinsidigt ”senderteam”. Det både overraskede og beroligede Jurgenson, som til at begynde med også havde troet på fremmede planetboeres indgreb.

Jurgenson skrev en bog om sine forsøgsresultater, og den blev læst af bl.a. forfatteren og litteraturhistorikeren dr Konstantin Raudive. Han stammer fra Letland og bor i Bad Krozingen. Bogen gjorde et så stærkt indtryk på dr Raudive, at han selv begyndte at eksperimentere. Grundlaget for hans eget værk ”Unhörbares wird hörbar” (1968) er de ikke færre end 72.000 stemmer, han har optaget og analyseret.

”Transcendentalstemmerne” er nu genstand for livlig interesse langt ud over Nord- og Mellemeuropa. Fysikere, elektro- og lyd-ingeniører, parapsykologer, læger og geistlige fra mange lande besøgte Jurgenson og andre eksperimentatorer for at blive informeret om fænomenet. Adskillige startede egne forsøg, nogle med selv-konstruerede eller forbedrede apparater. Til dem hører en højfrekvensingeniør ansat hos Telefunken, engelske, tyske og sovjetiske radioeksperter, en katolsk præst i Schweiz og en journalist i New York. Professor Alex Schneider på den tekniske højskole i St. Gallen bidrog med talrige praktiske og teoretiske ideer.

Når man første gang lytter til et bånd med ”indspilninger”, høres et virvar af dels svage og utydelige, dels klart definerlige stemmer. ”Man får det indtryk”, skriver professor Schneider, ”at man står over for en masse talende, der nok snakker nogenlunde disciplineret, men meget hurtigt. . . Måske ligger andre, endnu flere stemmer under det hørlige toneområde . . .

Nogle meget typiske egenskaber ved stemmerne gør det som regel højst usandsynligt, at det kan dreje sig om ”radiofloskler”:

a) Udsagnene er for det meste meget korte (”telegramstil”) og hyppigt sammensat af flere sprog. Uden grammatiske regler dannes nye ordforbindelser og endelser, måske for at holde en bestemt rytme.

b) De fremsiges meget hurtigt, og man har tit indtrykket af, at de ikke tales men råbes. De skifter ofte lynhurtigt. Deres energi-forråd synes at være meget begrænset.

c) Eksperimentatoren og andre nærværende tiltales ofte med navn eller kælenavn, eller stemmerne nævner deres eget (evt. konstruerede) navn.

d) Stemmerne reagerer på hændelser under eksperimentet og røber klart en

telepatisk, lejlighedsvis også prækognitiv begavelse. Her nogle eksempler:

”Husk på, jeg er!” ”Vi søger kontakt”

”Månens bagside spærret” (i anledning af en Apollo-flyvning)

”Sjæleligt land” ”Koste (forkortelse af Kontantin), vi lever” ”Månen er for svag”

”Her er broen”

Oscillatorer og for kraftig feltstyrke i modtageapparatet virker som forstyrrende ”lyn” på dem. ”Lyn som økse i hjerne” og ”drej lyn væk” råbte nogle stemmer til ingeniør Franz Seidl (Wien) for at få dæmpet apparatets feltstyrke. En stemmeforsker i Essen fik denne besked: ”Du laver et lyn, det er nok”.

Men lad os nu se på, hvordan stemmerne indfanges. En ”stemmeforskers” laboratorium er fyldt med elektroniske apparater. Ved siden af flere gængse båndoptagere og radiomodtagere står rimeligvis en målesender (selvsender) og et goniometer. Endvidere ligger her mikrofoner, dioder og talrige fabriksny lydånd. Test med løbende bånd før forsøget kan i nogen grad sikre, at eventuelle fejl ved apparatet ikke giver radiofrekvenser.

En mikrofon eller radio sluttes til båndoptageren. Radioen stilles så vidt muligt på den ”tomme brusen” mellem to sendere for at give stemmerne en ledig bærefrekvens. I stedet for radioen kan man nøjes med en cirka 10 centimeter lang antenne med en diode, der har direkte kontakt til båndoptagerens radio- eller mikrofonbøsning. Det udelukker risikoen for, at sendere længere borte bryder ind. Målesenderen koblet direkte til antennebøsningen bevirker det samme plus en ensartet støjkulisse.

Ingeniør- Franz Seidl konstruerede en såkaldt ”psykofon”, en kombination af bredbåndsmodtager, mikrofon og selvsender med kraftig forstærker, hvorved ”stemmerne” får en modulérbar bærefrekvens. Det hele ligger afskærmet i en metalkasse. Ingeniør Rudolph i Unterbalzheim opfandt goniometeret, som er konstrueret på en helt anden måde. Det består af et pejleantennesystem med spoler, der står vinkelret til hverandre og har en forholdsvis høj induktivitet med magnetisk retningsvirkning. De bedste og højeste stemmer, vi hørte, var optaget med et goniometer.

Stemmeforskningen har altså en teknisk komponent, som lader sig videreudvikle alt efter faglig viden og kunnen. Det er sikkert egnet til at holde psykologisk uegnede personer borte fra beskæftigelsen med dette fænomen. Det kræver et godt gehør at erkende stemmerne og tit ugelang øvelse, før man begynder at skelne de ejendommelige lyde fra baggrundsstøjen. At høre forkert kan være værre end slet ikke at høre noget. Umusikalske og måske tilmed psykisk uligevægtige mennesker bør ikke arbejde med fænomenet; selv på seriøse forskere med klar dømmekraft virker det mere end forbløffende.

Men fænomenet er ægte nok, selv om det i begyndelsen blev mødt af videnskabsmænd og teknikere med mindst lige så megen skepsis som Ted Serios' psykofotos og Kirlian-billederne. Man tør gå ud fra, at der ikke svindles. Hvorledes - eller hvorfor - skulle vel over 100 eksperimentatorer i baghavens buskads have skjult et hold medskyldige, der udrustet med senderapparat, sprogkundskaber og personlige informationer besvarede alle mulige spørgsmål med skiftevis bas-, alt-, baryton- og sopranstemme?

”Stemmerne” bruger gerne ledige bølgeområder, men modulerer dem om eller ”hæfter” sig til talte ord. Det sker, at de modulerer en radiostations sang eller musik således, at der pludselig ikke længere synges en sangtekst, men et stemme-budskab! En stemme kan midt i en sætning blive til en ”parastemme”, endda på et andet sprog. Når budskabet er afleveret, falder stemmen tilbage til den normale tekst som var intet sket.

Stemmerne ved helt præcist, at eksperimentatoren leder efter dem netop på denne eller hin frekvens.

De melder sig også for at give gode råd:

”Konstantin, skift tone! ”

”Turat vilni, brali. Herrlich!” (lettisk, tysk).

”Hold denne bølgelængde, bror! Skønt! ”

”Forsøget lykkedes! ”

Ikke sjældent kommer talesangen til at ligne et humoristisk operette-recitativ. Ingeniør Seidl spurgte, om hans samtalepartner kendte den filippinske kirurg Agpaoa, og en spottende stemme sang: ”Vi kender denne mirakellæge . . . fra disse mange bier”.

Skeptikerne peger på to andre forhold, der ikke behøver at være svindel, men måske er utilsigtet snyderi. Det er således tænkeligt, at flere deltagere i et eksperiment selv producerer fænomenet med (ubevidst) hvisken. Denne mulighed kan dog imødegås, idet man forsyner de tilstedeværende med mundmikrofoner; bl.a. professor Bender i Freiburg har flere gange benyttet denne kontrol.

*

Et mindst lige så godt bevis for stemmernes paranormalitet er deres evne til at læse de tilstedeværendes tanker og se ud i fremtiden. Jurgenson skriver, at han ikke sjældent modtog udsagn, hvis betydning først måneder eller år efter gik op for ham eller andre. Bender skildrer, hvordan han sammen med andre var undervejs i bil til Jurgenson i Mélnbo (Sverige), da en af passagererne fik tand-pine. Jurgenson fordrev ventetiden med en ”indspilning” - og fra båndet lød en stemme: ”De kommer snart... tandlæge... tandlæge”.

På et andet af Jjurgensons bånd fandt man udtrykket ”Grecola”, hvis mening ingen forstod. Først tre år efter fik Jurgenson af en filolog at vide, at ”grecola” (lille græker) i det olddiatinske omgangssprog betød omtrent ”bangebuds”. Ordet blev sagt i et øjeblik, hvor en kvindelig seancedeltager netop tænkte: Hvis jeg ikke var bange, ville jeg lige nu hurtigt gå ud i køkkenet (for at se til sit barn i vuggen derude).

Udsagnetes korthed, prægnans og symbolik kan være i allerhøjeste grad forbløffende. Således fik Raudive på et spørgsmål, om der i ”stemmernes” verden gjaldt andre love end på jorden, følgende lapidariske svar: ”To gange to er nul”. Det skulle formentlig betyde: jeres regler gælder ikke her!

Den stenogramlignende symbolik i mange svar kunne forklares med, at det hinsidiges energiforråd er lille, hvorfor de talende må spare på ordene. Hvis det forholder sig sådan, kan det ikke komme til en egentlig samtale, før denne barriere er overvundet.

Alt tyder på, at man på ”den anden side” følger os med stor opmærksomhed. Ved et eksperiment i Måmbo holdt professor Bender og andre deltagere et minuts tavshed, mens båndet kørte videre. Pludselig, 22 sekunder før pausens ophør, gav apparaturets oscillograf et udslag. Man afspillede båndet, og netop på dette sted hørtes en stemme: *Stop as you like* - det betød vel: hold bare en pause, vi bli'r her så længe .

Hvem er det, der taler, hvor kommer stemmerne fra? - Det synes hævet over al tvivl, at størsteparten af det indspillede materiale har en paranormal oprindelse. Spørgsmålet bliver da: skal fænomenet forklares animistisk eller spiritistisk? Her må den akademiske parapsykologi omsider bekende kulør. Det er ikke nok at sige, at man ikke kan bevise eksistensen af selvstændige åndelige intelligenser med stemmerne alene. Spørgsmålet er først og fremmest: hvilken tydning er den mest *sandsynlige*?

Fænomenet har bragt animisterne i en slem forlegenhed. Da de forklarer alt med

menneskets psyke, må de tilskrive den i forvejen anstrengte underbevidsthed, at den også danner flersprogede automatismer og ved hjælp af telekinetisk energi giver dem videre til det elektroniske båndapparat. Animisten må desuden forudsætte, at eksperimentatorens og andre deltageres underbevidste hukommelse leverer de personnavne, kaldenavne og livsdata, hvormed ”stemmerne” så ofte giver sig til kende.

Endvidere må man antage, at underbevidstheden ”læser med” i dens tilhørende hjernes tanker og så at sige morer sig med at forudsige sin egen fremtid - en paradoks tanke, der lyder komisk og giver anledning til grænseløs forvirring. Den måtte også finde morskab ved at drille det sig tilhørende forskerintellekt med ordene ”Her er sendegruppe. . .”, imitere alle mulige stemmer og sange for til sidst at tage afsked med ”forsøget vellykket”. -

Vi ved ganske vist, at underbevidstheden kan overtage en karakterskuespillers rolle, det sker navnlig under hypnose, i trance og sygelig dissociation. Der består imidlertid en afgørende forskel mellem sådanne kunstige personificeringer og en intelligent reagerende partner på lydbåndet. Sammenligninger med Ted Serios' ”tankebilleder” eller Kulaginas telekinetiske kunststykker hjælper os næppe videre. For det første optræder her ingen sproglige elementer, og for det andet må medierne til disse former for telekinese bruge så store energimængder, at de nærmer sig total udmattelse. Stemme-fænomenet ligger åbenbart på et helt andet plan.

Det videnskabelige krav til ”hypotesernes økonomi” forlanger, at man undlader at opstille flere, hvis der allerede foreligger en plausibel hypotese. Stemmemnes transcendentale herkomst synes i de fleste tilfælde at være den mest plausible forklaring. Her kan eksperimentatorens underbevidsthed være en af de kilder, hvorfra de talende intelligenser henter deres ordmateriale - omtrent som sætteren henter blytyper fra sin kasse.

Er stemmerne i det hele tage afhængige af eksperimentatoren, er han energikilden? Jurgenson, Raudive og andre opfatter ingenlunde sig selv som medier. Omvendt har stemmerne ”besværet” sig over, at Raudive forlod værelset; der kræves altså dog en vis enighed, men den kan delvis være af psykologisk art. Eksperimentatorerne er i alt fald hverken spiritistiske ”direktstemme-medier” som Leslie Flint eller telekinese-medier som Ted Serios eller Kulagina; fænomenet ville da optræde langt sjældnere.

Meget taler for en hypotese opstillet af Gunter Henn og Hanna Buschbeck, Deutscher Arbeitskreis für das Tonbandstimmenphänomen. Den går ud fra, at der - ligesom hos direktstemme-medier - først samler sig en masse af bioplasma uden for kroppen, som det kropsløse stemmeorgan så ”ifører” sig. Der foreligger da to muligheder:

1. Ved hjælp af denne bioplasma taler den usynlige uhørligt og forårsager vibrationer (ikke lydbølger) i sin egen masse, der helt eller delvis omgiver båndoptageren og dens tilbehør. Som følge af fluidalets formodede elektromagnetiske natur påvirkes ledningerne til båndoptageren induktivt, således at den svage impuls kommer på båndet

2. Det finstofliges tankeproces er at sammenligne med en ”indre talen” og kan således være ansvarlig for impulssvingningerne.

Kort før vi hørte om denne teori havde ingeniør Franz Seidl meddelt os, at det i hans Wiener arbejdsgruppe virkelig var lykkedes at optage *tænkte* sætninger på bånd. De blev dog endnu svagt gengivet og lå kun en smule over støjniveauet, desuden var stavelserne trukket sammen. Endnu mere forbløffende lyder en rapport fra den svenske læge N. O. Jacobson: under båndoptagelser hørte han sin egen stemme, der ”talte ord og ytrede tanker, jeg ikke huskede jeg havde sagt eller tænkt (ved

båndindspilningen)”.

Hvis det bekræftes, at tanker lader sig optegne elektronisk, ville det for parapsykologien næppe få mindre betydning end en fremtidig teknisk kontakt til det transcendentale. Foreløbigt må stå hen i det uvisse, hvorledes Jacobsons helt ubevidste tankeoptegnelse skal forklares. Men i Seidis tilfælde må vi antage, at *intensivt* tænkte sætninger får en objektiv klangkvalitet ved hjælp af endnu ukendte finstofflige felttilstande - omtrent på samme måde som når vi lejlighedsvis i drømme meget tydeligt ”i hovedet” hører en person, der taler til os. Sagt på en anden måde: i stedet for Leadbeater'ske tankebilledformer havde vi at gøre med tanke-taleformer!

Vi er enige med Seidl, Henn og Buschbeck i, at ”stemmerne” er et blandingsfænomen, der kan være af både animistisk og spiritistisk natur. Det ville i og for sig også være mærkeligt, hvis her-og-hinsidige faktorer ikke her som ved andre medialformer (f.eks. automatskriften) kunne betjene sig af det samme udtryksmiddel. Der vil dog nok gå nogen tid, før denne meget nærliggende formodning bliver ”salonfåhig”.

Men er stemmerne transcendent, hvor kommer de så fra? Meget tyder på, at himmelmikrofonen når ned i en meget jordnær sfære. Denne sfæres beboere kan være af meget forskellig art, og vi må ikke uden videre regne med, at det altid drejer sig om afdødes ægte åndspersonligheder. Vi kan ikke, som nogle gør det, tage de af stemmerne nævnte navne for gode varer. Jo bedre kendt et navn er (hos Jurgenson og Raudive forekom: Dostojevski, Tolstoj, James Jeans, Ortega y Gasset, Hitler, Stalin, Churchill, Eisenhower), desto mere er vi tilbøjelige til at mene, at der er tale om skabeloner, der som et ekko kastes tilbage mod eksperimentatoren.

Om mange af de fragmentariske udsagn må vi snarere tro, at de er drivgods fra det astrale - sprog- og tankestumper, som egentlig allerede tilhører fortiden, men stadig har en restintelligens. Altså omtrent som radiosignaler fra en længst forsvundet civilisation, der endnu iler gennem rummet. Okkulte kredse ville vel tale om ”astralhylstre”.

Der advares i den spiritistiske litteratur gang på gang mod de såkaldte drille- eller fuppeånder - måske væsener fra astralområdets ”skueplads II”, som ikke nødvendigvis er ondsindede, men morer sig med at narre og drille menneskene. De vil gerne blande sig i den mediale kommunikation og gør det tit med megen halløj. Det moderne menneske har for let ved ringeagtende at kalde det overtro. Disse spilopmageres optræden er nemlig en iøjnefaldende realitet. Vi betragter dem som åndevæsener eller produkter af underbevidstheden, men det ændrer intet ved sagen, at de endnu ikke kan forklares ud fra vor nuværende objektive viden.

Vi kan i alt fald bedre lide drilleånderne end den elektroniske tankespionage. En nordtysk eksperimentator hævder at have bevist, at en tankeoverførsel fra menneske til apparat (af dette optaget som ”stemme”) over større afstande og under visse betingelser også er mulig, når de to parters opholdssteder er ukendt. Han taler derfor om en ”lydbåndtelepati” og mener, at man med den direkte kan påvirke sin partners underbevidsthed.

Vi understreger, at denne eksperimentator står alene; kun Jacobson har erfaret noget lignende. Man ville unægtelig også føle sig mere tryk, hvis det blev ved undtagelsestilfældene. For her nærmer vi os betænkeligt den elektroniske tankespionage!

Vi begyndte dette kapitel med et blik på arbejdet med at indfange livstegn fra udenjordiske civilisationer. Endnu for 25 år siden ville ingen chef på et observatorium have vovet offentligt at gå i brechen for den slags projekter. Han risikerede at blive til grin blandt kollegerne, og staten ville sikkert smække kassen i for ham.

Hvor stemmefænomenet udforskes seriøst, har det krav på samme tolerance og

opmærksomhed. Måske forbliver det rettet udelukkende mod det transcendent. Men så længe vi ikke kender fremmede planetvæseners forsøg på at komme i kontakt med os, må vi i astralområdet lytte efter livstegn fra dem. Det er i det mindste langt fra så bekostelig en affære som astronomernes aflytning af verdensrummet.

Nogle påstår allerede, at de fik nogle sælsomme akustiske "fisk" på båndet; de svømmer nok i det astrale, men hører ikke hjemme dér. Der er måske også noget sandt i de rygter, at man med det amerikanske rumfartsprogram opnåede visse resultater, der aldrig blev offentliggjort.

Udviklingen af optagerteknikken sker i de fleste lande udelukkende for private midler. Det er nødvendigt at anstille laboratorieforsøg> hvor man eksempelvis undersøger, om dyr og planter virker som kraftfelter, og disse forsøg må så vidt muligt foregå i et afskærmet rum med en oscillator som bærefrekvens-kilde. Forsøgsordninger i og uden for Faraday-buret kunne give vigtige oplysninger. Med stemmerne på lydbånd har parapsykologien for første gang fået et teknisk til enhver tid gentageligt fænomen. Elektroniske apparaturer har erobret et område, som hidtil var afhængigt af mediens uvejelige subjektivitet. Endnu ved ingen, hvad der kommer ud af det. Måske står vi på tærskelen til en ny tidsalder, der kommunikerer på et kosmisk plan, som hidtil var lukket for os. Og nutidens "psykotroniske" apparater kan om to-tre årtier meget vel være lige så antikverede som de første traggrammofoner.

Limt inn, utdrag fra

Rampa boken *YOU FOREVER*: ([dk](#): *det evige selv*)

[more](#) | [hele boken engelsk link and \(opplesing av-\)book reading audio](#)

"There are no limits to the knowledge of the Overself. There are very real limits to the abilities of the body - the physical body. Almost everyone on Earth leaves the body during sleep. When they awake, they say that they have had a dream, because here again, humans are taught to believe that this life on Earth is the only one that matters, they are taught that they do not go travelling around when asleep. So -wonderful experiences are rationalised into "dreams."

Many people who believe, can leave the body at will, and can travel far and fast, returning to the body hours later with a full and complete knowledge of all they have done, all they have seen, and all they have experienced. Nearly anyone can leave the body and do astral travelling, but they have to believe that they can do this, it is quite useless for a person to put out repelling thoughts of disbelief, or thoughts that they cannot do such a thing. Actually, it is remarkably easy to astral travel when one gets over the first hurdle (hinder) of fear.

Fear is the great brake. Most people have to suppress the instinctive fear that to leave the body is to die. Some people are deathly afraid that if they leave the body they may not be able to get back, or that some other entity will enter

the body. This is quite impossible, unless one "opens the gate" by fear. A person who does not fear, can have no harm whatever occur to him. The Silver Cord cannot be broken when one is astral travelling; no one can invade the body unless one gives a definite invitation by being terrified.

You can always - ALWAYS - return to your body, just the same as you always awaken after a night of sleep. The only thing to be afraid of is of being afraid; fear is the only thing which causes any danger. We all know that the things which we fear rarely happen!

Thought is the main drawback after fear, because thought, or reason (fornuft), poses a real problem. These two, thought and reason, can stop one from climbing high mountains; reason tells us that a slip will cause us to be cast down and dashed to pieces. So thought and reason should be suppressed. Unfortunately they have bad names. Thought! Have you ever thought about thought? What is thought? Where do you think? Are you thinking from the top of your head? Or from the back of your head? Are you thinking in your eyebrows? Or in your ears? Do you stop thinking when you close your eyes? No! Your thought is wherever you concentrate; you think wherever you concentrate upon. This simple, elementary fact can help you get out of your body and into the astral, it can help your astral body soar as free as the breeze. Think about it, re - read this lesson so far, and think about thought, think how thought has often kept you back - because you thought of obstacles, you thought of unnamed fears. You may, for instance, have been alone in the house at midnight with the wind howling outside, and you may have thought of burglars, you may have imagined someone hiding behind a curtain ready to jump upon you. Thought - here - can harm!! Think of thought some more.

You are suffering from toothache, and reluctantly you go to see the dentist. He tells you that you have to have a tooth extracted, you are afraid it will hurt; you sit there in the dental chair in fear. As soon as the dentist picks up his hypodermic (sprøyte) to give you an injection, you automatically wince (krymper deg), and perhaps even turn pale. You are sure it is going to hurt, you are sure that you are going to feel that needle going in, and afterwards there will be that horrid wrench as your tooth comes bloodily out. Perhaps you are afraid that you are going to faint with the shock, so you feed the fear, you make your tooth hurt more and more by thinking and concentrating the whole of your thought power upon the site of that tooth! All your energy is devoted to making that tooth ache more, but when you idly think, where is the thought then? In the head? How do you know? Can you feel it there? Thought is where you concentrate, thought is within you only because you are thinking of yourself and because you think thought must be within you. Thought is where you want it to be, thought is where you direct it to be.

Let us look at "thought is where you concentrate" again. In the heat of battle, men have been shot or stabbed and have felt no pain. For a time they may not

even have known that they were wounded, only when they had time to think about it - did they feel the pain and perhaps collapse with shock! But thought, reason, fear, are the brakes that slow up our spiritual evolution, they are but the weary clanking of the machine slowing down and distorting the commands of the Overself.

Man, when uncluttered by his own stupid fears and restrictions, could almost be a superman with greatly enhanced powers, both muscular and mental. Here is an example; a weakly, timid man with perfectly shocking muscular development, steps off a sidewalk into a heavy stream of traffic. His thoughts are far, far away, perhaps on his business or upon what sort of a mood his wife is going to be in when he gets home that night. He may even be thinking of unpaid bills! A sudden hoot from an approaching car and the man - without thought - springs back into the sidewalk with a prodigious (enorm) leap which would normally be quite impossible for even a trained athlete! If this man had been hampered by thought processes, he would have been too late, the car would have knocked him over. The lack of thought enabled the ever - watching Overself to galvanise the muscles with a shot of chemicals (such as adrenalin) - which made the subject leap far beyond his normal capability and indulge in a spurt of activity beyond the speed of conscious thought.

Mankind in the Western world has been taught that thought, reason "distinguishes (kjennetegner) Man from the animals." Uncontrolled thought keeps Man lower than many animals in astral travel! Almost anyone would agree that cats, to give just one example, can see things that humans cannot. Most people have had some experience of animals looking at a ghost or becoming aware of incidents long before the human became so aware. Animals use a different system from "reason" and "thought." So can we!

First, though, we have to control our thoughts, we have to control all those weary tag ends of idle thought which constantly creep past our minds. Sit down somewhere where you are comfortable, where you can be completely relaxed, and where no one can disturb you. If you wish, extinguish the light - for light is a drawback in a case such as this. Sit idly for a few moments - just thinking about your thoughts, look at your thoughts, see how they keep creeping into your consciousness, each one clamouring (skrikende) for attention, that quarrel with a man at the office, the unpaid bills, the cost of living, the world situation, what you would like to say to your employer - sweep them all aside!

Imagine that you are sitting in a completely dark room at the top of a skyscraper; before you there is a large picture window (panoramavindu) covered by a black blind (rullegardin), a blind which has no pattern, nothing which could prove a distraction. Concentrate on that blind. First of all - make sure that there are no thoughts crossing your consciousness (which is that black blind), and if thoughts do tend to intrude (trenge på), push them back

over the edge. You can do so, it is merely a matter of practice. For some moments thoughts will try to flicker at the edge of that black blind, push them back, forcibly will them to go, then concentrate on the blind again, will yourself to lift it - so that you may look out at all that is beyond.

Again, as you gaze at that imaginary black blind, you will find that all manner of strange thoughts tend to intrude, they try to force their way into the focus of your attention. Push them back, push them back with a conscious effort, refuse to allow those thoughts to intrude (yes, we are aware that we have said this before, but we are trying to drive the point home). When you can hold an impression of complete blankness for a short time, you will find that there is a "snap"(smell) as if a piece of parchment is being torn, then you will be able to see away from this ordinary world of ours, and into a world of a different dimension - where time and distance have an entirely fresh meaning. By practicing this, by doing this, you will find that you are able to control your thoughts as do the Adepts (innvidde) and the Masters. I

Try it, practice it, for if you want to be able to progress you must practice and practice until you can overcome the thoughts.